

VERSLAG VAN HUNTINGTON

zonder tekstverwijzingen

HET KONINKRIJK DER HEMELN INGENOMEN DOOR GEBED
een verslag van WILLIAM HUNTINGTON over zijn overzetting
van het koninkrijk des satans in het koninkrijk van God

“het Koninkrijk der hemelen geweld aangedaan, en de geweldigers nemen hetzelve met geweld”

*“Die ons getrokken heeft uit de macht der duisternis, en overgezet heeft
in het Koninkrijk van den Zoon Zijner liefde”*

TOELICHTING

William Huntington werd geboren 2 februari 1745 te Cranbrook in Zuid Engeland. Hij was de zoon van Elisabeth (overleden 26-4-1781) die gehuwd was met William Hunt. Echter, William Huntington zijn natuurlijk vader was Barnabas Russel, de boer waar William Hunt werkte.

In 1762 trok Huntington naar Frittenden. Daar leerde hij Susan Fever kennen. Susan werd zwanger en kreeg een zoon. Haar ouders dwongen Susan afstand te nemen van Huntington. In 1769 verliet William Frittenden en trok naar Mortlake. Hij veranderde zijn naam Hunt en liet zich Huntington noemen. Daar trouwde hij met Mary Short. Philpot schrijft dat zij in verstand en manieren een onopgevoede vrouw was.

De dood van zijn kind Ruth, een halfjaar later, was het middel tot zijn bekering. In 1771 verhuisde William naar Kingston aan de Thames. In december 1773 werd zijn ziel gered en brak voor hem het Jubeljaar aan. In de zomer van 1774 verhuisde het gezin naar Ewell. Rond zijn 30e jaar werd William geroepen om te preken. Hij begon op verzoek van een buurvrouw. In december 1775 verhuisde hij naar Ditton, 14 mijl van Woking. In 1782 vertrok hij naar Londen. Daar publiceerde hij in 1784 zijn boek: "Het koninkrijk der hemelen ingenomen door gebed". Hij werkte er reeds aan vóór 1781. Zijn boek was een vervolg op: "De bank des geloofs".

Vanaf 1780-1813 gaf Huntington ca. 90 boeken of brochures uit. Ná zijn dood volgden er nog meer.

In 1858 vertaalde ds. H. J. Budding te Goes "Het koninkrijk der hemelen". Het boek werd door diverse uitgeverij herdrukt.

VOORBERICHT

Waarde lezer.

Omdat mijn genadige God mij nog steeds tot een Bank des Geloofs verstrekt, kom ik u weer eens door de drukpers met een bezoek vereren. Of u mij vriendelijk of boos zult aanzien, weet ik niet en ik zal er ook niet naar vragen. Indien u op mijn gezelschap gesteld bent, spreek dan met mij en onderzoek mij, want de wijze man zegt: "De wijsheid in het hart eens man is als diepe wateren, maar een man van verstand zal die uithalen". Indien mijn gezelschap u bevalt, ruim mij dan een plaatsje in op een Uwer boekenplanken; het zal u niets kosten, een standplaatsje is genoeg. U kunt mij dan naar uw eigen zin opnemen en weer neerzetten. Draag er alleen zorg voor mij wat achteraf te plaatsen, want als een van mijn vijanden u komt bezoeken, zou u evenals Jona gevaar lopen, uw goede naam te verliezen.

Maar wellicht is mijn lezer iemand, die de waarheid liefheeft en voorstaat, en niet voor mensen vreest. Als dat zo is, behoeft u mij niet weg te houden, want wat mijzelf betreft, ik ben voor de mensen niet bang, als u uzelf maar niet voor hen schaamt. En als u mij nu hebben wilt, en mij gebruiken totdat ik versleten ben, dan kunt u mij gemakkelijk weer krijgen, voor een weinig meer, dan u een pak kaarten kosten zou.

Misschien is mijn lezer iemand, die een verachter van hartewerk is, en in vleselijke gerustheid leeft; met een beetje kennis in het hoofd, en nog wat uitwendige zedigheid erbij. Is dat zo, dan hebt gij Uw lamp gekregen; U ontbreekt niets, dan olie in Uw vat, dat is: "de Geest der genade in Uw hart".

Dit laatste moet u bezitten, voordat u ervan verzekerd kunt zijn, dat u een vat der barmhartigheid bent.

Maar misschien is mijn lezer te oud om te leren en in zijn eigen ogen te wijs, om door een kolendrager onderwezen te worden. Als dat zo is, zal ik mijn best maar niet doen om uw wijsheid te betwisten, want ik zou liever redeneren "met een arm en wijs jongeling, dan met een oud en zot koning, die niet meer weet van vermaand te worden". Wees er echter van verzekerd dat Gods Woord een lamp genoemd wordt.

Een puur beschouwelijke kennis is een lamp die wordt meegenomen door velen, namelijk door de helft van alle mensen die belijden dat ze ware christenen zijn. "En vijf van haar waren wijs, en vijf waren dwaas". Als wij uitwendig veranderen onder het Evangelie, gaan wij huichelachtig "de Bruidegom tegemoet". Let erop: de voeten gaan uit de wereld en voegen zich bij hen die voor het oog rechtvaardig zijn, maar het hart is nog gericht op aardse zaken. Maar als de Geest van God niet in uw hart woont, hebt u geen olie in uw lamp, en geen schat in uw aardse vat. Zonder de Geest Gods kunt u geen kennis hebben van God en Goddelijke zaken, want "zij worden geestelijk onderscheiden". Het is Gods Geest Die ons kennis geeft van "de dingen die ons van God geschonken zijn". God openbaart ze aan Zijn kinderen door Zijn Geest. Die gezegende Geest is de olie waarmee wij gezalfd worden en Hij is de "zalving Die ons leert van alle dingen", en ons verzegelt tot de dag der verlossing.

Daarom geldt: Indien gij de Geest van Christus niet hebt, komt gij Hem niet toe. U bent niet wijs gemaakt tot zaligheid. U bent een dwaze maagd en u zult eens roepen om de inwerking van Gods Geest. "Geeft ons van uw olie". Dit zal het verzoek zijn dat iedere dwaze maagd overal ter wereld zal doen, als te middernacht het geroep zal weerklinken om de arbeiders te roepen uit de wijngaard en dit zal een nacht zijn "wanneer niemand werken kan". Hoedt u er daarom voor om te vertrouwen op wat verstandelijke kennis, want u kunt er zeker van zijn dat die lamp niet zal blijven branden bij de komst van een vertoornd Rechter. "Onze lampen gaan uit", zeiden de dwaze maagden. Hoe kon het ook anders, als er geen olie was om de lamp te voeden en geen gouden pijp des geloofs om de olie van het oliekruijke naar de lampen te brengen. U kunt zo veranderd zijn dat u velen bedriegt; ja, u kunt preken en ook bidden en vol geestdrift en ijver zijn, zodat u bijna of zelfs geheel de uitverkorenen misleidt. Maar al uw geestdrift, vreugde, ijver en gaven zullen verdorren als de wortel der zaak niet in u gevonden wordt. U zult dan steeds dieper vallen, want God zegt dat "die dwaas is van lippen, omgeworpen zal worden".

Dan zult u gaan slapen in vleselijke zorgeloosheid en ongevoeligheid, zoals er staat geschreven: Als nu de bruidegom vertoefde, werden zij allen sluimerig en vielen in slaap". De wijzen en de dwazen werden sluimerig en vielen in slaap. De wachters begonnen hen die in dezelfde staat verkeerden als de gemeente van Laodicéa, te waarschuwen en hun te zeggen dat de Zaligmaker aan de deur klopte en gereed was om binnen te komen en "de aanzittende gasten te overzien". De wachters gaven hun vervolgens de raad die de Heere hen gegeven had, namelijk dat ze zouden kopen goud, beproefd, komende uit het vuur, opdat zij rijk mochten worden; en witte klederen, opdat zij mochten bekleed worden, en de schande van hun naaktheid niet geopenbaard zou worden; en hun ogen zouden zalven met ogenzalf, opdat zij zien mochten dat de Rechter aan de deur stond. Nu ze zó wakker geschud en uit hun slaap ontwaakt waren, riepen ze uit: "Ik slaap, maar mijn hart waakt: het is de stem mijns Liefsten, Die klopt". De Bruidegom komt! Nu begonnen ze om zich heen te kijken. De Zaligmaker begon hen opnieuw te roepen, nu Hij hun aandacht had gewekt: "Zo wie Ik liefheb, die bestraf en kastijd Ik; wees dan ijverig en bekeer u". Nu bestrafte Hij hen en Zijn kastijdende hand lag zwaar op hen. Onder deze kastijdingen en verdrukkingen zonken ze weg in "de smeltkroes der ellende", waarin God hen keurde en ze kwamen als goud uit deze vurige beproeving. Ja, ze ervoeren dat de beproeving huns geloofs veel kostelijker was dan van het goud, hetwelk vergaat en door het vuur beproefd wordt. Dit maakte hen "rijk in het geloof, en erfgenamen des Koninkrijks" dat aanstonds geopenbaard zou worden.

Nu ze de schatten van het geloof ontvangen hadden, aanschouwden ze met een oog vol medelijden hun Heere, Die zo vaak was beschimpt en Die ze zo zeer geminacht hadden door hun geestelijke traagheid en slaperigheid. Ze weenden en bekeerden zich, zoals Hij hen gebod. De hand des geloofs deed opnieuw helende kracht van Christus uitgaan. Ze voelden dat er kostelijke verkoeling kwam van het aangezicht des Heeren, zoals er staat geschreven: "Tijden der verkoeling zullen zijn gekomen van het aangezicht des Heeren, en Hij zal gezonden hebben Jezus Christus, Die u tevoren gepredikt is; Welke de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen".

Meer genade werd hen geschonken. Zij werden gereinigd en geheiligd en bekleed met de bedekking van Gods Geest. Dit was hun witte kleed. Nu ze dit witte kleed gekregen hadden, zagen ze dat ze gereinigd en genezen waren. Ze zagen duidelijk hun aandeel aan Christus, hun bewijzen werden klaarder, Gods getuigenis was zoet voor hen en dit was "de olie in hun vat" of de ogenzalf van de grote Geneesheer.

Mijn lezer, zo waren hun lendenen omgord en hun lampen bereid; zo brandden hun lampen en hadden ze hun kleren aan. De vrouw van het Lam had zich bereid. Ziet, nu klopt de Bruidegom weer en zegt: "Indien iemand Mijn stem zal horen en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen". Zij antwoordden: "Kom, Heere Jezus, kom haastiglijk". Onmiddellijk werd de deur geopend en "die gereed waren, gingen met Hem in tot de bruiloft, en de deur werd gesloten". De Meester was opgestaan van de troon der genade en gaan zitten op de oordeelstroon en de deur der genade was gesloten.

1. Nu komen de keurige Farizeeën met woorden uit hun gebedenboek. Ze zeggen niet: "Lieve Heere, verlos ons", of "Hoor ons toch, lieve Heere". Nee, er was haast geboden; zij moesten hun gebed kort houden, zoals Petrus toen hij wegzonk in de zee. "Heere, Heere, doe ons open!". De woorden "Heere, Heere" werkten op de dag des oordeels niet méér uit aan de poort der genade dan de bede "Hoor ons toch, lieve Heere", uitwerkt aan de troon der genade, als de Geest Zich er niet aan paart. Ze merkten echter dat de Heere geen behagen schepte in het herhalen van woorden, maar dat Hij trouw was aan het woord dat Hij had laten optekenen, namelijk dat: "Niet een iegelijk die, zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet de wil Mijns Vaders, Die in de hemelen is". En dit is Zijn wil, namelijk dat wij geloven in de Naam van de Zoon van God tot onze rechtvaardigmaking.

2. Ten tweede moeten wij ons bekeren met een evangelische bekering die ons tot God leidt en niet met een wettische bekering alleen, zoals Judas ook had, want deze drijft ons van God af.

3. Ten derde moeten wij God aanbidden in geest en waarheid; "want de Vader zoekt ook dezulken die Hem alsoo aanbidden". God dienen in de Geest wil zeggen dat de Geest ons drijft, dat wij naderen tot God met een geestelijk gemoed en een geestelijk verstand, en met geestelijke genegenheden, zodat wij bidden als de Geest over ons komt, met woorden die de Geest ons geeft uit te spreken. De woorden van Zijn mond moeten de overdenkingen van ons hart zijn.

We moeten bidden in het geloof. wij moeten in geestelijke hoop en verwachting ploegen. Ja, wij moeten bidden tegen alle dingen die kwaad zijn, naar de overtuiging die de Geest in ons werkt. We moeten bidden om elke zegening die noodzakelijk is, naar de overtuiging die de Geest in ons werkt. Wij zullen merken dat deze gezegende Geest ons zal helpen in onze zwakheden en ons gewillig zal maken als wij onwillig zijn, vurig als wij dodig zijn en zelfs vrijmoedig als wij reden hebben om ons te schamen en schaamrood te worden.

Ja, Hij zal ons geloof schenken en maken dat wij God Vader durven te noemen, zoals de verloren zoon deed, zelfs toen hij in een ver gelegen land was. Deze gezegende Geest bidt voor ons naar de wil van God en nooit tegen Gods wil in. God in waarheid aanbidden wil zeggen dat wij bidden om wat wij echt missen, en dat wij bidden tot de enige ware God, Die wij schriftuurlijk en bevindelijk kennen, en dat wij door de Geest mogen aanschouwen hoe heerlijk al Gods luisterrijke eigenschappen schitteren in Christus Jezus, de Persoon en het Offer naar Wie alle ceremoniële typen, beelden en schaduwen heen wezen. God aanbidden in waarheid wil zeggen dat ons hart en onze lippen zich verenigen, dat wij bidden tegen elke zonde en dwaling waarop de Geest ons wijst, dat wij bidden om elke zegen die God ons naar Zijn belofte zal geven en daarbij pleiten op een schriftplaats en zo tot God naderen met Zijn eigen woorden.

Dit is God dienen in geest en waarheid en als de lezer dit op deze wijze probeert te doen, zal hij merken dat "de Geest onze zwakheden mede te hulp komt" en dat Hij bidt voor ons "met onuitsprekelijke zuchtingen", Rom. 8:26, zelfs als hij Hem heeft bedroefd. Als vrucht van deze tussenkomst van de Geest zal hij Gods gedachten aangaande hemzelf leren kennen, zijn ziel voor Hem uitstorten, Hem al zijn benauwdheid bekendmaken en zijn last op Hem werpen, zoals Hanna, die goede, worstelende vrouw, deed voor ze opstond van haar knieën te Silo, en haar gezegende "gezicht stond niet langer droevig" (Eng. vert.).

Als mijn lezer een vreemdeling is van alles wat ik over het gebed heb gezegd, heeft hij nog nooit gebeden. Misschien heeft hij gebeden gelezen of zijn gebeden opgezegd, maar hij heeft nog nooit zo gebeden dat God acht sloeg op zijn gebed. God schenkt niet meer aandacht aan gebeden die slechts met de lippen worden uitgesproken dan ik let op een papegaai die naar mij roept op de weg, terwijl hij niet weet wat hij zegt of wie hij naroept.

Misschien heb ik echter mijn lezer al beledigd door te lang bij dit belangrijke onderwerp te blijven stilstaan. Als dat zo is, dan kunt u gemakkelijk van mij verlost worden door te doen wat enige anderen, die christenen genoemd worden met mijn boekje Het Arminiaanse Geraamte hebben gedaan, dat is mij in het vuur gooien. Als u het voornemen zou hebben om dat te doen, dan zou u niet de eerste zijn die de duivel heeft aangepord om de boekrollen van de waarheid te verbranden. Jojakim, de koning van Juda, deed hetzelfde. Al het loon dat hij kreeg vanwege zijn goddeloze verachting van God, was de brandende wraak van God "over hem en over zijn zaad", "over de inwoners van Jeruzalem en over de mannen van Juda".

Sommigen hebben echter wel mijn Arminiaanse Geraamte verbrand, maar ik heb hetzelfde gedaan als God Jeremia beval te doen, dat wil zeggen: ik heb een ander boek geschreven. Als ik God in de eenzaamheid diende, zou ik niet aan de wereld bekendgemaakt hebben hoe God met mijn ziel heeft gehandeld, want in de Schrift vind ik niet veel voorbeelden van zulke christenen die beschreven wat zij ondervonden, hoewel er wel een paar kunnen zijn.

Een predikant moet echter verkondigen en op schrift stellen wat hijzelf heeft ondervonden, opdat zijn hoorders zeker zullen weten dat hij een predikant is "geroepen niet van mensen, noch door een mens, maar door Jezus Christus, en God de Vader, Die Hem uit de doden opgewekt heeft".

Als een man zijn eigen bevinding predikt, overtuigt dit Gods kinderen dat de Geest van God in hem is als "een fontein van water, springende tot in het eeuwige leven". Als hij spreekt, zal er water blijven opspringen uit deze kostelijke fontein, zodat hij altijd stof heeft om te spreken, zoals er staat geschreven: 'stromen des levenden waters zullen uit zijn buik vloeien. En dit zeide Hij van de Geest, Dewelke ontvangen zouden die in Hem geloven'. Het doel hiervan is dat de ingewanden der heiligen verkwikt zouden worden. Als iemand van de preekstoel spreekt over de werkingen, de zoete vruchten en het getuigenis van de Geest der wijsheid in zijn eigen ziel, waardoor zijn ziel wordt bevestigd, dan geeft hij de rechtvaardigen gelegenheid om de zaken waarvan zij getuigen te toetsen aan hetgeen hijzelf getuigt. Als hij zijn getuigenis staft met de Schriften, worden zij ertoe gedrongen om hetzelfde te doen. Als hij een bedrieger is, hebben zij het recht om hem als een bedrieger te veroordelen, maar als hij de Geest van God heeft, zullen ze hem aannemen en strijden voor zijn geloofsgetuigenis. Zo stelt de Wijsheid zich voor de vierschaar die door Haar kinderen wordt gespannen, zoals er staat geschreven: "Doch de Wijsheid is gerechtvaardigd geworden van al Haar kinderen".

Als een predikant dat doet, is hij met eer bekleed en moet hij geëerd worden als een boodschapper van de Allerhoogste, of als een gezant van God. Hij moet altijd vragen: "Wat spreekt mijn Heere tot Zijn knecht?", "Wat heeft de HEERE gesproken?", "Is uw komst met vrede?" of "Is het vrede?".

Zo overtuigt een dienaar ons ervan dat zijn leer niet is naar de mens en ook niet door mensen is bedacht. Hij leert ons namelijk dat hij haar niet van mensen heeft geleerd, noch er op school in is onderwezen, maar dat hij haar heeft ontvangen "door de openbaring van Jezus Christus".

We hoeven er geen waarde aan te hechten als iemand ons van de preekstoel zegt dat hij is geordend door de eerwaarde bisschop van een of ander groot bisdom, want God zegt ons in Zijn Woord dat er geen heren zullen zijn over Zijn erfdeel, maar dat de grootste apostel "aller dienstknecht zal zijn". En als hij ons zegt dat hij wel tien, twintig of dertig jaar gewijd is geweest, moeten wij daar geen aandacht aan schenken, want wij lezen dat de duivel zelf zich kan voordoen als een dienaar van God; ja, hij neemt zelfs de gedaante van engelen aan die "gedienstige geesten zijn, die tot dienst uitgezonden worden, om dergenen wil, die de zaligheid beërven zullen". Zo staat er geschreven: "Want de satan zelf verandert zich in een engel des lichts".

Uit de Schrift blijkt duidelijk dat de duivel veel dienaren zendt die het ambtskleed dragen. Ja, hij zond enige valse leraars die zelfs deden alsof ze apostelen waren, zoals er staat geschreven: "Want zulke valse apostelen zijn bedrieglijke arbeiders, zich veranderende in apostelen van Christus. En het is geen wonder; want de satan zelf verandert zich in een engel des lichts. Zo is het dan niets groots, indien ook zijn dienaars zich veranderen als waren zij dienaars der gerechtigheid; van welke het einde zal zijn naar hun werken". In hun dagen zonden de leden van het Sanhedrin vele schriftgeleerden en oversten uit die geen kennis van Christus hadden, zoals er staat geschreven: "Heeft iemand uit de oversten in Hem geloofd?". De paus van Rome heeft duizenden uitgezonden en de duivel heeft de paus geordineerd en gezonden, zoals er staat geschreven: "En de draak gaf hem zijn kracht en zijn troon en grote macht".

Izebel, de verleidster, zond veel profeten uit in haar dagen, zoals u kunt lezen: "Nu dan, zend heen, verzamel tot mij het ganse Israël op de berg Karmel, en de vierhonderd en vijftig profeten van Baal en de vierhonderd profeten van het bos, die van de tafel van Izébel eten". Ja, de duivel sprak door de mond van vierhonderd profeten tegelijk om de oude Micha, de profeet van God, tegen te staan, zoals u kunt lezen: "Nu dan, ziet, de HEERE heeft een leugengeest in de mond van al deze uw profeten gegeven".

Als iemand ons zou zeggen dat hij in Oxford of Cambridge gestudeerd had, is dat toch te kort. Velen hebben bij hun bevestiging gezegd dat ze in hun hart "van de Heilige Geest gedreven werden", terwijl ze niet meer kennis hadden van de Heilige Geest dan Nicodémus, toen hij dacht dat de wedergeboorte betekende dat iemand opnieuw in de buik van zijn moeder inging. Daarom stelde de Zaligmaker de vraag: "Zijt gij een leraar van Israël, en weet gij deze dingen niet?". Als de leraar nog zo weinig wist, hoe zou het er dan met de leerlingen voorstaan?

Er zijn wel mensen van hogere scholen en universiteiten af gekomen, die God nooit had gezonden en dit hebben zij duidelijk laten blijken in hun leven en leer. Ja, iemand kan zelfs in een ware kerk bevestigd zijn, zoals velen in onze dagen, en toch nooit door God gezonden zijn, zoals er staat geschreven: "En in dezelfde dagen, als de discipelen vermenigvuldigden, ontstond een murmuring der Grieksen tegen de Hebreëen, omdat hun weduwen in de dagelijkse bediening verzuimd werden". De apostelen gaven toen het bevel: "Ziet dan om, broeders, naar zeven mannen uit u, die goede getuigenis hebben, vol des Heiligen Geestes, let hierop! En der wijsheid, welke wij mogen stellen over deze nodige zaak". Onder deze zeven was "Nikolaus, een jodengenoot van Antiochië". In Openbaring staat geschreven over de verderfelijke leer van Nikolaus en het verderfelijke leven van zijn volgelingen: "Alzo hebt ook gij, die de lering der Nikolaïeten houden; hetwelk Ik haat". Uit de Schrift blijkt mij heel duidelijk dat iedere vredeboode een zoon des vredes moet zijn: "Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u". "En in wat huis gij zult ingaan, zegt eerst: Vrede zij dezen huize". Een gezant moet aantonen wie hem gezonden heeft en een boodschapper moet vertellen waar hij zijn boodschap gekregen heeft.

Duidelijk is dat de Heilige Geest heeft laten optekenen wie de profeten en apostelen, van de eerste tot de laatste, heeft gezonden. Van Henoch, de zevende van Adam en de eerste mens die in het openbaar profeteerde wordt gezegd dat hij wandelde met God, wat wijst op zijn vereniging met God door de Geest. Ook wordt er vermeld dat hij "voor zijn wegneming getuigenis gehad heeft, dat hij Gode behaagde". Petrus zegt ons dat de Geest van Jezus Die in Noach woonde, Gods Woord bracht tot de mensen die voor de zondvloed leefden, "de geesten die in de gevangenis zijn", namelijk in de hel, "die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid Gods eenmaal verwachtte, in de dagen van Noach" tot het geduld van de Heere was uitgeput. Daarna zei God tot Noach: "Mijn Geest zal niet in eeuwigheid twisten met de mens". De Schrift zegt ons dat God Abraham riep en dat God Zelf tegen Abimelech zei dat hij een profeet was. Mozes zegt ons hoe God aan hem verscheen in de braambos, hoe Hij Zichzelf en Zijn Naam openbaarde, welke bevelen Hij hem gaf en welke vruchten hij zag op het uitvoeren van deze bevelen. Samuël zegt ons hoe de Heere Zichzelf aan hem openbaarde te Silo door Zijn Woord en aan gans Israël bekendmaakte dat Samuël "bevestigd was tot een profeet des HEEREN".

U vindt ook vermeld hoe Elisa geroepen werd van achter de ploeg en hoe Hij hem twee delen van Zijn Geest schonk. Jesaja zegt u ook hoe hij de Heere zag "op een hoge en verheven troon" en hoe vreselijk hijzelf was in zijn eigen oog, toen hij uitriep: "Ik ben een man van onreine lippen". Hij zegt ons hoe de kool van het altaar, die het leven schonk, op zijn tong werd gelegd om deze Gods woorden te doen spreken, om zijn ongerechtigheid weg te nemen en om hem te reinigen van schuld, hoe de Heere hem onderwees met een krachtige hand, hoe Hij hem uitzond om te prediken en wat zijn boodschap was. Dezelfde profeet zegt dat al Gods kinderen van de Heere geleerd zullen zijn. Ezechiël vertelt u in ook hoe hij door God geroepen en gezonden werd. De profeet Habákuk zegt u hoe God hem beproefde voor hij uitgezonden werd: "HEERE! hoe lang schreeuw ik, en Gij hoort niet? Hoe lang roep ik geweld, tot U, en Gij verlost niet? Waarom laat Gij mij ongerechtigheid zien en aanschouwt de kwellings?" De profeet zegt ons welke uitwerking dit op hem had: "Als ik het hoorde, zo werd mijn buik beroerd; voor de stem hebben mijn lippen gebeefd; verrotting kwam in mijn gebeente, en ik werd beroerd in mijn plaats. Zekerlijk, ik zal rusten ten dage der benauwdheid". Hij maakt u ook bekend dat hij bad en daarna post vatte op zijn uitkijktoren. Hij zegt: "Ik stond op mijn wacht en ik stelde mij op de sterkte, en ik hield wacht om te zien wat Hij in mij spreken zou, en wat ik antwoorden zou op mijn bestraffing. Toen antwoordde mij de HEERE, en zeide: Schrijf het gezicht, en stel het duidelijk op tafelen, opdat daarin leze die voorbijloopt. Want het gezicht zal nog tot een bestemde tijd zijn, dan zal Hij het op het einde voortbrengen, en niet liegen; zo Hij vertoeft, verbeid Hem, want Hij zal gewisselijk komen, Hij zal niet achterblijven". En nu komt het: "Ziet, zijn ziel verheft zich, zij is niet recht in hem; maar de rechtvaardige zal door zijn geloof leven". De profeet Jeremia beschrijft eerst in zijn boek Gods handelingen met hem: "Het woord des HEEREN dan geschiedde tot mij, zeggende: Eer Ik u in moeders buik formeerde, heb Ik u gekend, en eer gij uit de baarmoeder voortkwaamt, heb Ik u geheiligd; Ik heb u de volken tot een profeet gesteld". Ook Amos zegt u hoe God hem geroepen heeft, want er staat geschreven: "Toen antwoordde Amos en zeide tot Amazia: Ik was geen profeet, en ik was geen profetenzoon; maar ik was een ossenherder, en las wilde vijgen af. Maar de HEERE nam mij van achter de kudde, en de HEERE zeide tot mij: Ga heen, profeteer tot Mijn volk Israël". Hij brengt zijn tegenstander een zeer bittere profetie: "Nu dan, hoor des HEEREN woord: Gij zegt: Gij zult niet profeteren tegen Israël, noch druppelen tegen het huis van Izak. Daarom zegt de HEERE alzo: Uw vrouw zal in de stad hoereren, en uw zonen en uw dochters zullen door het zwaard vallen, en uw land zal door het snoer uitgedeeld worden; en gij zult in een onrein land sterven, en Israël zal voorzeker uit zijn land gevankelijk worden weggevoerd".

Dit is zijn roeping, zijn boodschap en de standvastigheid waarmee hij deze bracht.

De tijd ontbreekt mij echter om te spreken over de roeping en de opdracht van alle profeten.

De apostelen zeggen ons ook hoe Christus hun Zijn wil heeft geopenbaard, zoals er staat geschreven: "Ik heb u uitverkoren, en ik heb u gesteld, dat gij zoudt heengaan en vrucht dragen, en dat uw vrucht blijve". Hij gebod hen ook om heen te gaan en het Evangelie aan alle creaturen te prediken, zodra zij de Geest van de kracht uit de hoogte ontvangen hadden. Op de dag van het pinksterfeest zat een gedeelde tong als van vuur op een iegelijk van hen.

Waarom openbaarde de gezegende Geest Zich in de vorm van een tong? Om te tonen dat Hij hen zou inspireren, zodat ze de verborgenheden van de hemel met Goddelijke welsprekendheid zouden verkondigen in alle talen, zoals er staat geschreven: "Het zal in die dagen geschieden, dat tien mannen uit allerlei tongen der heidenen grijpen zullen". En waarom openbaarde Hij Zich als een vurige tong? Om te tonen dat hun hart zou branden van liefde tot God, dat hun verstand zou schijnen als een kaars, dat hun hele ziel brandende zou zijn van ijver voor de eer van Christus en dat het woord van de Heilige zou zijn als een vlam. Dit maakt een dienaar tot "een vlam des vuurs". En zij waren "een brandende en lichtende kaars". Hij openbaarde Zich als een verdeelde of gespleten tong om te tonen dat zij, als Gods mond, de uitverkorenen van de verworpenen en het kostelijke van het snode moesten scheiden, dat zij een zuiver onderscheid zouden maken tussen de Wet en het Evangelie en "het woord der waarheid recht zouden snijden".

Zo leert Hij ons, lezers, om wel onderscheid te maken tussen de Personen van de heerlijke Drie-eenheid, maar hun Wezen niet te delen, ja, aan iedere Persoon in de Drie-eenheid Zijn Eigen werk toe te schrijven bij het zaligen van de mens, maar ook staande te houden dat zij samen hun eigen eer en de eeuwige zaligheid van de mens zoeken.

Hij leert ons ook om onderscheid te maken tussen de inzettingen van mensen en de waarheid van God, tussen de leer van God en "leringen der duivelen", tussen een godsdienst die door de mensen is uitgedacht en de inzettingen die door God overgeleverd zijn. Daarom openbaart de Heilige Geest Zich in de vorm van "een verdeelde tong als van vuur" en overal waar Hij predikt door middel van een instrument, maakt Hij het hart brandende met Zijn eigen vlam of laat Hij de zondaar "in zijn dubbele doodsstaat als geschikt voedsel voor het eeuwige vuur".

De Zaligmaker zegt: "De goede mens brengt het goede voort uit de goede schat zijns harten", en David roept allen die God vrezen op om te komen en te luisteren naar wat God aan zijn ziel gedaan heeft.

Persoonlijk denk ik altijd dat een predikant een onbekende Christus predikt Die niet aan zijn ziel is toegepast, als ik hem nooit hoor spreken over het werk van Gods Geest in zijn eigen ziel en over zijn roeping tot de bediening. Iedere christen met een bevindelijk leven zou aan hem moeten twijfelen. Het verkondigen en op schrift stellen van de geleende getuigenissen van andere mensen maakt iemand niet tot "een dienaar des Geestes", op zijn best is iemand dan een dienaar van de dode letter.

Misschien zal mijn lezer echter tegenwerpingen maken en zeggen dat de roeping van de profeten en de apostelen op wonderlijke wijze geschiedde en dat de wonderen nu zijn opgehouden. Het is waar dat ze in bepaalde opzichten opgehouden zijn, maar in geestelijke zin worden al deze wonderen nog steeds verricht. Heeft Christus Lazarus opgewekt uit het graf?

Ja, en door Zijn eigen Geest wekt Hij dode zielen op uit het graf van het bederf, waar zij aanvankelijk liggen en waar zij hun ziel heel diep hebben bedolven onder dadelijke overtredingen.

Zo staat er geschreven: "Toen zeide Hij tot mij: Mensenkind, deze beenderen zijn het ganse huis Israëls; ziet, zij zeggen: Onze beenderen zijn verdord en onze verwachting is verloren, wij zijn afgesneden.

Daarom, profeteer, en zeg tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Ziet, ik zal uw graven openen en zal ulieden uit uw graven doen opkomen, o Mijn volk, en ik zal u brengen in het land Israëls. En gij zult weten, dat ik de HEERE ben, als ik uw graven zal hebben geopend, en als ik u uit uw graven zal hebben doen opkomen, o Mijn volk. En ik zal Mijn Geest in u geven, dat is de geestelijke opstanding en gij zult leven, en ik zal u in uw land zetten; en gij zult weten, dat ik, de HEERE, dit gesproken en gedaan heb, spreekt de HEERE".

Dit komt overeen met de woorden van de Zaligmaker: "De ure komt en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven". Ook het wonder van het bestraffen van de golven van de zee wordt nog steeds verricht, want ik lees dat de goddelozen in het vervolgen van de rechtvaardigen zijn als "een voortgedreven zee, want die kan niet rusten, en haar wateren werpen slijk en modder op". Maar het is God "Die het bruisen der zeeën stilt, het bruisen harer golven en het rumoer der volken". Ook zijn wonderen als het openen van de mond van de stommen, het openen van de oren van de doven en het vast maken van de ledematen van kreupelen niet opgehouden, want ik lees: Alsdan zullen der blinden ogen opgedaan worden en der doven oren zullen geopend worden.

Alsdan zal de kreupele springen als een hert, en de tong des stommen zal juichen; want in de woestijn zullen wateren uitbarsten, en beken in de wildernis". Als een ziel dit ondervindt, schudt zij het knellende juk van het priesterschap van zich af en gooit zij de schaapskleren weg, waarmee zoveel wolven zich kleden, namelijk haar formuliergebeden. Als de Heilige Geest de kreupele doet springen als een hert, zal hij zeker met God kunnen wandelen zonder krukken. Als hij dat niet doet, is hij een bedrieger, omdat hij onnodig leunt op houten krukken, terwijl hij, tot eer van de Geest de wereld ervan zou moeten overtuigen dat hij door een wonder het gebruik van zijn ledematen weer heeft teruggekregen.

Dit brengt mij in gedachten wat ik eens las in een kostelijk traktaatje over Gods voorzienigheid, geschreven door professor Franck. In zijn beschrijving van de vruchten van het werk van de Geest in het hart van zondaren zegt hij: "Het aantal gebedenboeken en liturgieën, waarvan maar al te veel mensen heel hun godsdienst maken, wordt steeds kleiner en mensen worden ertoe gedrongen om meer waarde te hechten aan de dingen die zij in hun hart ondervinden dan aan het boek buiten hen. Sommigen hebben hun krukken weggelegd uit vrees dat zij het gebruik van hun ledematen zouden verliezen door te vaak hun krukken te gebruiken" (Voetstappen der Voorzienigheid).

Ook worden er nog steeds onvruchtbare vijgenbomen vervloekt, want er zijn nog steeds zoveel verdorrende bomen die geen vrucht dragen, of hun vruchten zijn zo slecht dat ze niet gegeten kunnen worden. Gods verschrikkelijke bijl ligt al aan hun wortel; ja, hun gezicht en hun lippen getuigen er beide van dat ze verdord zijn onder de brandende toorn van God.

Er worden ook nog steeds veel vissen gevangen, want ik lees dat iedere dienaar van het Evangelie een "visser der mensen" is. Iedere oprechte gelovige die wordt gevangen in het net van het Evangelie, is een vis. Zulke mensen zullen vergaderd worden in het Koninkrijk en de slechte vissen zullen weggeworpen worden. Bovendien gaat het bestraffen van de winden nog steeds door, want ik lees dat Hij nog steeds de winden van dwaling verbiedt om te waaien tot Hij een zegel heeft gezet op het hoofd van de dienstknechten des Heeren. In geestelijke zin kunnen wij deze wonderen nog steeds vinden in de wereld. Wij zien ze in het hart van Gods verborgen, in wie al Gods fonteinen zijn, zoals er staat geschreven: "Al Mijn fonteinen zullen binnen u zijn".

Zo spreken de Schriften ons, lezer, over Gods handelingen met Zijn dienstknechten in oude tijden en Hij is nu nog dezelfde God als Hij toen was, zoals u leest: "Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde en in der eeuwigheid". U ziet ook dat er nog steeds geestelijke wonderen gewerkt worden. Ja, wij kennen zelfs nog het wonder van het spreken "met nieuwe tongen", want ik ben er vast van overtuigd dat, als er tien mannen uit tien verschillende landen, die elk een andere taal spraken, zouden komen om te luisteren naar een preek die in het Engels werd gehouden, Gods Geest het woord met zo'n overtuigende kracht op hun hart zou toepassen, als Hij hen zou willen bekeren, dat Hij hen in hun eigen taal zou doen zien wat er in hun gedachten omging, dat Hij hen Gods ongenoegen over de zonde zou doen gevoelen en begrijpen, en hun ellende en hun staat voor God zou leren kennen. De Geest van God leert hen bevindelijk dat het Koninkrijk van God niet bestaat in woorden, maar in kracht. Als ik dat wilde, zou ik een levende getuige kunnen vinden van hetgeen ik hierboven heb gezegd, maar ik zie daarvan af. Ik ben voor mijzelf echter net zo'n groot raadsel en zo'n groot wonder als het grootste raadsel of wonder dat ik in het Woord van God vind en ik kan mijzelf evenmin ontraadselen als de hele Bijbel. Als God Zijn wet schrijft in het hart van een mens en in zijn binnenste indrukt, kan hij, voor zover hij dit gevoelt, de Bijbel met troost lezen. "Wat Ik doe, weet gij nu niet, maar gij zult het na dezen verstaan".

Zijn hart en de Bijbel zijn een gesloten boek voor hem en hij kan de zegels daarvan niet verbreken. Dit merkt hij vaak als hem kritische vragen worden gesteld. Soms kan hij spreken over zaken waarover hij nog nooit heeft nagedacht en hij verwondert zich daar evenveel over als degene die dit hoort.

De tijd zal echter komen dat het voorhangsel, dat van boven gescheurd is, tot beneden toe geopend zal worden en dan zal hetgeen ten dele is, tenietgedaan worden en zal het volmaakte komen, dan zullen wij zien gelijk wij gezien worden en kennen gelijk wij gekend zijn. Nu "is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen. Maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien gelijk Hij is".

Lezer, laat dit uw verwachting en uw hoop zijn. Hoop op de dingen die u niet ziet en beoefen tenslotte ook lijdzaamheid, zoals er staat geschreven: "Maar indien wij hopen hetgeen wij niet zien, zo verwachten wij het met lijdzaamheid". Uw hoop zal tenslotte veranderen in aanschouwen, als de verborgenheid van God en de verborgenheid van de ongerechtigheid voleindigd zullen zijn.

Misschien heeft mijn lezer het gerucht gehoord dat de laatste tijd is verspreid, namelijk dat de kleine traktaatjes die door mij zijn geschreven, niet echt van mijn hand zouden zijn.

U kunt de mensen echter zeggen dat ik iedereen uitdaag om enig boek te laten zien waaraan ik mijn geschriften heb ontleend behalve de Bijbel, en dat gezegende Boek mag ik het mijne noemen, omdat God het in mijn hart geschreven heeft en mij om niet gegeven heeft. Dus de kennis van Goddelijke zaken en de woorden zijn geheel van mij afkomstig, zoals aartsbisschop Bunyan zegt.

Ik heb geen verklaring in mijn bezit, ook heb ik er nooit één bezeten en hoop ik er nooit één in mijn bezit te krijgen. De reden waarom ik ze niet wil hebben, is dat ik bang ben dat ze de Geest zullen uitblussen en dat ik er laks door zou worden in het studeren, waarna ik mijn toevlucht zou nemen tot een verklaarder om stof te vinden voor mijn preek en God daar niet om zou bidden.

Kort gezegd, God heeft mij tot nu toe stof gegeven om te preken en daarom wil ik mijn oude Vriend aankleven en wijsheid van Hem begeren. Ik merk dat ik op deze wijze vaak iets nieuws heb om over te spreken. Vaak is het dan ook gebeurd dat ik een paar minuten voor ik de preekstoel op zou gaan, nog geen woord kon bedenken en ik dan in antwoord op enige gebeden genoeg stof kreeg om anderhalf uur te preken. De woorden werden mij zo snel in de mond gegeven als ik ze kon uitspreken, zoals er staat geschreven: "En die bevochtigt, zal ook zelf een vroege regen worden". Ja, ik heb ook gemerkt dat voor mij bewaarheid werd wat de wijze man sprak, hoe meer ik uitdeelde, hoe meer ik ontving, of wat de Zaligmaker zei: "Zo wie heeft, die zal gegeven worden". Zo bleek het vaak te zijn, aangezien mijn kruik aan het einde vaak even rijkelijk vloeide als aan het begin.

Ik geloof dat de lezer nooit zal merken dat ik iets aan het papier toevertrouw dan de kennis die ik zelf van God ontvangen heb. De reden hiervoor is dat er zoveel preken in de wereld zijn die in onze dagen zijn uitgegeven, die ik zeer uitnemend vond en daarom had ik zeer veel achting voor de schrijvers daarvan. Sinds men mij echter enige boeken heeft geleend, zodat ik daar mijn mening over kon geven, heb ik de mijnen gezien waaruit zelfs hele boekdelen zijn gedolven. Dit stuitte mij erg tegen de borst en heeft mij voor altijd genezen van letterdieverij. Ook begeer ik niet te pronken met het getuigenis van een ander.

Sommigen van die grote mannen echter die, naar mij is verteld, mijn geschriften hebben veroordeeld, hebben enkele bladzijden daaruit, die nooit het licht zagen voor ik ze uitgaf, uitgegeven als van henzelf. De geleerde Charnock en Herman Witsius lijken zeer veel bij te dragen aan veel van deze nieuwe uitgaven, hoewel de schrijvers daarvan niet eerlijk genoeg geweest zijn om dat te erkennen. Ze weten zelf het best welke redenen ze hiervoor hebben.

Ik moet mijn lezer ook meedelen dat ik op andere wijze aanstoot heb gegeven, hoewel ik mij niet voorneem ooit te erkennen dat ik die heb verwekt. Ik heb een gedeelte uit het boek Job geciteerd en dat onder aan mijn traktaatje gezet, namelijk de tekst "de wortel der zaak wordt in mij gevonden". De reden hiervoor was dat ik eens preekte over deze tekst en deze verklaarde aan de hand van mijn eigen bevinding en bewees uit het Woord van God. De mensen die deze preek beluisterden, erkenden dat ik kennis had aan deze zaak. Daarom plaatste ik deze tekst onder aan mijn traktaatje en ik dacht er niet aan dat ik daarmee zoveel belijders zou ergeren in wie die wortel niet gevonden werd. Ik ondervond echter dat het oude Kentse spreekwoord waar is, dat zegt dat de ene man nog eerder een paard mag stelen dan de ander over een heg mag kijken.

Zo heb ik het ervaren, want ik kan schrijvers noemen die tientallen bladzijden hebben overgeschreven en als hun eigen pennenvrucht hebben uitgegeven, zonder daarvoor veroordeeld te worden. Ik paste echter op mijzelf toe wat God mij om niet had gegeven en dat is een misdaad voor de mensen, hoewel het dat niet is voor God. Niemand veroordeelt Job omdat hij zegt dat deze wortel in hem gevonden wordt, hoewel hij tegelijkertijd "in zijn ogen rechtvaardig was", en hij had dit slechts gehoord vort God met het gehoor des oors. Ze zullen mij echter niet toestaan om dit te zeggen, hoewel mijn ogen de Heere even duidelijk gezien hebben als Job bij zijn bevrijding.

Ik zal mijn lezer nu een eerlijk verslag geven van Gods handelingen met mij. Als ik dat heb gedaan, kan ik een beroep doen op Hem en op de Schrift om alles te bevestigen en zal ik ook een beroep doen op het geweten van alle ware godgeleerden in de wereld. ja, ik daag ze allemaal uit om dit te weerspreken, terwijl ik een Bijbel in mijn hand heb. Niemand kan het levende getuigenis van Gods Geest weerspreken, zoals er staat geschreven: "Al wat God doet, dat zal in der eeuwigheid zijn; er is niet toe te doen, noch is er af te doen; en God doet dat, opdat men vreze voor Zijn aangezicht".

Sommigen hebben gevraagd wat ik bedoel met S.S. achter mijn naam en men heeft daar verschillende betekenissen aan gegeven. Ik zal de lezer nu uitleggen wat ik ermee bedoel.

U weet dat wij, geestelijken, erg graag eretitels dragen. Sommigen worden geestelijke heren, bisschoppen in het Hogerhuis genoemd, hoewel alleen de Personen van de eeuwig geprezen Drie-eenheid zulke Heeren zijn. Anderen worden doctor in de godgeleerdheid of kanunnik, hoewel God niemand zo'n titel geeft.

Daarom heb ik niet de vrijmoedigheid in mijn geweten om mijzelf D. D. (Divinity Doctor, = doctor in de Godgeleerdheid) te noemen, hoewel enige honderden mensen onder mijn bediening geestelijk geheeld zijn. Ook heb ik geen 14 pond over om de doctorstitel te kopen. Omdat ik in deze omstandigheden verkeer, kan ik mijzelf geen Geestelijk Heer noemen, omdat Petrus, de vijand van de paus, dat veroordeelt. Ik kan mijzelf ook niet (Lord high Vicari) Heer Aartsbisschop noemen, omdat het hoogste gezag in de Bijbel alleen aan koningen wordt toegekend en niet aan dienaren van het Evangelie. Omdat ik mij door geldgebrek nooit D. D. doctor in de Godgeleerdheid zal kunnen noemen en mijzelf geen M. A. (Master of Arts) doctorandus in de letteren mag noemen, omdat ik niet genoeg heb geleerd, moet ik mijn toevlucht wel nemen tot de letters S.S.

Hiermee bedoel ik dat ik een 'sinner saved', (gered, of gezaligd zondaar) ben, dat ik wijs gemaakt ben tot zaligheid of, zoals Lukas het zegt, dat ik kennis der zaligheid heb in de vergeving van mijn zonden. Dit is ware wijsheid; alle wijsheid die niet zover reikt, is van geen nut voor de ziel en als wij wandelen in de zalige genieting van vergeving en vrede, wandelen wij in de aangename weg van de wijsheid.

Ik vertrouw dat niemand het mij kwalijk zal nemen dat ik mijzelf, "een verlost zondaar", noem. Ja, ik heb het getuigenis van sommige Godgeleerden, die zich vermomden en mij kwamen beluisteren, dat hetgeen ik zeg, de waarheid is. Nog niet lang geleden was er een die bekende dat hij hetgeen ik zei, niet kon tegenspreken, maar, voegde hij er bij, ik was een ongeletterd en ongeleerd mens. Laat mij toe zijn belijdenis aan de toetssteen van de waarheid te beproeven, en zie dan of er geen tegenspraak in zijn belijdenis was.

"Gelijk ook onze geliefde broeder, Paulus, naar de wijsheid die hem gegeven is, u geschreven heeft, en ook in al zijn zendbrieven, sprekende van deze dingen. In welke sommige dingen zijn zwaar om te verstaan, welke de ongeleerde en onvaste mensen verdraaien, gelijk ook de andere schriften, tot hun eigen verderf". Deze Godgeleerde nu bekende, dat ik de waarheid niet verdraaide, want wat ik zeide, kon hij niet tegenspreken, en de tekst zegt, dat juist diegene ongeleerd is, die de Schriften verdraait. Weeg mij nu in die balans, en volgens zijn eigen getuigenis ben ik een geleerde. Wat meer zegt, de Heilige Geest, heeft een vraag gericht tot iedere letterwijze in de hele wereld, die onwetend is van Gods woord en de kracht van hetzelfde, welke vraag nog nooit is beantwoord, en die gij in Jeremia kunt vinden: "Hoe zegt gij dan, wij zijn wijs en de wet des Heeren is bij ons? Ziet, zekerlijk te vergeefs werkt de valse pen der Schriftgeleerden. De wijzen zijn beschaamd, verschrikt en gevangen. Ziet, zij hebben des Heeren woord verworpen, wat wijsheid zouden zij dan hebben?" Op zijn best genomen, is hun wijsheid slechts een strik voor hun zielen, want "God vangt de wijzen in hun arglistigheid".

Ik neem het niemand die God vreest kwalijk, dat hij een tot ander gezond schrijver aanhaalt; maar dat neem ik sommigen kwalijk dat zij, datgene wat zij niet kunnen overbluffen, veroordelen, en dat zij dan, op hetzelfde ogenblik schrijven en prediken, hetgeen zij hebben overgenomen, alsof het van henzelf was. Dit is, datgene opbouwen, waar zij door woorden hun uiterste best op hebben gedaan, om het ter neer te werpen. Dezulken maken zichzelf tot overtreders.

Lezer, vaarwel, eeuwige liefde zij met u, terwijl ik mijzelf, in het aangezicht van iedere tegenstander, onderteken, de eerlijke kolendrager, en Uw gewillige dienaar, tot Uw bevel in alle Godzaligheid.

William Huntington S.S.

BERICHT

Toen ik voor het eerst een verhaal van de handelingen Gods met mijn ziel, de wereld inzond, raadden sommige vrienden mij aan, om over mijn vroeger leven te zwijgen, opdat sommige daaruit geen vrijheid zouden nemen, om ongestoord in hun zondig leven te volharderen. Toen ik merkte dat het geschrift hoe langer hoe groter werd, stemde ik met hun verzoek in. Maar sedert ik door de Heere meer in het openbaar te voorschijn ben gebracht, staan er veel vijanden op, die op mijn hinken wachten en waken.

En daar zij, als "verlost zondaar", (S. S.) niets tegen mij kunnen inbrengen, zijn zij verplicht in de oude mijn te graven, en datgene op te rakelen wat God begraven heeft.

Echter dank ik God dat het niet in 's mensen macht is, om de wonden opnieuw te doen bloeden, die op een Goddelijke wijze genezen zijn, en door de hemelse medicijnmeester gezond gehouden worden.

Omdat deze tegenstanders inzien dat het nodig is, de kolendrager te belasteren, hem te bevleken en te besmeuren, opdat hij met die krans zou weglopen; en omdat zij dikwijls in verlegenheid geraakt zijn om stof van verwijt te kunnen vinden, heb ik, in deze vierde druk, enige van de zwartste trekken van mijn leven, openbaargemaakt, opdat zij mogen worden in staat gesteld, hun "loffelijk bedrijf" voort te zetten zonder genoodzaakt te zijn "woorden der valsheid" uit het hart voort te brengen.

Zij mogen mij uit deze levensbeschrijving met genoegen, zowel een hoereerder alsook een struikrover noemen, - hetgeen volgens mij genoeg zwarte oorzaak voor beschuldiging is - en als zij dan met hun zwarte lijst klaar zijn, dan zal ik in Christus Jezus "de volkomenheid der schoonheid" zijn, "zonder vlek of rimpel voor de troon Gods", en niet minder dan, "een gezaligd zondaar", onder de mensen. Het is mij niet aangenaam deze dingen te moeten vertellen, onder welke schuld ik zo verschrikkelijk geleden heb; maar "daar de bitterheid van de dood geweken is" door de kennis van vergeving, vertrouw ik dat "mijn aangezicht" staande zal blijven. En ik moet staande blijven, ziende, dat de Heere er de "verlossing" van is.

Sommigen zijn er - het is waar - zeer op gesteld, om een ander zijn naam te bekladden, opdat hun eigen heerlijkheid niet zou verduisterd worden. Daardoor echter wordt maar zelden een Christen bedrogen, die de geest van onderscheid bezit, die kennis heeft om geesten te onderscheiden, en uit de gelaatstreken heeft leren lezen. Het wordt toch dikwijls gezien dat de beschuldiger, evenals Kaïn, met een vervallen gelaat te voorschijn komt, terwijl het aangezicht van de beschuldigde, evenals dat van Mozes, glinstert. Het gelaat van belijders is gewoonlijk betrokken of helder, volgens het getuigenis van hun eigen consciëntie.

Geloofd zijn God voor een geheiligd kruis, nog meer voor een geheiligd hart, maar bovenal, voor een heiligende Christus!

William Huntington S. S.

HET LEVEN VAN DE SCHRIJVER VÓÓR ZIJN BEKERING

Ik ben geboren in het woud van Kent, zoals in het vervolg van deze levensgeschiedenis vermeld is. Mijn vader was een dagloner, die in de winter voor zeven of acht schellingen en in de zomer voor negen schellingen per week werkte, hetgeen maar een sober loon is, om er een huisgezin van te onderhouden. Mijn moeder kreeg elf kinderen, van welk getal ik de tiende ben, terwijl onze eeuwige Hogepriester, zo neerbuigend goed is geweest, om mij als de tiende van dat huisgezin te nemen. Mijn begeerte en mijn gebed is nu, dat Hij meerdere van ons nemen mocht, want ik kan niet vinden, dat er in onze familie, vanaf jaren tevoren, iemand is bekeerd geworden, uitgenomen hij, die mijn vermeende vader is.

Van de elf kinderen, zijn er vijf jong gestorven, en zes zijn er nog in leven n.l. vijf dochters en ik, die de enige zoon en erfgenaam ben. Daar mijn ouders zeer arm waren, en geen onderstand van de gemeente kregen, hadden wij, kinderen, een treurig lot, zodat wij zelden wisten wat het was, de buik vol te hebben. Uitgenomen eens in de week, en wel op de Sabbatdag, als ons vergund werd te weten, wat een stukje vlees was. Maar het gebeurde dikwijls dat huishuur of enige andere schuld, moest betaald worden, en in zulke gevallen bleef het vlees achter. Deze droge Sabbatten waren voor ons, kinderen, ware treurdagen, en tot onze grote droefheid kwamen zij maar al te dikwijls voor. Daar ik met honger, koude en bijna met naaktheid te kampen had, werd mij het leven in mijn kindsheid zo verbitterd, dat ik dikwijls heimelijk wenste een beest te zijn, want dan zou ik in de velden mijn honger hebben kunnen stillen. Mijn familie stuurden mij naar school bij een oude man en vrouw, met de naam Boyce. Daar leerde ik het alfabet; ik leerde er ook een beetje spellen in een boekje voor beginnende lezers en daarna in het Nieuwe Testament en tenslotte leerde ik er een beetje lezen. Ik herinner mij dat de juffrouw mij in deze plaats berispte, omdat ik iets verkeerd deed en mij zei dat God Almachtig lette op de zonden van kinderen. Lange tijd kon ik deze woorden niet vergeten; ik kon niet bedenken wie deze almachtige God was en ik kon niet begrijpen hoe Hij wist welke zonden ik deed zonder dat mijn moeder Hem dat vertelde. Er was toen een zekere Godfrey, die commies was in de stad, met een streng en afstotelijk gezicht. Ik zag dat hij een stok droeg waarop cijfers stonden en dat er een inktkoker hing aan de knoop van zijn jas. Ik stelde mij voor dat God Almachtig deze man gebruikte om acht te slaan op de zonden van kinderen en deze op te schrijven. Eens ging ik naar de marktplaats en hield hem heel nauwlettend in de gaten. Ik kwam tot de conclusie dat hij altijd haast had, omdat hij zo snel liep, en ik dacht dat het wel nodig was dat hij zich zo haastte, omdat hij veel te doen had als hij moest nagaan welke zonden kinderen deden. Ik zag hoe hij de stad rondging, de ene winkel in en de andere uit. Vanaf die tijd beschouwde ik hem als een zeer geducht mens en de grootste vijand die ik in de hele wereld had, en vermijde ik hem zoveel mogelijk. Als hij mij echter onverwachts tegenkwam, wanneer hij de hoek omging, zou u mij met een veertje tegen de grond hebben kunnen slaan; ik liet mijn hoofd hangen en zag hem naar de ogen tot ik uit het gezicht verdwenen was, en dan vluchtte ik weg, terwijl alleen mijn geweten mij achtervolgde. Deze man boezemde mij lange tijd veel angst in en heeft mij veel gebeden doen opzenden.

Ik kwam te weten dat de straf op de zonde na de dood voltrokken zou worden. Daarom haatte ik het kerkhof meer dan elke andere plaats in de parochie en men zou mij daar zelden in het donker aantreffen; ik zou liever een grote omweg maken dan mijn schuldige geweten over die betoverde plaats slepen.

Omdat mijn familie het schoolgeld voor mij niet langer konden betalen, werd ik van school gehaald. 's Winters werd ik dagelijks naar het bos gestuurd om brandhout te rapen en 's zomers ging ik met mijn moeder en mijn zussen aren lezen, zodat ik spoedig vergat wat ik had geleerd.

Mijn moeder vroeg echter aan een boer, - die mijn vader was - om mij op een kosteloze school te plaatsen, wat hij ook deed. Hier leerde ik spellen en lezen in het Nieuwe Testament en ook een beetje schrijven. Ik kreeg echter nooit een echt spelboek en leerde zelfs niet rekenen; ik leerde alleen maar een beetje schrijven en lezen in het Nieuwe Testament. Deze school was gratis voor arme kinderen, als ze vrienden konden krijgen die hen erop plaatsten; gegoede mensen betaalden voor hun kinderen. Het was hier vaak een zeer grote kwelling voor mij, te zien hoe goed boerenzonen het hadden met etenstijd, terwijl ik gewoonlijk half verhongerd rondsloop.

Rond deze tijd kwam er een groot aantal Franse krijgsgevangenen; zij zouden in het kasteel Sissinghurst, in de parochie Cranbrook, in hechtenis gehouden worden. Onder deze gevangenen waren verschillende officieren, die op hun woord van eer vrij mochten rondlopen en in de stad een verblijfplaats houden. Zij hadden een kleine jongen die boodschappen voor hen deed, hen hielp en gewoonlijk met hen wandelde. Hij was ongeveer net zo oud als ik, wat gezetter, maar niet zo lang. Het gebeurde eens dat ik naar school was gestuurd na een zeer karig ontbijt en 's middags van huis moest gaan zonder gegeten te hebben. Toen ik langs een veld kwam, dat het balveld genoemd werd, omdat het bestemd was voor cricket en andere sporten, zag ik deze kleine, Franse jongen aankomen op de weg voor mij, met een groot brood onder zijn arm. Ik zag het brood en omdat ik heel veel honger had, dacht ik erover om het te grijpen. Zoals Mozes deed toen hij de Egyptenaar doodde, keek ik ginds en herwaarts en toen ik zag dat de kust veilig was, greep ik het brood en brak er zoveel af als mij goed dacht, terwijl ik de jongen de rest liet houden. Hij voer uit en ging hevig te keer; hij rende op mij af, foeterend en scheldend in zijn eigen taal, die ik niet verstond. Ik bleef echter staan waar ik stond en maakte hem met mijn norske blik duidelijk, dat mijn vuist het pleit zou beslechten als hij niet rustig wegging. Ik geloof dat hij dat begreep en daarom foeterend en dreigend wegging. Het zou goed geweest zijn als hij even weinig begrepen had van mijn daad als ik van zijn woorden, want ik begreep niets van wat hij zei.

Niet lang na deze diefstal ontmoette ik onderweg helaas enkele Franse officieren, met de jongen die ik had bestolen. Zodra de jongen mij zag, begon hij hard te roepen en maakte hij hun duidelijk - dat nam ik aan, omdat hij naar mij wees - dat ik de dief was die hem zijn brood had ontstolen. Hij herhaalde dikwijls de woorden "het brood verorberen". Ik verwachtte dat ik achtervolgd zou worden, maar de officieren lachten erom en besteedden er verder geen aandacht aan. Ik denk dat zij op grond van mijn uiterlijk tot de slotsom kwamen, dat ik niet tot de verachtelijkste dieven behoorde, maar dat ik slechts iemand was die stal "om zijn ziel te vullen, dewijl hij honger had". Dit was de enige roof waartoe de honger mij ooit dreef, hoewel ik vaak iets weggenomen heb uit appelboomgaarden en uienvelden, maar deze behoorden gewoonlijk aan de boer, die mijn vader is. Ik geloof dat arme kinderen, als ze zo worden opgevoed, ertoe worden gedreven om te stelen totdat ze er tenslotte aan gewend raken. Velen beginnen te stelen om in leven te blijven en ze gaan ermee door tot ze hun leven verliezen vanwege het stelen.

Wat ik zo jong moest lijden vanwege gebrek aan de eerste levensbehoeften, liet een erg diepe indruk na in mijn hart en gaf mij zo'n medelijdend hart voor de armen, dat ik, toen ik de Heere voor het eerst leerde kennen, nauwelijks een penning in mijn zak kon houden.

Sinds ik echter in Londen ben geweest en heb gezien hoe huichelaars op zo'n verachtelijke wijze voordeel weten te halen uit mijn medelijden, heb ik geleerd evenveel op mijn hoede te zijn voor de bedelende belijder als voor de geslepen arminiaan. Er is veel nodig van de voorzichtigheid van de slangen, om aalmoezen op de juiste wijze uit te delen. Er zijn mensen geweest die mij op de preekstoel verzoekschriften overhandigden, die getuigden van de grootste verdrukkingen en vervolgingen om Christus' wil. Deze waren ondertekend door achtenswaardige mensen uit de omgeving, naar werd gezegd. Nadat er geld was ingezameld, bleek echter dat ze bedriegers waren - zonder kennis van God en Zijn dienst - en de namen van deze mensen waren zonder hun medeweten onder deze verzoekschriften geplaatst.

Dezelfde mensen hebben zich sindsdien op dezelfde wijze aan mij opgedrongen, maar hun geheime plannen werden openbaar en het geld werd aan goede doelen gegeven.

Er zijn in deze dagen handen die de kerk beroven en die geld uit mijn zakken hebben gekregen en door mijn toedoen ook uit de zakken van anderen hebben geklopt, voor een bedrag van meer dan 200 guinjes. Ik geloof echter dat zij nooit de plaag van hun hart hebben gevoeld, noch hun behoefte aan Christus. Zij belijden slechts met hun mond en bedelen in Zijn Naam. Ik geloof dat er van al het geld dat in onze dagen gegeven wordt, nog geen 10 pond op de 1000 pond gaat naar huisgenoten des geloofs.

De duivel verhardt het hart van zijn kinderen en zendt hen naar mensen die hun vreemdelingen zijn; hij maakt hen zo verschrikkelijk vasthoudend, dat ze zich op geen enkele wijze zullen laten afschepen. Ze zullen schreeuwen en jammeren als een krokodil, tot ze krijgen wat ze willen en u uitlachen om uw dwaasheid als ze hun zin hebben. Als mijn lezer graag aalmoezen wil geven, moet hij zelf uitkijken naar goede doelen, want er zijn veel waarlijk begenadigde mensen die liever op hun knieën zouden vallen, tot God zouden roepen en veel zouden lijden dan dat ze hun zaak bij de mensen bekend zouden laten worden.

Ik heb hierover een zoete les geleerd uit het 6e hoofdstuk van Johannes. De Zaligmaker gaf de schare van Zijn volgelingen tweemaal te eten, maar toen ze Hem volgden over de zee van Tiberias, spijzigde Hij hen met Zijn woorden over de verkiezing van eeuwigheid en ware Godzaligheid. "Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke" en "tenzij dat gij het vlees van de Zoon des mensen eet en Zijn bloed drinkt, zo hebt gij geen leven in uzelfven". "Gij zoekt Mij, omdat gij van de broden gegeten hebt en verzadigd zijt". Zo stuurde Hij de huichelaars weg met een hongerige maag en een scherp verwijt. Maar laten wij tot het verhaal terugkeren.

Ik bleef op deze school tot ik een gemakkelijk hoofdstuk uit het Nieuwe Testament kon lezen en een beetje aan elkaar kon schrijven. Toen werd ik van school afgehaald om te gaan werken bij mijn vader, namelijk de man die dat had moeten zijn. Mijn werk was dorsen in een schuur. Hier was sprake van hard werken, slecht eten, kou en armoedige kleren. Ik had echter ook enige blijde dagen toen ik dit werk deed, want de boeren in dat gebied gaven de mensen die hun koren dorsten bij het wassen altijd een maaltijd. Deze dagen kwamen eens in de drie weken voor. Het waren goede dagen, maar zulke dagen waren er te weinig.

Het gebeurde eens op een dag waarop wij zouden wassen, dat mijn vader al voor mij was weggegaan en dat ik hem blij volgde. Tot mijn grote droefheid en teleurstelling begon het echter te regenen. Ik wist dat wij daardoor het koren niet zouden kunnen wassen, omdat de regen, als deze op de grond viel, het koren nat zou maken en het onmogelijk zou maken om het kaf van het koren te scheiden. Ik was misnoegd, omdat wij het koren niet konden wassen als het regende en als wij dat niet deden, kregen wij geen maaltijd. Terwijl ik hierover nadacht, kwam deze vreselijke verzoeking in mijn gedachten op, namelijk dat wat God deed, indruiste tegen de wensen van de mensen. Als ik bad om een mooie dag, zou het zeker gaan regenen, maar als ik zou zweren dat ik wist dat het zou gaan regenen, zou het zeker niet gaan regenen. Ik gaf gehoor aan deze afschuwelijke verzoeking en zwoer verschillende keren op een verschrikkelijke wijze dat ik zeker wist dat het zou gaan regenen en het klaarde op en regende niet. De vader der leugenen leek dus de waarheid te spreken. Wij wassen het koren en ik kreeg mijn maaltijd. Toen ik echter over deze verzoeking ging nadenken, was ik zeer verbaasd. Ik stelde veel vragen over God en wilde weten wie de duivel was. Ik kreeg genoeg te horen om mij ervan te overtuigen dat ik vreselijk tegen God gezondigd had en dat mijn afschuwelijke eden van de satan kwamen. Als ik dacht aan deze vreselijke verzoeking, zonk ik vaak weg in overpeinzing en werd ik vervuld met veel angst en vrees. Het maakte mij 's nachts en overdag ook vaak bang om alleen te zijn. Gewoonlijk bad ik keer op keer het gebed des Heeren als ik alleen was, maar als het gevaar geweken was, stopte ik daarmee. Toen ik ongeveer twaalf maanden bij mijn vader had gewerkt, was ik vastbesloten dat ik niet langer zo'n honger wilde lijden, als ik mij daaraan kon ontworstelen.

Ik ging daarom na of er een boer was die een jongen van mijn leeftijd gebruiken kon. Mij werd verteld dat er een kleine landeigenaar was die een jongen nodig had om hem aan tafel te bedienen, voor zijn paard te zorgen enzovoorts. Ik volgde deze man naar de markt en vandaar naar de herberg, waar ik met hem sprak. Hij zei mij dat hij een jongen nodig had, maar dat hij mij niet in dienst zou nemen, tenzij ik het met hem eens zou worden dat ik hem drie jaar zou dienen. De reden hiervoor was dat zijn jongens hem altijd verlieten als ze het werk onder de knie hadden. Hij zei dat hij mij in die periode twee jassen, twee vesten en twee hoeden zou geven en niet meer loon dan 20 shilling per jaar. Ik vertelde hem dat ik niet meer kleren had dan hij nu zag, als dit kleren genoemd konden worden. Hij antwoordde dat mijn foien genoeg zouden zijn om linnengoed en andere benodigdheden te kopen. Hij voegde daaraan toe dat de jongens vroeger de foien deelden met de dienstmeisjes, maar dat dit voortaan niet meer zo zou zijn; de foien zouden voor mij zijn. De overeenkomst werd gesloten en spoedig brak de gelukkige dag aan.

Zo schamel als een ellendig vat des toorns maar gekleed kan zijn, ging ik naar mijn nieuwe betrekking. Toen mijn buik gevuld was, werd ik enige tijd ziek, maar tenslotte genas ik. Toen ik hier zo'n zes à zeven maanden was geweest en gemerkt had dat mijn foien erg klein waren, gebeurde het op een dag dat de officieren van het Kentse leger onthaald werden op een feestmaal. De foi die ik toen kreeg, bedroeg 13 shilling. De dienstmeisjes klaagden dat ze tweederde daarvan wilden hebben. Mijn meesteres luisterde naar hun klachten en beval mij om te delen. Dit was hard, omdat ik de 13 shilling voor zoveel dingen nodig had.

Ik zette de overeenkomst aan mijn meesteres uiteen, maar haar eisen lieten niets aan duidelijkheid te wensen over: ik moest delen of mijn betrekking opgeven. Ik vroeg mijn moeder om raad over deze zeer moeilijke zaak en zij gaf mij de raad om mijn geld te houden. Ik gehoorzaamde haar, maar het kostte mij wel mijn betrekking. Ik kreeg het bevel om onmiddellijk naar de kleedkamer te gaan, daar mijn livrei af te leggen en weer mijn oude lompen aan te trekken. Daarna moest ik naar huis gaan en weer honger lijden. Ik moest hard werken voor 4 pennies per dag en bleef dat bijna een jaar doen. Het speet mij dat ik de raad van mijn moeder had opgevolgd en mijn betrekking had opgegeven, maar ik mocht nergens een vaste woonplaats vinden voor ik was geleid naar de plaats waar ik naar Gods raad de dierbare Verlosser zou ontmoeten en het werk op mij zou nemen waartoe ik van eeuwigheid was voorbestemd. Nadat ik voor vier pennies per dag had gewerkt, kreeg ik een betrekking bij een landheer, Cook genaamd. Deze betrekking kreeg ik in antwoord op mijn gebed, zoals verteld wordt in mijn boek De geloofsbank. In deze plaats groef ik dieper in de verborgenheid van de ongerechtigheid dan ooit tevoren, want er was een stalknecht die wel duizend jongens kon bederven. "Een enig zondaar verderft veel goeds". Omdat ik de man graag mocht, dronk ik alles was deze slechte leermeester uitkraamde in. Dit verhardde mijn hart zo zeer en maakte mijn gemoed zo verdorven, dat ik alle vrees van mij afzette, alle teugels afwierp, al mijn beloften aan God brak en een deïst werd. Hoe ik deze plaats verliet, wordt in het bovengenoemde boek verteld. Nadat ik verschillende maanden geen betrekking had gehad, ging ik naar Battle-abbey. Terwijl ik mij daar ophield, bleef ik verhard in de zonde, behalve de enkele keer dat gedachten aan de dood mij bezetten. Ik probeerde die echter te onderdrukken en mij zoveel mogelijk in gezelschap te begeven. Toen ik deze plaats verliet, kwam ik in dienst bij een geestelijke in Frittenden in het Kentse Woud, ongeveer vier à vijf mijl van Cranbrook.

Maar ik ga nu een onaangename gebeurtenis vertellen, die ik liever wilde begraven dan weer ophalen. Er zijn echter veel christenen die zich veel moeite getroost hebben en vele mijlen hebben afgelegd om onderzoek te doen naar deze onaangename gebeurtenis en haar zo aan het licht te brengen. Om, in zekere zin de misdaden van mijn jonkheid te erven, hoewel ik de schuld daarvan niet hoeft te dragen, zal ik de namen van deze ijverige onderzoekers niet noemen en niet proberen hen te schande te maken. God heeft beloofd dat Hij dat Zelf zal doen en ik twijfel er niet aan dat Hij Zijn woord zal houden.

Nadat ik de hierboven genoemde geestelijke enige weken had gediend, raakte ik bevriend met de kleermaker van die plaats. Soms gaf ik hem, als kleermaker, de opdracht om te maken wat ik wenste. Deze man had een dochter, zijn enig kind, en zij was heel mooi, als ik tenminste een oordeel mag vellen over deze ijdele en voorbijgaande zaak. Haar schoonheid wekte mijn liefde echter niet op, hoewel ik die bewonderde, want ik wist nog niet wat liefde was. Enige maanden was ik goed bevriend met dit gezin. Omdat ik opgewekt van aard was en vol zat met grappen, kreeg ik een zeer vertrouwelijke omgang met dit kleine meisje met haar zwarte ogen. Ik dacht echter niet aan verkering en mijn genegenheid voor haar ging niet verder dan die van een buurman.

Eens op een avond ging ik naar huis om een lantaarn aan te steken om die mee te nemen naar de kerk, omdat ik met enige andere jonge mannen de klokken zou gaan luiden. Toen ik de kaars aanstak, maakte ik wat schertsende opmerkingen tegen het meisje, die, naar ik meen, de vader van het meisje deden vermoeden dat er sprake was van een liefdesverhouding tussen mij en zijn dochter.

Hij maakte mij toen duidelijk dat hij liever wilde dat ik vertrok. Ik verbaasde mij daar nogal over, omdat er niets aanstootgevends was in de dingen die ik had gezegd. Hoewel ik vol zat met grappen en vaak gevatte antwoorden gaf, ik geloof dat ik zo was geboren en het werd erger bij het opgroeien, had ik toch een afkeer van ongepaste opmerkingen in het gezelschap van vrouwen. De man waarschuwde mij echter vriendelijk om bij zijn huis vandaan te blijven. Omdat ik van mening was dat ik een nogal belangrijk man was, ging ik zwaar beledigd naar huis en was ik vastbesloten om nooit opnieuw vriendschap te sluiten.

Enige dagen later stuurde de moeder van het meisje een jongen naar mij toe, omdat ze met mij wilde praten, maar ik weigerde te gaan. Enige tijd later kwam de moeder zelf en ze zei mij dat zijzelf mij niet graag wilde zien, maar haar dochter wel. Duidelijk verontrust zei ze dat ze helemaal niet wist dat er een liefdesverhouding was tussen ons. Ik zei haar dat ik daar ook helemaal niet van wist, want ik had nog nooit iemand het hof gemaakt. Ik had hier ook nooit over gesproken met haar dochter en er zelfs nooit over gedacht. Ik kon ook niet geloven dat het meisje genegenheid koesterde voor mij, want hoewel ik trots en hoogmoedig was, kon zelfs mijn trots snij er niet van overtuigen dat ik ooit mooi geweest was. Eerlijk gezegd, is het gemis van deze voorbijgaande schaduw mij in de dagen van mijn ijdelheid wel tot droefheid geweest. Om weer tot het verhaal terug te keren, ik ging met de vrouw mee naar huis en wachtte tot ze haar dochter gehaald had. Toen zij beneden kwam en ik zag dat zij echt genegenheid voor mij koesterde, was ik erg ontroerd. Ik nam haar op mijn knie en probeerde haar zo goed mogelijk te liefkozen.

Terwijl ik handelde als een toegenegen zuster, gedroeg de patiënt zich als veroveraar en nam mij onmerkbaar gevangen. Toen ik haar verdriet had verlicht en de neerslachtige geest van mijn patiënt had opgevrolijkt, ging ik naar huis. Ik merkte echter spoedig dat ik net zo verstrikt geraakt was in het labyrint van de liefde als mijn patiënt, want zij had mij door het hart geschoten en mij ongevoelig gemaakt voor alles behalve voor haarzelf. Ik geloof dat ik evenveel jaren voor Susan Fever zou hebben kunnen dienen als Jakob voor Rachel. Ik had haar zó lief dat ik het niet kon verdragen om haar niet te zien. Ik, die maar kort tevoren al mijn bekwaamheid had aangewend, moest mij nu tot mijn patiënt wenden voor medicijnen.

Vanaf die tijd maakten de vader en de moeder van het meisje er geen bezwaar tegen dat ik kwam als de geliefde van het meisje. Niet dat er enigszins te verwachten was dat ik ooit een vrouw zou kunnen onderhouden, maar zij deden het met name voor haar, want ze was niet alleen mijn lieveling, maar ook de die van hen. Ik geloof dat ik toen ongeveer zeventien jaar was of iets ouder, en de jonge vrouw was iets jonger, zodat er geen tijd verloren ging. Ik merkte echter dat mijn hart zo vol was van liefde, dat mijn hoofd gonsde van alle aangename gedachten aan het huwelijk en het overdenken van alle bittere teleurstellingen daarvan. Een vrouw leek het enige te zijn wat ik nodig had en ik dacht dat het hoog tijd was voor mij om een huwelijksverbintenis aan te gaan. Ik maakte mij zorgen, omdat ik geen werk had. Als ik een vrouw trouwde terwijl ik slechts door zware arbeid in ons levensonderhoud kon voorzien, zou ik mijzelf en mijn vrouw in grote zorgen brengen vanwege de armoede. Ik dacht er voortdurend over na hoe ik haar zou kunnen onderhouden als ik haar trouwde, maar ik zag geen mogelijkheid. Daarom werd mijn dwaze hart voortdurend gekweld.

Ik besepte dat ik in een even groot gevaar verkeerde vanwege haar schoonheid als Abraham en Izak vanwege de schoonheid van Sara en Rebekka, toen ze in Egypte en Gerar verkeerden. Zij noemden hen hun zuster, omdat ze bang waren dat ze hen ontnomen zouden worden. Zo was het ook met mij. Ik merkte dat het zeer onwaarschijnlijk was dat ik haar ooit zou kunnen onderhouden en ik was er ten volle van overtuigd dat zij vanwege haar schoonheid een echtgenoot zou krijgen. Ik stierf duizend doden als ik eraan dacht dat zij mij zou ontgaan. Vaak zag ik mijzelf zitten in de vesting van de jaloezie als een teleurgestelde minnaar. Al deze pijnlijke overwegingen waren echter het gevolg van gedachten aan de toekomst, want ik was in geen enkel opzicht een gekrenkte minnaar. Zij was namelijk de ingetogenste, teerste, gelijkmatigste, wijste, inschikkelijkste mens die ik ooit had ontmoet en ze zou een uitnemende vrouw zijn geweest als God haar in Zijn voorzienigheid had geworpen in de schoot van iemand die haar waard was.

Ik ben er echter ten volle van overtuigd dat huwelijken in de hemel gesloten worden, want nooit hadden twee mensen elkaar hartelijker lief dan wij, of hadden twee mensen zich meer aan elkaar verbonden met wederzijdse beloften en geloften dan wij. Maar iedere inspanning bleek tevergeefs, want hen die God niet heeft samengevoegd, zullen zelfs door iets onbetekenends van elkaar gescheiden worden.

Sinds ik beter kan oordelen, heb ik vaak geprobeerd mij een oordeel over haar te vormen. Onder de mensen heb ik nooit iemand gevonden met een beminnelijker karakter. Hoewel Salomo merkte dat er niet één op de duizend vrouwen trouw was, merkte ik dat dit eerste meisje mij trouw was en ze was ongetwijfeld mooi.

Ik denk nu echter anders over schoonheid dan toen, want ik vind dat ware schoonheid bestaat in het beeld van Jezus Christus dat door de Heilige Geest in de ziel wordt ingedrukt.

Dan ontvangen wij ook de Goddelijke genadegaven van de gezegende Geest van waarheid en liefde en wordt de verborgen mens des harten versierd met een kennelijke reinheid van gemoed, kuisheid van wandel en evangelische bescheidenheid. Dit is schoonheid in de ogen van de oneindige God en hiervoor hebben wij het getuigenis van God Zelf. Dit zal altijd aantrekkelijk, bekoorlijk en bewonderenswaardig zijn in de ogen van alle goeden en niet minder afstotelijk, verschrikkelijk en veroordelend voor alle slechte mensen. Ik geloof echter dat God velen uiterlijke schoonheid heeft gegeven tot een vloek en een strik. Het is een strik die God Zelf gespannen heeft en de satan vangt er met Gods instemming duizenden in. Dat de hemel er geen waarde aan hecht, is duidelijk, als wij zien hoevelen ermee begiftigd zijn onder de vele duizenden in deze grote stad, die zich, als Peninna, verhuren om brood, en die, naar mijn mening, scherp bestraft worden door het natuurlijke instinct dat in dieren van ieder soort gevonden wordt.

God spreidt vaak een net en staat de helse vogelvanger toe om er zondaren in te vangen: "Ik zal Mijn net over hem uitspreiden, dat hij gegrepen zal worden in Mijn jachtgaren". God heeft enige wetten gegeven aan weerspannige en eigengerechtigde mensen, die niets dan kwaad voortbrengen. Anderen heeft Hij rechten gegeven, die slechts de dood brengen. Vaak schenkt Hij ook de gaven van schoonheid en vruchtbaarheid, opdat ze zich daarmee zouden verontreinigen en ze duivelen zouden zogen, zoals er staat geschreven: "Daarom gaf Ik hun ook besluiten, die niet goed waren, en rechten, waarbij zij niet leven zouden. En Ik verontreinigde hen in hun giften".

Het is mij vaak opgevallen hoe weinig beroemde, aardse schoonheden geschreven staan op de Goddelijke lijst van 's hemels gunstelingen. In de Bijbel worden maar heel weinig schoonheden genoemd. Van de kinderen van Kaïn wordt gezegd dat ze schoon waren. Hun gezicht kon vleselijke belijders en misschien zelfs ware christenen bedriegen, maar nergens wordt vermeld dat zij genade ontvangen hadden. Wij lezen dat Sara, Rebekka en Rachel met schoonheid begiftigd waren en ook genade ontvangen hadden. Verder lezen wij dat echter maar van heel weinig mensen. In de tijd van de apostelen, toen de Goddelijke schoonheid zo duidelijk uitblonk, horen wij nauwelijks spreken van natuurlijke schoonheid. Het is met schoonheid zoals het is met veel andere dingen; wat grote achting geniet onder de mensen, heeft slechts weinig waarde in de ogen van God: "Doch de HEERE zeide tot Samuël Zie zijn gestalte niet aan, noch de hoogte zijner statuur, want Ik heb hem verworpen; want de mens ziet aan wat voor ogen is, maar de HEERE ziet het hart aan". Misschien zal ik met mijn woorden over schoonheid wel aanstoot geven, maar ik kan een beroep doen op een vrouw die begiftigd was met genade en schoonheid en die het in dezen geheel met mij eens zal zijn: "De bevalligheid is bedrog, en de schoonheid ijdelheid; maar een vrouw die de HEERE vreest, die zal geprezen worden. Geeft haar van de vrucht harer handen, van geloof, en laat haar werken, van liefde haar prijzen in de poorten" van het oordeel op de oordeelsdag.

Ik hoop dat mijn lezer het mij niet kwalijk neemt dat ik van het pad van het verhaal ben afgedwaald, maar ik vind het moeilijk om mijn voeten voortdurend op dit pad te houden. Daarom ben ik blij dat ik zo nu en dan wat stappen kan zetten in de grazige weiden.

Deze moeilijke, maar toch ook heerlijke omgang met haar, die ik zou willen omschrijven als aangenaam lijden, duurde ongeveer een jaar. Ik merkte dat ik een warme en blijvende genegenheid voor haar had en een grote begeerte om haar tot de mijne te maken. Vaak werd ik echter gekweld door angst voor teleurstelling, omdat alles scheen samen te spannen om een huwelijk onmogelijk te maken.

Nadat ik ongeveer anderhalf jaar had verkeerd in deze toestand van kwijnend geluk, leek zich een deur voor mij te openen om een vak te leren. Ik had mijn betrekking opgezegd en een van mijn zwagers beloofde mij zijn vak te leren, namelijk het maken van vuurwapens. Ik probeerde het vak zo goed mogelijk te leren en verwachtte binnen korte tijd vakman en echtgenoot te zijn. Zo nu en dan wandelde ik 's middags naar Frittenden, een wandeling van ongeveer 30 mijl. In mijn ogen was dit, net als de jaren waarin Jakob moest dienen, erg kort. Het liep hier echter slecht af. Mijn zwager dronk veel, veronachtzaamde zijn werk en het ging slecht met zijn zaken. Ik had nog niet zoveel maanden voor hem gewerkt, toen ik zag dat hij zo niet kon doorgaan. Ik verliet hem. Hij liep weg en liet mijn zus voor zichzelf zorgen. Een huwelijk was nu verder weg dan ooit. Bittere teleurstelling en ijdel genoegenvormen de hele verzengde oogst van arme stervelingen die in het vlees zaaien en een goede oogst verwachten van die verdorven aarde.

Ik was er nu slechter aan toe dan ooit. Mijn kleren waren slecht, zodat ik geen betrekking kon aannemen en ik had niet genoeg geleerd om mijn brood met mijn vorige vaal te verdienen. Wanneer ik als daggelder bij de boeren in het Kentse Woud probeerde geld opzij te leggen voor kleren, was dit hetzelfde als wanneer iemand per keer een stuiver probeerde te winnen uit de steenovens van de Farao, terwijl een dubbele taak verricht moest worden en geen materialen werden verstrekt.

Ik had voor een tijd geen werk en mijn toekomstige schoonvader en schoonmoeder, naar ik hoopte, begonnen hun zoon zonder toekomst zeer koel te bejegenen en ik geloof dat zij heimelijk de genegenheid van hun dochter voor mij wilden doen bekoelen. Ik verwonder mij daar niet over, want ik had niets dan teleurstellingen ondervonden en ik was even grillig als een arminiaans profeet en even wild als het veulen van een ezel.

Na enige tijd ging ik werken bij een zager in de zaagkuil. Daar werkte ik hard en het lukte mij om mij redelijk netjes in de kleren te steken. Na verloop van tijd was er echter minder werk en mijn maat had niets meer voor mij te doen. Ik hoorde toen van een man die op zee voer en te Rolvenden in Kent woonde. Hij wilde een koetsier voor zijn rijtuig en zo kwam ik bij hem in dienst. Toen ik dit aan de vrienden van mijn geliefde vertelde, leken ze blij te zijn en ze koesterden enige hoop dat mijn afwezigheid en de afstand een einde zouden maken aan onze omgang.

Verschillende mensen hadden zich hierover bedekt uitgelaten om haar ouders af te raden mij aan te moedigen in de omgang met hun dochter, omdat zij een veel betere partij kon krijgen dan mij, van wie niets dan armoede te verwachten viel. Dit werd mij verteld door de ouders van het meisje en daarbij gaven zij mij enige keren de hint dat ik daar niet meer moest komen. Ik begreep hen goed, maar zij gedroegen zich hierin zeer beleefd, omdat ze merkten dat het meisje zeer aan mij was gehecht.

Naderhand werd mij de reden hiervan verteld, namelijk dat een zekere man, die een huis bezat in Maidstone en met stoffen door het land trok, genegenheid had opgevat voor het meisje dat ik tot vrouw wilde nemen.

Omdat ze van mij niets verwachtten, besloten ze hem aan te moedigen. Indien mogelijk wilde ik dit echter voorkomen. Deze zonde bleef echter niet ongestraft, want God heeft mij er pijnlijk voor gekastijd.

Toen de dag aanbrak dat ik mijn betrekking zou aanvaarden, ging ik langs bij mijn meisje om haar te zien. Ik haalde haar over om twee of drie mijl met mij mee te gaan. Ik dacht onderweg dat zij wel nooit mijn vrouw zou worden en vroeg mij af of ik haar ooit weer zou zien. Ik moest haar dit vertellen. Zij beloofde mij echter trouw te blijven, maar ik twijfelde daaraan, omdat haar ouders mij anders bejegenden dan vroeger. Zij sprak enige woorden om dit te bekrachtigen en zei dat ze nooit zou voldoen aan hun verzoek door de levensgezel van een ander te worden. Ik had toen drie jaar omgang met haar gehad en toen ik afscheid nam van haar, verliet ik haar met een bezwaard hart en droeg ik een bezwaard hart met mij mee. Ik had voor altijd afscheid van haar genomen, want ik heb haar nooit meer gezien vanaf dat ogenblik tot nu toe.

Toen ik op de plaats van mijn bestemming kwam, was ik zeer moedeloos en terneergeslagen. Omdat er echter drie vrolijke vrouwen met mij in betrekking waren, dreef dit haar soms gemakkelijk uit mijn gedachten. Ik stuurde haar een brief en vroeg haar te komen en mij op een bepaalde weg te ontmoeten. Toen ik daarheen ging, vond ik haar niet; mij werd later gezegd dat zij met haar vader was gekomen, maar dat ze zich in de weg vergist hadden. Ik stuurde haar nog twee of drie brieven, maar ik kreeg geen antwoord. Naderhand werd mij gezegd dat haar vader ze opende en haar niet gaf. Toen ik dit merkte, probeerde ik de genegenheid van een ander te winnen om zo, indien mogelijk, mijn eerste meisje geheel te vergeten. Soms dacht ik dat het was gelukt en dan was ik als een vogel die uit een kooi werd gelaten. Hoe ik echter ook mijn best deed, het meisje dat ik toen had, kon mijn liefde nooit zo opwekken als het andere meisje. Mijn eerste meisje kwam altijd op de eerste plaats. Hoe meer ik mij tegen de liefde verzette, hoe meer deze mij kwelde. Onder deze last zwoegde ik vele jaren.

Nadat ik elf maanden in die plaats geweest was, had ik eens 's nachts een droom. Zie, ik droomde dat drie mannen mij achtervolgden en hoewel ik de snelste was, struikelde ik en viel en zij grepen mij. Ik werd wakker en zie, het was een droom! Ik kende de mannen over wie ik had gedroomd en ik wist dat een van hen de hoofdveldwachter was. Ik kon echter niet bevroeden wat de droom betekende, dus kalmeerde ik weer en viel in een diepe slaap. Ik had dezelfde droom als daarvoor: ik viel en werd gegrepen. Ik werd voor de tweede keer wakker en zie, het was een droom. Omdat ik nu verontrust was, stond ik om vier uur in de morgen op; het was toen zomer. Zodra ik de deur had opengedaan, zag ik die mensen ervoor staan. Zij vertelden mij waarvoor zij kwamen en dit verbaasde mij zeer, omdat ik daar nooit eerder over had gehoord, noch van het meisje, noch van haar ouders. Ik had er ook nooit aan gedacht, hoewel mijn geweten mij wel had gezegd wat ik had verdiend en verwachten kon. Ze zou echter in geen geval mijn vrouw worden; ze was bestemd voor een ander en ik heb de vrouw gekregen die voor mij bestemd was. Ik geloof dat deze dingen net zo vast liggen in Gods besluiten als de zaligheid van Gods uitverkorenen. Ik zal de draad van mijn verhaal echter weer oppakken. Ik ging naar boven en vertelde mijn meester over deze zaak. Hij schreef een brief aan een advocaat uit de omgeving en liet die door mij wegbrengen. Ik bezorgde de brief en ging toen met de mannen naar Cranbrook, waar ik de vader van het meisje en de gerechtsdienaren ontmoette.

Toen ik voor de rechtbank verscheen, werd in opdracht van de magistraten een vonnis opgesteld, waarin het bedrag stond dat ik moest betalen. Ik was hen echter voor door te zeggen dat dit niet nodig was als ik haar zou huwen. De vader van het meisje zei dat ik haar niet zou krijgen en de gerechtsdienaren zeiden hetzelfde. De reden daarvan was dat ik op dat moment tot hun parochie behoorde en zij waren bang dat de parochie een groot gezin zou moeten onderhouden. De advocaat, aan wie mijn meester de brief had gestuurd, ontraadde het mij ook. Ik meende dus dat ik niet hoefde te betalen. Mij werd echter te verstaan geven dat ik moest betalen, hoewel de man mij zijn dochter weigerde te geven, omdat ze heel jong was. Wij scheelden echter niet meer dan een jaar en omdat ze oud genoeg was om moeder te zijn, was ze ook oud genoeg om mijn vrouw te worden. Ik wist echter niet meer van de wet dan de wet van mij, dus moest ik doen wat zij zeiden. Ik betaalde eerlijk wat mij toen gevraagd werd. Mij werd opgelegd ieder kwartaal een bepaald bedrag te betalen, wat ik stipt deed tot het God behaagde Zijn kastijdende hand op mij te leggen. Daarom moest ik mijn betrekking opgeven en omdat ik enige tijd ziek was, kwam ik in geldnood, zodat ik het bedrag niet kon betalen. Omdat ik in mijn betrekking te Charren opnieuw gekastijd werd, zoals verteld wordt in mijn boek De Geloofsbank, bleef ik arm, zodat het onmogelijk was voor mij om het geld te betalen. Daarom verliet ik Cranbrook zodra ik weer gezond was. Na mijn vertrek merkte ik dat ik bij tijden evenzeer naar haar verlangde als vroeger en het was mij tot een kwelling dat ik erin had toegestemd om het geld te betalen, omdat mijn aanhoudende ziekten het mij onmogelijk maakten om dat te doen. Als ik dat echter niet deed, kon ik niet terugkeren, uit vrees voor gevangenschap, en alle hoop dat ik haar als vrouw zou krijgen werd geheel afgesneden.

Zo werd de deur achter mij gesloten en waar ik ook heenging, ik droeg niets dan de kwelling vanwege mijn hopeloze liefde met mij mee. Ook begon mijn geweten op ongewone wijze te spreken vanwege mijn daden, zodat bij tijden de slaap van mij week en ik hele nachten mijn ogen nauwelijks sloot. Toch zocht wrede jaloezie vertwijfeld troost in de overtreding zelf, want ik zou nooit hebben kunnen verdragen dat ik haar als een reine maagd zou geven in de handen van een ander, na alle moeiten vanwege mijn teleurstelling in de liefde. Om duidelijk te zijn, ik was blij dat ik mijn geliefde prijs niet uit mijn handen had laten glippen, zodat ze een mededinger zou kunnen behagen of genoeg zou kunnen schenken met de erbare "tekenen van haar maagdom". Maar ondanks het medicijn van deze jaloezie lag mijn schuldige geweten vaak open, voor God de wonden heelde met dit verschrikkelijke medicijn. Ik hield echter mijn geloften en beloften tot ik hoorde dat zij met een ander was getrouwd en als ik het mij goed herinner, hoorde ik voor mijn huwelijk dat zij overleden was.

Omdat God steeds in ongenoegen op mij neerzag en ik veel verdrukkingen moest lijden, was het onmogelijk voor mij om het geld te betalen. Maar enige tijd nadat ik door genade geroepen was en ik merkte dat God in de weg van Zijn voorzienigheid Zijn vriendelijk aangezicht enigszins over mij deed lichten, ging ik naar Marden in Kent naar een vermogende boer, die Mainard heette en die ik goed kende. Omdat mij was gezegd dat hij het Evangelie voor waar hield, vertelde ik hem hoe God met mij had gehandeld en vroeg hem naar Frittenden te gaan en de zaak voor mij met de parochie in orde te maken. Ik zei hem dat ik hem het geld spoedig zou teruggeven. Hij weende toen hij hoorde welke genade God mij had geschonken en beloofde de zaak in orde te maken. Hij maakte zijn belofte echter niet waar, wat ik toeschrijf aan zijn vergeetachtigheid of aan zijn onwil om dit te doen. Zodra God mij in Zijn voorzienig bestel wat geld had geschonken, stuurde hij echter de gerechtsdienaren naar mij toe. Hoewel ik wist dat zij op grond van de wet het geld niet van mij konden eisen vanwege haar huwelijk en om andere redenen, betaalde ik de parochie eerlijk dertig pond, naast het bedrag dat ik al eerder had betaald.

Om kort te zijn, lezer, mijn misdaad werd uitgewist

- uit het boek van Gods gedachtenis, toen de Zaligmaker het Heilige der heiligen binnenging met Zijn bloed.
- Zij werd bijna twaalf jaar geleden uitgewist uit het boek van mijn geweten door de toepassing van de verzoening van de Zaligmaker.
- De kwitantie die ik heb in mijn studeerkamer, bewijst dat zij is uitgewist uit de boeken van de parochie van Frittenden in Kent.

Zo, mijn waarde lezer, heb ik u een juist verslag gegeven hoe deze zaak in de hemel en op de aarde werd afgehandeld.

Ik geloof dat mijn geliefde broeders die zich zo beijverd hebben om het nieuws te brengen en zo vaak wijzigingen hebben aangebracht in het verhaal, deze zaak ook graag zullen laten rusten, zodra ik in mijn graf gelegd ben. Ik denk echter niet, om duidelijk te zijn, dat allen zich zo ergeren aan de misdaad, maar ik ben bang dat sommigen zich meer ergeren aan de schittering van Gods overvloedige genade.

Ik vrees dit, omdat ze de eerste vaak met een zeker genoegzaam vermelden, maar met klaarblijkelijke droefheid over de laatste horen spreken. Maar genoeg hierover, ik zinspeelde hier slechts terzijde op. Ik geloof vast dat ik, niettegenstaande alle geruchten die over mij worden verteld en alle misdaden die ik heb begaan, op die grote dag gevonden zal worden onder degenen "die met vrouwen niet bevlekt zijn", die maagden genoemd worden. De reden van mijn vertrouwen is dat "die hoererij bedrijft, zondigt tegen zijn eigen lichaam", dat wil zeggen dat hij zondigt tegen zijn eigen vlees en bloed. Maar ons vernederd lichaam moet veranderd worden: "vlees en bloed kunnen het Koninkrijk Gods niet beërven, en de verderfelijke beërft de onverderfelijke niet".

Ik moet nu echter tot mijn verhaal terugkeren en mijn lezer een andere misdaad bekendmaken, die naar het oordeel van sommigen "een misdaad is bij de rechters", en die te maken heeft met mijn naam.

Verskillende dingen zijn gezegd over deze gewichtige zaak, zonder dat men in aanmerking heeft genomen dat iemand die een twee-mens is, recht heeft op twee namen. Uit de Schrift blijkt dat namen aan verandering onderhevig zijn, tenzij ze onveranderlijk zijn vastgesteld door het Goddelijk zullen. Voorbeelden hiervan zijn: "Uw naam zal voortaan niet Jakob genoemd worden, maar Israël zal uw naam zijn", "uw naam zal wezen Abraham" en "haar naam zal zijn Sara", "gij zijt Simon, de zoon van Jonas; gij zult genaamd worden Cefas".

Wat mij betreft kan ik nergens vinden dat iemands naam niet veranderd mag worden, tenzij het Goddelijke zullen eraan verbonden is. Dit is echter slechts terzijde om mijn rechtschapen beschuldigers te laten weten dat ik mijn toevlucht kan nemen tot de Schrift en dat er "hoop is voor Israël, dezen aangaande".

Ik neem hiertoe echter niet mijn toevlucht omdat ik mijn overtreding wil goedpraten. Ik weet namelijk dat rechtschape mensen die mij beschimpen, zullen zeggen dat iemand de wetten van zijn land moet gehoorzamen. Dat is waar, maar iemand kan een gebod overtreden zonder dat hij het weet of zijn geweten hem waarschuwt; en u weet dat God de zonden van onwetendheid wil verzoenen. Ook denk ik dat geen enkele wet in tegenspraak zou moeten zijn met de wetten van de Goddelijke Wetgever. Als er zulke wetten zijn, zal mijn lezer, als hij een christen is, deze niet gehoorzamen. Er was nooit een martelaar die moest lijden, die niet door op de een of andere wet een beroep te doen, zijn leven had kunnen redden. Door de wetten van hun land te overtreden, hielden deze martelaren echter hun geweten vrij voor God.

Genoeg hierover, ik moet verder vertellen over deze verschrikkelijke gebeurtenis en dat zonder hoop op beloning vanwege mijn eerlijkheid. Nijd duldt geen lof en zelfs niet tegenover de genade. De wijze man zegt: "Wie zal voor nijdigheid bestaan?". Als niemand kan bestaan in haar tegenwoordigheid, kan er in haar boezem geen goede naam gevonden worden.

Ik heb vaak gemerkt dat sommige ellendige zielen onmiddellijk na mijn preek naar anderen zijn gegaan, die leraars in Israël schenen te zijn, met de vraag: "Hoe bevalt u deze dominee?" Het antwoord van de leraar luidde dan: "Ik zou hem liever horen als hij zijn naam niet veranderd had". Anderen hebben gepoogd die ernstige overtreding te rechtvaardigen door te verklaren dat ik de naam van mijn echte vader heb aangenomen. Geen van beide groepen spreekt de waarheid en het ligt ook niet in het vermogen van al mijn vrienden om deze "arme Moor" te reinigen. De reden is dat God Zelf hem heeft gewassen en, naar ik geloof, ook schoon houdt in de ogen van sommigen. Omdat ik merkte dat nijd een goede zaak zo slecht mogelijk deed voorstellen en liefde een slechte zaak zo goed mogelijk en omdat ik de eerste groep het zwijgen wilde opleggen en de tweede meer duidelijkheid wilde geven, zei ik dat ik alles zelf openbaar zou maken en dat ik mijn mening erover zou geven. Ik hoop dat dit voldoende zal zijn, omdat men goed weet dat ik vanaf het begin oog- en oorgetuige ben geweest. Ik hoop dat ik door dit bekend te maken van een groot deel van mijn huidige, nutteloze arbeid verlost zal worden. Als de Voorzienigheid mij namelijk naar een vreemde plaats heeft geroepen om te preken, komt er, zodra ik van het spreekgestoelte afgekomen ben, een hele groep kinderen van deze leraars - net als een vlucht duiven - die mijn naam willen weten. Ze vertellen mij welk een troost zij hebben genoten door te lezen over mijn bevindingen en door mij nu te horen preken. Een zekere ds. X beroofde hen echter van al hun troost door een lang en verschrikkelijk verhaal, dat niet over mijn persoon ging, noch over mijn goddeloos leven, maar over mijn naam. Het kostte mij dan een uur hard werken om dit mysterie voor hen te onthullen en terwijl ik de nieuwsgierigheid van deze arme mensen met betrekking tot mijn naam bevredigde, kwamen de vogels uit het Evangelie en pikten al het zaad weg dat ik in hun hart had proberen te zaaien. Zodoende heeft mijn naam de duivel wel eens wat winst opgeleverd. Omdat ik deze naam echter zelf heb verzonnen, ben ik vastbesloten om hem voor te zijn en er zelf iets mee te verdienen. De kinderen van de duivel zijn rijk genoeg en niemand kan zich er, naar ik meen, aan ergeren dat ik zelf iets met mijn naam probeer te verdienen, want ongetwijfeld heb ik net zoveel recht om ergens mijn voordeel mee te doen als hij.

Als ik een nauwkeurig verslag heb gegeven van deze verborgenheid die de mensen zo in verwarring heeft gebracht, zal ik ter rechtvaardiging van mijn zaak beroep aantekenen bij alle mogelijke hoven. Als een van mijn zogenaamde vrienden een Goddelijke of zedelijke wet kan aanwijzen die mij tot de dood of de banden veroordeelt, hoop ik dat hij het mij in antwoord hierop duidelijk zal maken, opdat ik het lot zou kunnen doen vallen op hem om wie deze storm over ons gekomen is. Ik heb echter genoeg gezegd over de geschiedenis en voldoende inleidende woorden gesproken; nu over de verborgenheid en de uitleg van de naam. Het zij daarom bekend aan ieder die het bovenstaande verneemt, dat ik naar Tunbridge Wells ging toen ik Cranbrook verliet. Daar kreeg ik eerst werk en daarna kreeg ik een betrekking bij iemand die een lijkwagen en rouwkoetsen had. Toen de zomer voorbij was, werd ik ziek en gaf ik mijn betrekking op. Omdat ik geen geld had, moest ik met hevige koorts in een stal liggen tot het God behaagde mij weer gezond te maken. Dat gebeurde toen ik mijn laatste guinje aan de dokter gegeven had. Na mijn herstel gaf iemand mij een shilling en daarmee ging ik de eerste dag naar Lewes in Sussex en vandaar naar Brighthelmstone. Vandaar ging ik naar Shoreham en stak om twaalf uur in de nacht met de pont over van herberg "The Woolpack", De Wolbaal naar Broadwater. Daarna ging ik uit geldgebrek onder een heg liggen slapen. 's Morgens stond ik op en liep naar Arundel, waar ik werk kreeg. Ik werkte een paar dagen en kreeg onderdak bij mijn baas, die mij erg graag scheen te mogen en zeer tevreden was over mijn werk. Omdat mijn hart en mijn hoofd echter geen rust vonden, was er ook geen rust voor mijn voeten. Opeens kreeg ik op een avond, vlak voor bedtijd, een neiging om naar Chichester te gaan. Mijn baas probeerde mij daarvan af te houden, maar dat was tevergeefs. Mijn hoofd werkte en mijn voeten moesten ook werken.

Dus rekende ik af met mijn baas; ik geloof dat ik een shilling en een paar halve stuivers kreeg. Daarmee ging ik naar Chichester en kwam tussen elf en twaalf uur bij de stadspoorten. Omdat deze echter gesloten waren, ging ik het veld in. Daar stond een schuurtje met een kar erin. Ik klom erin en sliep tot vier uur 's morgens. Toen stond ik op en pakte het weinige dat ik had, terwijl ik niet veel meer gevoel had dan een lijk. Tegen de tijd dat ik mijn ledematen weer kon gebruiken, waren de poorten van de stad open. Ik ging de stad binnen en liep daar zo lang als mij goed dacht. Daarna kocht ik eten van de shilling die ik had gespaard. Met een paar halve stuivers op zak vertrok ik, met de bedoeling naar Londen te gaan. Dat was niet meer dan 62 mijl, maar toen ik te Guildford kwam, waren mijn omstandigheden verre van rooskleurig. Ik was koud, moe en uitgeput, mijn geld was op en ik had niets te verhandelen dan een zeer goede zakdoek. Deze gaf ik aan de waardin van "The Blue Anchor", (Het Blauwe Anker) net over de brug, voor een pint bier, wat brood en kaas en mijn overnachting. Op dat avondmaal liep ik de volgende dag naar Epsom, waar ik werk kreeg en enige maanden bleef. Toen overviel mij weer een andere 'loopziekte' en vertrok ik naar Knockwell Beaches bij Wverhead in Kent, waar ik een poosje werkte. Na mijn vertrek uit die plaats trok ik wat rond, tot ik een paar weken voor Kerstfeest te Stratford in Essex kwam. Hier trok ik eropuit op zoek naar werk, tot mijn geld helemaal op was en ik moest slapen onder een hooiberg te Lower Layton bij erg koud vriesweer. Ik moest drie hele dagen en nachten vasten en ik denk dat er voorgoed een einde aan mijn zwerven gekomen zou zijn, als ik wat langer had moeten vasten. Maar de Heere had mij echter voor ander werk bestemd en ik zou genade ontvangen, wanneer het echt nodig was.

Ik heb de bovenstaande omstandigheden niet verteld om de 'nijd' tot medelijden te bewegen. Nee, alles wat ik verwacht, is dat ik haar zo schaamrood zal maken en haar mond zal stoppen. Ik heb dit vooral verhaald om mijn vrienden te laten weten dat ik in zekere mate al had betaald voor mijn dwaasheid voor zij mij deze betaald zetten met "de gesel der tong". Na dit lange vasten opende de Voorzienigheid een deur voor mij om brood te krijgen. Ik ging aardappels rooien in het gezelschap van zestig leren en werkte voor een boer die Moles heette. Mijn volgende zwerftocht bracht mij naar Danbury, waar ik werkte tot ik ziek werd, zoals verhaald wordt in De Geloofsbank. Vandaar ging ik naar Malden en daar vandaan weer terug naar Danbury. Toen ging ik naar Chelmsford en vandaar naar Billerica, naar Hornden on the Hill, naar Tilbury Fort en Gravesend. Vandaar ging ik naar Greenhithe, waar ik werk kreeg. Ik moest namelijk een nieuwe moestuin maken voor een zekere meneer Colcraft.

Nu heb ik mijn lezer naar de plek gebracht waar die ellendige naam voor het eerst werd gebruikt. Ik neem mij voor alles zo nauwgezet mogelijk te vertellen, opdat ieder woord bevestigd zal worden. Nadat ik werk gekregen had in Greenhithe liep ik alleen wat rond en overdacht hoe de zaken stonden. Ik zei: "Ik verkeer hier in gevaar; deze plaats is niet meer dan 28 mijl verwijderd van de plaats waar mijn kleine zoon en erfgenaam woont, om wie ik zo heb moeten dwalen. Ik ga nu werken niet ver van de hoofdweg die leidt naar de stad waar ik vandaan kom. Ongetwijfeld zal ik worden opgemerkt door iemand die dat maar al te graag zal verder vertellen. Als ik de driemaandelijke termijn had kunnen betalen, zou ik mijn geboorteplaats, die mij toen zo lief was, niet hebben moeten verlaten.

Als ik maar kleren had waarin ik gezien kon worden en geld in mijn zakken, zou ik maar al te graag teruggaan naar mijn geboorteplaats en de hele zaak in orde maken. De koorts die mij steeds achtervolgt, zal het voor mij echter onmogelijk maken om ooit netjes gekleed te gaan of het geld te betalen. Is er enige hoop voor mij om de vrouw te trouwen? Nee. De vader gaf geen toestemming, de overheidsdienaren gaven geen toestemming en rechterlijke ambtenaren gaven geen toestemming. Als de vader mij zijn dochter niet wilde geven toen ik goed gekleed was en wat geld had, zou hij dan toestemming geven nu ik alleen maar lompen draag? Nee, er is geen enkele reden om te hopen. Stel je voor dat de gerechtsdienaren voor mij zouden komen; ik heb geen geld. Dat is zo, maar sommigen zeggen dat het mogelijk is dat iemand voor een jaar de gevangenis in gaat. Wel, het zij zo; die gevangenschap zou niet veel erger kunnen zijn dan de vrijheid die ik nu geniet. Bedenk echter wat het is om van de ene politierechter naar de andere gesleept te worden, zo onverzorgd en haveloos gekleed! Ja, dat zou echt erger zijn dan de dood. Er is geen reden om te hopen, daarom is het beste wat ik kan doen, uit hun buurt blijven. Als ze mij niet grijpen, hebben ze mij niet. Als ik er ooit bovenop zou komen en voorspoedig zou zijn in de wereld, zal ik het geld erheen brengen en het met ere betalen. Maar helaas! Er is nog een ander kwaad. Mij werd namelijk verteld dat men in zulke gevallen de namen van mensen bekendmaakt en een beloning uitlooft aan degene die een tip kan geven. Als dit zo is, zijn er natuurlijk genoeg mensen die dit nieuws zouden willen doorgeven voor tien shilling of zelfs voor tien stuivers. Dit is, naar ik zei, erg belangrijk en moet goed overdacht worden.

Als ik mijn naam verander, is dat, vrees ik, niet zonder gevaar. Ik heb hierin zowel raad als voorzichtigheid nodig om de juiste koers te varen en aan alle gevaren te ontkomen.

De naam van mijn vader is Hunt en de man die mijn echte vader is, heet Russel. Hij heeft echter zoons die het goed hebben en zij zouden mij voor het gerecht kunnen dagen, omdat ik zijn naam aanneem, hoewel hij nooit heeft ontkend dat ik zijn zoon ben. Als ik mijn naam verander, kan ik op grond van de wet vervolgd worden en als ik mijn naam laat zoals deze is, kunnen de kranten mensen op mijn spoor zetten. Er is maar één uitweg voor mij en dat is het toevoegen van letters: een toevoeging is geen verandering en geen diefstal. Op deze wijze ontkomt er veel onrechtvaardigheid uit menselijke wetten. Toen de gedachte aan toevoeging bij mij opkwam, zei ik: "Goed bedacht, de letters i, n, g, t, o, n moeten toegevoegd worden aan Hunt; samen wordt dit dan Huntington. Zo werd de zaak opgelost, zonder dat ik schuldig was aan verandering of aan het plegen van diefstal, want de letters van het alfabet behoren aan iedereen toe. Vanaf dit ogenblik stond het vast; ik maakte ook nooit een vergissing, zodat iemand erachter kon komen. De wijsheid en de ijver die ik aan de dag legde bij het bedenken hiervan en bij de snelle afhandeling van deze zaak, zijn een scherpe bestraffing voor mijn aanklagers vanwege hun traagheid. Er zijn namelijk honderden mensen die zich jaren hebben ingespannen om de letters van deze naam af te scheuren, maar ze hebben nog niet één letter kunnen verwijderen, terwijl ik, die tamelijk zwak ben in het samenstellen, dit in minder dan een uur gedaan heb. Met deze naam werd ik wedergeboren en met deze naam werd ik gedoopt met de Heilige Geest. Daarom doe ik een beroep op ieder weldenkend mens met de vraag of een mens niet het recht heeft om de naam te dragen waarmee hij geboren en gedoopt werd. Ik had geen naam voor mijn eerste geboorte; die naam werd mij later gegeven. Ik droeg echter de naam Huntington vóór ik voor de tweede keer ontvangen werd en werd ermee geboren. Zo "is het oude voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden". Sommigen willen echter een oude naam geven aan een nieuw schepsel, maar God heeft hun daartoe geen duidelijk bevel gegeven.

Ik denk dat mijn lezer graag wil weten of mijn eerstgeboren zoon nog leeft of niet. Ik antwoord hierop: "Ja, hij leeft" en als God mij daartoe in staat stelt, wil ik, wanneer ik een beetje geld opzij kan leggen, een cadeautje kopen en daarheen gaan om mijn zoon te zien voor ik sterf. Ik geloof dat hij nu 21 jaar is en hij woont bij een boer van goede naam te Tenterden, acht mijl van Cranbrook in het Woud van Kent. Zij die zeggen dat ze overeenkomsten tussen familieleden goed kunnen zien, zeggen dat hij zó op zijn vader lijkt in karakter en uiterlijk, dat het onmogelijk is dat men vergeet hoe de vader was, terwijl de zoon leeft. Welke naam hij draagt, weet ik niet. Ik heb ook geen tijd gehad om daarnaar te informeren, omdat ik zoveel te stellen had met mijn eigen naam. Misschien wil mijn lezer echter weten waarom zoveel goede mensen zoveel ophef maken over een naam, terwijl ik hun mijn volledige naam heb verteld en meer dan dat. Als ze willen, mogen ze de toevoeging er gerust afhalen, maar ik voor mij zal dat nooit doen, want ik houd er niet van om voortdurend te blijven veranderen. Om de waarheid te spreken, als in de tegenwoordigheid van God, het is niet de naam die aanstoot geeft; anders zouden de wereldlingen mij ermee om de oren slaan. Er is echter nooit meer dan een van deze mensen geweest, die mij erover heeft aangesproken. Ook wordt de aanstoot niet verwekt door iets laakbaars uit mijn leven, want als dat zo was, zou ieder die God vreest, met name zij die het meest van mij weten, mij verwerpen. In plaats daarvan hebben zij mij echter lief. Om duidelijk te zijn, het is de genade van God die zo overvloedig in mij is uitgestort, - hoewel ik de voornaamste der zondaren ben - die deze grote ergernis heeft verwekt. De mensen hebben echter gezegd dat mijn naam er de oorzaak van is, omdat zij zich schaamden om Gods genade als oorzaak aan te wijzen.

Maar misschien antwoordt de lezer toch: "Is het niet vreemd dat velen die ik voor Godzalig houd, zoveel zouden spreken over uw naam, terwijl zij duidelijk zien en horen dat God zo goed is dat Hij uw bediening kennelijk zegent?" Nee, mijn zoon of mijn dochter, het is niet vreemd, want u moet weten dat God, als dienaren van Christus hoogmoedig worden, beginnen uit te blinken in hun werk en wat opgeblazen worden in hun zelfgenoegzaamheid, ter vernedering een ellendig, verachtelijk, ruw instrument onder hen zendt met iets van het vuur dat zij zijn kwijtgeraakt.

Als het gerucht van dit licht en dit vuur de oren van deze aanmatigende mensen bereikt, verwekt dit hen tot jaloezie. De duivel doet hier zijn voordeel mee en treedt op als advocaat van hun trots, die tot zijn klanten behoort. Dan stuurt hij hun jaloezie als raadgever en dictator. Jaloezie stelt de vurige predikant voor als iemand die wedijvert met hen om hun eer en zegt dat de glans van zijn genade hun heerlijkheid zal doen verbleken. Omdat zij merken dat hun waardigheid in het gedrang komt, proberen zij zich een naam te maken ten koste van de goede naam van hun broeder. Om dit te bereiken, trekken zij de stamboom van hun vermeende tegenpartij na, zonder te letten op zijn bekering tot God of de genade die hem geschonken is door God, "Die mildelijk geeft, en niet verwijt". Als de nijdigheid hier de wortel van is, wie kan dan bij hen in de gunst komen? Niemand dan de vleiende huichelaar die de jaloezie voedt. Jaloezie spaart haar eigen voedster niet en nog minder haar tegenpartij.

De duivel probeerde dit vergif in het hart van Johannes de Doper te leggen met behulp van enigen van zijn eigen discipelen en het tegen Christus te gebruiken, maar het lukte hem niet. Jozua moest Mozes met dezelfde jaloezie jegens Nadab en Abihu vervullen, maar Mozes verzette zich hiertegen en wenste dat zij allen profeten waren. U weet dat de discipelen onderweg lang twistten over de vraag wie de meeste was, maar toen de Zaligmaker hen vroeg waarover zij twistten, zwegen ze uit schaamte om dit te erkennen. Zo is het nu ook, want anders zouden de mensen niet zoveel waarde hechten aan een nietszeggende naam die goed noch kwaad kan doen. Maar omdat de discipelen hierover begonnen te twisten, proberen wij deze twist voort te zetten.

Bij al dit geschreeuw gaat het erover wie de meeste is en dat is de onvervalste waarheid. Ik heb dit geleerd op de school van mijn eigen hart en er is ook veel van te vinden in de zwakheden van Gods kinderen die in de Schrift worden opgesomd. Wanneer het ons gebeuren mag, dat wij echter in heerlijkheid zullen mogen aanzitten met elkaar, zullen de eerwaarde Huntington en die verachte Hunt in zoete eensgezindheid verkeren met de heilige heer Onderzoeker, de ijverige heer Praatziek, doctor Spotvogel, dominee Nauwgezet en de goede oude katholiek, pastoor Naijver. Zij zullen zich allen op heerlijke wijze verenigen en eenstemmig zijn in het onophoudelijk prijzen van de Drie-enige Jehova en dat in alle eeuwigheid.

De verachtelijke Lea zal daar zijn zonder haar tedere ogen, Paulus zonder zijn verachtelijke rede of zwakke tegenwoordigheid des lichaams, David, de echtbreker, zal verkeren onder hen die met vrouwen niet bevlekt zijn en Abraham, de afgodendienaar, zal de ware God aanbidden. Dan zal de mantel van de Liefde allen in alle eeuwigheid geheel kunnen bedekken en de Sterfelijkheid met al haar zwakheden zal voorbijgaan en zelfs geen vlek of rimpel achterlaten.

Omdat wij echter begonnen zijn om over deze naam te spreken, zullen wij de geschiedenis ervan nog verder nagaan, als het moet onder de duizenden van Juda.

" Ik zal de lezer eerst zeggen hoe deze naam bekend werd.

" Ten tweede zal ik meedelen wie er het eerst lucht van kregen en

" Ten derde zal ik iets meedelen over de ijver van hen die dit wereldkundig maakten.

In de eerste plaats trouwde ik onder deze naam en hield de zaak zo geheim, dat zelfs mijn vrouw er negen jaar lang niet van wist. Toen ik het haar vertelde, verwachtte ik dat zij zeer verbaasd zou zijn, maar zij schonk er geen aandacht aan, omdat het haar meer om de man dan om zijn naam te doen was. Aan die zijde bleef ik dus verschoond van de gesel der tong.

Nadat ik door genade was geroepen, vertelde ik dit aan een goede man, met wie ik vertrouwelijk omging. Daarna zei ik het ook tegen sommige andere vrienden, omdat het mij erg begon te benauwen.

Uit de Schrift bleek mij echter niet dat het zonde was, mijn geweten veroordeelde mij nooit omdat ik mijn naam langer had gemaakt en er is geen gebod dat het verbiedt en "waar geen wet is, daar is ook geen overtreding". Ik was echter bang dat de zaak van God eronder zou lijden, als het gerucht zou komen in de mond van dwazen. Ik kon er echter niets aan veranderen, omdat ik acht of negen jaar lang minder dan twaalf mijl van Ditton had gewoond. Uiteindelijk nam ik in het gebed de toevlucht tot God, opdat Hij het voor de wereld zou verbergen tot eer van Zijn eigen Naam. Om deze gunst te verkrijgen, heb ik veel smeekbeden opgezonden en veel tranen geplengd. Ik kreeg echter nooit verhoring in deze zaak, hoewel ik er zeer door werd gekweld, uit vrees dat het Evangelie om mijnentwil veracht zou worden.

In de tweede plaats zal ik tonen hoe deze naam werd ontdekt. Ik werd eens uitgenodigd voor een preekbeurt te Sunbury in Middlesex, waar ik vroeger tuinman was geweest en men mij goed kende onder de naam Huntington. Terwijl ik daar preekte, werden wij heel erg lastig gevallen en omdat ik een wettelijke volmacht had, besloten wij deze oproerkraaiers aan te geven.

Terwijl deze zaak in behandeling was, kwam er een timmerman om mij te horen preken. Hij heette Richard Hughes en was belijdend lid. Hij kwam mij nooit vertellen wie hij was en sprak ook nooit met mij, maar hij ging weg. Hij vertelde aan de oproerkraaiers dat hij mij kende, dat hij uit dezelfde stad kwam als ik, dat hij op dezelfde school gezeten had en dat ik Hunt heette. De oproerkraaiers wilden het niet geloven, omdat ze wisten dat ik enige jaren geleden in Sunbury had gewoond en dat ik toen dezelfde naam droeg als nu. Deze godsdienstige landgenoot van mij nam de moeite om naar Cranbrook te reizen. Daar ging hij naar een arme zus van mij en vertelde haar over mij. Hij zei dat ik in goede omstandigheden verkeerde en dat hij, als zij hem een brief zou meegeven, wat geld zou kunnen krijgen om in haar behoeften te voorzien. Dus schreef zij een brief, waarin zij vertelde wat ze nodig had en richtte die aan de heer William Hunt. Deze brief werd meegenomen naar Sunbury en toen de volgende avond aanbrak waarop ik zou preken, werd hij aan mij overhandigd bij de deur van de plaats van samenkomst in aanwezigheid van bijna honderd oproerkraaiers om voor hen te bevestigen dat het gerucht over mijn naam waar was.

Ik ontving de brief, ging naar binnen en weende bitter, maar geloofd zij Christus, Hij heeft de belofte vervuld die Hij heeft gedaan: "Zalig zijt gij, die nu weent; want gij zult lachen". Ik geloof dat ik net zo erg heb gelachen toen ik deze geschiedenis opschreef, als ik ooit heb geweend bij het eerste gerucht over mijn naam. Ik denk dat de nijd zelf dit nauwelijks zal kunnen lezen zonder te lachen. Maar mijn lezer zal graag willen weten waarom ik dit zo welgemoed schrijf. Ik antwoord dat het is om mijn vrienden te laten weten dat zij wel geërgerd zijn, maar ik niet brand. Ik zie ook niet waarom ik zou moeten branden, want hoewel zij een smet op mijn goede naam hebben geworpen, hebben ze geen last op mijn geweten gelegd. Mijn geest heeft niet meer te lijden van een "vloek zonder oorzaak" dan de aarde lijdt van de vlucht van de zwaluw van Salomo. Ik zal echter weer tot mijn verhaal terugkeren.

Nadat ik onder tranen mijn klacht had geuit, beklom ik de preekstoel om te preken. De mensen bij wie de eer van God weegt, en niet mijn beschuldigers, want ik denk dat deze verhard zijn, kunnen zich zelf wel voorstellen hoe ik mij voelde, te midden van zoveel vijanden, terwijl er reden was om mij te bestraffen.

De man die de brief had meegenomen, moest in de rechtszaal van Hicks getuigen tegen mijn vrienden en voor de oproerkraaiers om te zien of dat wat er met mijn naam gebeurd was hun tot voordeel kon zijn. God gaf mij echter in antwoord op mijn gebed deze belofte: "Aldaar zijn zij met vervaardheid vervaard geworden, waar geen vervaardheid was; want God heeft de beenderen desgenen die u belegerde, verstrooid; gij hebt hen beschaamd gemaakt, want God heeft hen verworpen". Deze belofte vervulde Hij spoedig, want de leider van de oproerkraaiers werd ontslagen en degene die het nieuws over mijn naam bracht, kreeg ook spoedig ontslag.

Ik zal nu spreken over de man die het eerst lucht kreeg van mijn naam. Het is een goede oude man, die vaak voor mij heeft gepreekt, iemand die grote bekendheid geniet onder de christenen. Hij werkt hard en doet zich vaak anders voor om een goede naam te behouden bij allerlei mensen en groeperingen. Ik bedoel niet de Vicar of Bray", maar iemand die soms dienst doet als koster bij een kapel, de naam van deze kapel reikt ons een sleutel aan; hij heeft geleerd wat iemand tot een predikant maakt; hij past zijn geweten aan de tijd aan, zijn leer aan elke gemeente en zijn woorden aan elk gezelschap. Om kort te gaan, zijn godsdienst is niet gegrond op "een ijzeren pilaar en koperen muren", maar is als geribbelde kousen, die zich voegen naar elk been. Helaas! Helaas! Parlementsleden en wethouders veranderen even gemakkelijk als stalhoudersknechten. Wat? Zegt mijn lezer, is het mijn oude vader B die het nieuws bracht? Ja, echt waar, hij was het. Wat? Zeggen sommigen van mijn hoorders, wij hebben hem horen zeggen tot God in zijn gebed, toen hij stond op uw preekstoel in de Margareth Streetkapel, dat hij het niet waard was om uw schoenriem te ontbinden. Ja, maar er zijn mensen die op de preekstoel iets heel anders zeggen dan wanneer ze eraf gekomen zijn. Als hij de huichelachtigheid van zijn hart net zo goed voelde als ik die zag, zou hij ootmoedig genoeg zijn om dit te erkennen. Toen hij met God sprak, verootmoedigde Bileam zich ook, maar toen de duivel en hij bij elkaar kwamen, veranderde hij zijn stem.

Dat deed deze hulppredikant ook, want hoewel hij zich soms niet waardig achtte om mijn schoenen te poetsen, meende hij dat hij wel het recht had om mij net zo zwart af te schilderen als de duivel zelf. Hij liet nog een slecht gerucht rondgaan. Toen hij echter merkte dat mijn vrienden vastbesloten waren om hem voor het geestelijke gerechtshof te dagvaarden, schreef hij een brief, of liet die schrijven, om te herroepen wat hij had gezegd. Is dit mijn oude vader B ...s? Ja, en ik zal in zijn aanwezigheid alles wat ik gezegd heb, bewijzen. Ik zal nu spreken over de onvermoeibaarheid waarmee de goede, oude hulppredikant te werk ging. De hulppredikant ging naar Sunbury om te preken. Ik noem hem hulppredikant, omdat ik niet te vrij met zijn naam wil omgaan, hoewel hij erg vrij met de mijne is omgegaan, "maar niet in waarheid, noch in gerechtigheid". Nadat deze hulppredikant het nieuws had gehoord, bracht hij het aan een goede oude man, een predikant in de stad, die veel spreekt over de uitnemendheid van een katholiek. De haat en de kwaadwilligheid die hij toonde jegens deze arme, kolensjouwende protestant, vormen een afdoende bewijs van zijn roomse inslag. Ik zal zijn naam niet zwart maken, hoewel hij de mijne de afgelopen drie jaar zwart heeft gemaakt. Ik hoorde van alle kanten dat hij mijn naam tot zijn gewin probeerde te gebruiken en als ik er nog veel meer van hoor, zal ik in gedachtenis brengen de werken die Diotrefes deed, met boze woorden snaterende tegen ons; hiermede echter niet vergenoegd zijnde, zal ik al zijn daden openbaar maken en zal ik even vrij omgaan met zijn naam als hij met de mijne heeft gedaan, want ik ga ervan uit dat hij heeft nagedacht over Mattheus 7:12 en dat hij mee heeft behandeld, zoals hij zelf ook behandeld wil worden.

Nadat de hulppredikant het nieuws aan de goede oude Diotrefes, de katholiek, had gebracht keerde hij terug naar Richmond. Onderweg van Richmond naar Kingston, waar hij zou preken, ging hij langs bij de heer Chapman, mijn geliefde vriend. Daar stalde hij mijn naam en nog enige andere zaken uit als koopwaar bij een veiling.

Omdat er echter niemand was die dit aanpreef of kocht, trad Chapman zelf op als veilingmeester en wees al deze koopwaar toe aan het geweten van de verkoper door hem te zeggen dat de duivel hem had opgestookt en uitgezonden om mijn arbeid nutteloos te maken voor de mensen. De goede oude straathandelaar ging weg met een lang gezicht en zorgde ervoor dat hij daar nooit meer kwam. Van Petersham ging hij naar Kingston en daar beklom hij het spreekgestoelte nadat hij zijn goederen had verkocht. Ik wilde dat ik mij had kunnen vermommen en dat ik bij de hulppredikant toegelaten zou zijn. Ik zou hem dan gevraagd hebben om zijn gedachten over het volgende onderwerp uit te spreken: "Gij zult niet wandelen als een achterklapper onder uw volken". Als hij zijn punten goed had gekozen, zou hij een oordeel uitgesproken hebben over:

1. zijn onverdroten ijver, want hij wandelde;
2. zijn zoeken van de volksgunst, want hij mengde zich onder het volk;
3. zijn werk en zijn beroep, want hij was achterklapper;
4. de onwettigheid van zijn roeping.

Gij zult dat niet doen, "gij zult niet wandelen als een achterklapper onder uw volken".

Als hij als straathandelaar zo getrouw was geweest, hoe kon hij dan als hulppredikant vrijuit gaan, zeker als de Rechter van levenden en doden hem, naar Hij bedreigd had, zou oordelen op grond van zijn eigen woorden? "Uit uw mond zal ik u oordelen, gij boze dienstknecht!". "Die dan een ander leert, leert gij uzelf niet? Die predikt, dat men niet stelen zal, steelt gij?". Berooft u begenadigde zondaren van hun goede naam en gaat u van huis tot huis om uw voordeel te doen met achterklappen? Weet u niet dat zij die zijn gebracht tot het geloof in de Geliefde, zijn "tot prijs der heerlijkheid Zijner genade", en zult u Zijn heerlijkheid voor altijd wegnemen? Ik geloof dat deze hulppredikant veel mensen heeft bedrogen en als ik mij niet bedrieg, heeft zijn toegeschroeiende geweten hem zelf bedrogen. Ik was zo bedroefd toen dit gerucht voor het eerst de ronde deed, dat ik nauwelijks mijn ogen kon sluiten om te gaan slapen; zo erg bezwaarde het mijn geest. Als ik geld genoeg gehad had, zou ik het land verlaten hebben, omdat ik zo gekweld werd in mijn gemoed door vrees, dat ik schande zou brengen over dat zalige Evangelie, dat zoveel voor mij had gedaan. Soms was ik verschrikkelijk opstandig tegen God Zelf en zei: "Heere, waarom bewaarde U mij niet voor de zonde toen ik jong was, als U wist waartoe U mij had voorbestemd? Als dit niet goed was in Uw ogen, waarom hoorde U mijn gebeden dan niet en verborg dit voor de wereld tot eer van Uw Naam? Of waarom schonk U mij niet in de weg der voorzienigheid de middelen om het land te verlaten? Waarom zette U mij niet uit mijn ambt en liet mij mijn dagen niet doorbrengen als een stille in den lande, zodat Uw zaak niet omwille van mij gelasterd werd?" Alle smeekbeden waren echter tevergeefs. De afgoderij van Abraham, de leugens van Jakob, de moord van Mozes, het overspel van David, de afvalligheid van Salomo, de bloedige vervolgingen van Paulus en de veranderde naam en eerstgeboren zoon van ds. Huntington moesten allemaal aan de vergetelheid ontrukkt worden. Alle vertrouwen en roemen op een voorbeeldig leven moesten afgesneden worden, opdat wij niet op het vlees zouden betrouwen en de wereld zou zien dat de grootste genade geplant kan worden en kan groeien en bloeien in de slechtste mensen. Zo zien wij genade in al haar luister en de menselijke natuur in al haar verdorvenheid. Zij die de verschrikkingen van God vanwege de zonde hebben gevoeld en Gods vergevende genade hebben mogen ervaren, zullen nooit gebrek hebben aan stof om de lof van God te zingen, want zulke mensen kunnen "van goedertierenheid en recht zingen". Nadat de Heere dit gerucht meer dan twee jaar als een blok op mijn trotse hoofd had laten liggen, behaagde het Hem om de droefheid er geheel voor mij uit weg te nemen.

Toen ik zag welk een inspanning en werk het betekende voor het hoofd en de benen van die arme huichelaars, die zich moesten vermoeien om het te verspreiden, moest ik erom lachen. Ik zag duidelijk dat God erdoor werkte, want er waren verschillende mensen die van hetzelfde stempel waren als de hierboven genoemde, goede, oude hulppredikant, die sommigen van mijn vrienden lang voor tere, liefhebbende christenen hadden gehouden. Als deze mensen hun het nieuws over mijn naam brachten en daarin enig vermaak en genoegen hadden, waren mijn vrienden verbaasd dat mensen voor wie zij zoveel achting hadden gehad, zich zo te goed deden aan as, terwijl ze wisten dat "stof de spijs der slang zal zijn". Toen sommigen van mijn vrienden hun vertelden dat ik hun dat zelf al veel eerder had verteld, raakten ze in verwarring. Schaamte bedekte hun gezicht en ze gingen bedroefd weg, omdat de duivel hen zo misleid had dat ze hun masker hadden afgelegd. Ze gingen weg uit schaamte en hun geweten hield ze bij ons vandaan. Zo werden ze van onder ons weggenomen.

Er zijn ook enige predikanten die op de preekstoel veel spreken over de mantel der liefde. Als er gesproken wordt over mijn zonde, is dat hun tot blijdschap, maar het vervult hen met walging als ze horen van de vruchten van mijn bediening. Ook zij zijn ontmaskerd voor eenvoudige zielen.

Daarom stellen deze mensen hun vertrouwen nu minder op hen en zien ze wat meer op Jezus, want ze hebben geleerd dat hun geloof niet vastligt in de mens of in de wijsheid des mensen, maar alleen in God.

Zo heeft God deze naam van mij gebruikt als een wan om de huichelaars uit te zuiveren en te maken dat sommige eenvoudige zielen hun betrouwen niet langer stelden op sommige predikanten. Ik twijfel er niet aan dat Hij hem ook zal gebruiken als een heet ijzer om sommige verworpenen te verharderen en ook om velen uit nieuwsgierigheid onder mijn gehoor te brengen en mij voor hen tot een zegen te stellen. Zo werkt God door mijn naam, Hij werkt door mijn tong en Hij werkt door mijn pen, want ik geloof dat Hij zo neerbuigend goed is geweest dat Hij heeft gewerkt door elk boek dat ik heb geschreven. Ik weet dat Hij ook door dit verhaal zal werken, want Hij zal het geven in de handen van enige ellendige zondaren, die gebukt gaan onder de schuld van dezelfde zonde. Als zij zien dat ik genade heb verkregen, zal dat voor hen een reden zijn om te hopen. Dan zal God dit ook mij tot mijn troost bekendmaken, want ik weet zeker dat het Gods wil is dat ik dit in de openbaarheid breng. Dit leid ik af uit mijn aanvankelijke aversie en weerzin daartegen en uit mijn latere bereidwilligheid om dit uit te geven, uit het advies van goede mensen om dit te doen en uit de troost die ik genoot, toen ik het deed.

Zo heb ik u, mijn beste lezer, laten zien hoe deze naam werd geboren, hoe ze in gebruik genomen en geheim gehouden werd, hoe dit voor het eerst bekend werd en wie er het eerst lucht van kreeg, dankzij wiens onversaagdheid mijn naam in de wereld werd verspreid, hoeveel smeebeden ik voor de geheimhouding ervan opgezonden heb, hoe diep en hoe lang ik alles heb betreurd en hoe dit alles mij later tot vermaak is geweest.

- Ik zal nu eerst tonen welk een zoete winst genade trok uit mijn dwaasheid.
- Ten tweede zal ik proberen mij zo goed mogelijk te verontschuldigen door bepaalde zaken te weerleggen.
- Ten derde zal ik mij proberen te rechtvaardigen door de juistheid van bepaalde zaken aan te tonen.
- Ten vierde zal ik bewijzen dat al mijn beschuldigers schuldig staan aan dezelfde misdaad waarvan zij mij beschuldigen, namelijk het langer maken van namen, en mij op mijn beurt tegen hen keren.
- Ten vijfde zal ik aantonen dat anderen dezelfde vrijheid hebben genomen als ik door mij allerlei namen te geven.
- Tenslotte zal ik eindigen met een ontzaglijke waarschuwing.

In de eerste plaats zal ik dus aantonen dat genade zoete winst trok uit mijn dwaasheid.

De zekerheid dat de Farao hem zou laten doden, deed Mozes Egypte verlaten. In de woestijn verscheen de Voorzienigheid op heerlijke wijze toen Mozes en zeven vrouwen twistten met de schaapherders uit Midian over het water, zodat zij de kudde van Jethro te drinken zouden kunnen geven. Vanwege deze vriendelijke daad werd hij uitgenodigd om naar het huis van de priester te komen.

Hij vond spoedig genade in zijn ogen en werd zijn schoonzoon. Als ik mij niet vergis, was Mozes de geestelijke vader van zijn schoonvader. Ik geloof dat Mozes niet alleen kinderen verwekte bij Jethro's dochter, maar dat hij ook werd gebruikt om in Jethro "een levende hoop te verwekken". Zo was Mozes in dubbel opzicht vruchtbaar in een vreemd land. Dit kunnen wij afleiden uit het achttiende hoofdstuk van Exodus, namelijk uit de raad van Jethro, Gods goedkeuring daarover, Mozes' zegen en Aärons offer. Bij dit gezin zou Mozes wonen tot de tijd aanbrak waarop hij Zijn God zou ontmoeten bij de Horeb en daar zijn zending en opdracht zou ontvangen en tot hij het werk zou gaan doen waartoe hij was voorbestemd, waarvoor hij was geboren en waarvoor hij was gered uit de rivier de Nijl. Zo ging het bij mij ook.

Ik was natuurlijk zeer gesteld op mijn geboorteplaats en ik zou er niet om een kleinigheid vandaan zijn gegaan. Een levende getuige van mijn overspel verdreef mij uit deze plaats en diepe armoede verhinderde mij om terug te keren. Dit kon ik niet helpen, want het is God Die arm en rijk maakt. Ik kon niet meer in mijn geboorteplaats komen en had genoeg van het doleren en de armoede.

Tenslotte werd ik op de bestemde tijd geleid naar de bepaalde plaats, waar ik de God van Mozes zou ontmoeten en zien en waar ik in een visioen bekendgemaakt zou worden met de heerlijke verborgenheid dat ik moest gaan preken. Ik geloof dat dit onder Gods zegen is gesteld tot de zaligmaking van honderden mensen.

Dit brengt mij tot het tweede punt dat ik u heb voorgesteld, namelijk het verontschuldigen van mijzelf, zo goed als ik kan, door bepaalde zaken te weerleggen.

In de eerste plaats is het duidelijk voor alle mensen dat ik mijn naam niet veranderde of langer maakte om land in bezit te krijgen, zoals voor mij is gedaan door zoveel honderden mensen die men vrij van blaam acht. Hoewel mijn hulppredikant en anderen die zich zo druk gemaakt hebben over mijn naam, beschuldigd kunnen worden van de zonde van de begeerlijkheid, kunnen ze mij die zonde niet toedichten.

Ik heb namelijk zo lang mogelijk voor het kind betaald en heb iemand gezocht om de rest voor mij te betalen voor ik dat zelf kon doen. Vervolgens leende ik wat geld en loste mijn schuld af, hoewel ik wist dat ze wettelijk gezien geen geld konden vorderen.

Ten derde kan niemand op grond van een gebod of een voorbeeld uit Gods Woord mij veroordelen, omdat ik mijn naam langer heb gemaakt. "Saul de vervolger" werd veranderd in "Paulus, de prediker". Zowel de naam als het werk waren nieuw.

Ten vierde was Hunt niet de naam van mijn echte vader en daarom had ik niet het recht om die naam te dragen of zo genoemd te worden.

Dit brengt mij tot mijn derde punt, namelijk mijn verdere rechtvaardiging door te tonen waarom dit goed was. In de eerste plaats zegt God dat sommigen van Zijn uitverkorenen hun naam zullen veranderen, ja, zowel hun achternaam als hun voornaam. Zo staat er geschreven: "Deze zal zeggen: Ik ben des HEEREN; en die zal zich noemen met de naam van Jakob; en gene zal met zijn hand schrijven: Ik ben des HEEREN, en zich toenoemen met de naam van Israël".

Zo ziet mijn lezer dat ik toestemming heb van God om mij Jakob te noemen als ik dat wil en Israël mag mijn achternaam zijn als ik die wil dragen. Omdat ik echter niemand van zijn plaats heb verdrongen, wil ik de naam Jakob niet dragen, maar ik geloof dat ik door genade een Israëliet ben. Omdat ik de naam Jakob niet wil dragen, zal ik mijn eigen naam houden, die iets zegt over mijn staat en mijn roeping.

"William" betekent bijvoorbeeld "verdediging" en ik "ben tot verdediging van het Evangelie gesteld".

"Runt" betekent "jacht" en als predikant word ik een jager genoemd en is het mijn werk om de sluwe vossen te jagen uit de toevlucht van de leugen en "uit de kloven der steenrotsen".

"Ing", de tweede lettergreep van mijn achternaam vormt het einde van veel woorden die duiden op slechte daden, zoals "fornicating, lying and swearing", echtbreken, liegen en vloeken. Dit wijst erop dat ik door grote genade heb gebroken met deze dingen. Ik wenste wel dat mijn vrienden deze lettergreep ook aan hun naam zouden toevoegen en het werk van de spotter niet meer zouden doen.

"Ton", de laatste lettergreep van mijn achternaam, heeft twee betekenissen. Ze duidt in de eerste plaats een gewicht aan van 2000 pond en wijst zo op alle ellendige zielen die mijn goede naam met smaad overladen, in de hoop verdrukking aan mijn banden toe te voegen.

De tweede betekenis van "ton" is een "groot vat" en duidt aan dat ik "een vat der genade" ben en dat ik veel genade nodig had om tot zo'n vat gemaakt te worden.

Mijn naam is dus geschikt als wij zien op mijn huidige staat en roeping en duidt op zoveel dingen die daarbij passen. In de eerste plaats op "verdediging", in de tweede plaats op "het jagen op huichelaars", in de derde plaats op "het einde van een goddeloos leven" en in de vierde plaats op "een vat der barmhartigheid".

Wie anders dan een huichelaar zou van mij verlangen dat ik deze naam zou veranderen en, als ik dat deed, wie kon mij dan aan een betere naam helpen?

Ten vierde zou ik aanduiden dat al mijn beschuldigers zich schuldig gemaakt hebben door toevoegingen te maken aan namen die heiliger zijn dan de naam Hunt, want dat is op zijn best de naam van een dwaze sport. Zo zal ik de rollen omkeren.

In de eerste plaats zijn er verschillenden die zich predikanten, geestelijken, heiligen, christenen, gelovigen, enzovoorts, noemen. Let erop dat ik niet zeg dat ze dat zijn, want hun werken doen mij daaraan twifelen, daarom zij het verre van mij, dat ik hen rechtvaardigen zou. Ik zie echter dat zij zichzelf zo noemen en toch sommigen van hen smaden, spotten, lasteren, roddelen en kwaadspreken. Verbind deze namen met hun werk, zoals ik dat ook heb gedaan, en zie of ze niet veel ergerlijker klinken dan de naam Huntington.

Bijvoorbeeld, een smadende predikant, een roddelende geestelijke, een kwaadsprekende christen, een spottende heilige en een lasterende gelovige. Klinken deze namen niet veel onaangenamer dan mijn eigen naam? Ik hoop dat ze deze heilige namen van de hunne zullen losmaken of dat ze dit ellendige werk zullen nalaten.

Maar, zegt mijn lezer, ze zouden zich ervoor moeten schamen om zulke namen te dragen. Dat is waar, maar ze schamen zich niet voor dit verachtelijke werk dat hun recht geeft op zulke bijnamen. Zo heb ik, mijn lezer, geprobeerd om mij op mijn beurt tegen hen te keren en heb ik mijzelf zo goed mogelijk gerechtvaardigd met de waarheid aan mijn zijde. De toevoeging aan mijn naam heeft mij ook wat geld gekost, hoewel er geen parlementaire wet voor was. Op een keer, toen ik al enige tijd te Sunbury had gepreekt, werd er voorgesteld om een kleine kerk te bouwen op de grond van de man in wiens huis ik toen preekte. Ik bood aan om er geld voor in te zamelen en hij bood zelf geld en de grond aan. Wij maakten een plan en de kosten van het gebouw werden geschat op ongeveer vijftig pond. Het gebouw zou onder verantwoordelijkheid van een bestuur vallen en alleen gebruikt worden als kerk.

Daarom bracht ik er veertig pond voor bij elkaar, maar mij werd verteld dat de kosten voor het gebouw 100 pond zouden bedragen, hoewel de heer Lloyd, die voor mij in Londen een kapel gebouwd had, zei dat hij het voor vijftig pond zou kunnen bouwen. Hoe het ook zij, ik huurde een huisje van de man op wiens grond de kerk werd gebouwd tegen de gebruikelijke huur van vijf pond per jaar met de bedoeling om een gang te maken door het huis naar de kerk. Er moest een contract gemaakt worden waarin de kapel en het huis werden beschreven. De huisbaas gaf hiertoe het bevel en ik betaalde er een halve guinje voor. Toen deze gang werd gemaakt, hadden de verhuurder en ik woorden. Daarop verliet ik hen en kwam daar nooit meer terug. De gang werd echter gemaakt en ik betaalde er bijna zeven pond voor. De gang en de kerk werden in bezit genomen door de heer Rhine, de arminiaan, dezelfde persoon tot wie ik mij richtte in mijn Geloofsbrieven in antwoord op zijn brief. Het contract waarvoor ik had betaald, was niet getekend. De verhuurder hield de sleutels en de heer Rhine en de verhuurder maakten gebruik van de gebouwen. Aan het eind van het jaar kwam de verhuurder bij mij om de huur. Ik weigerde, deze te betalen, omdat ik de sleutels nooit ontvangen had, de gebouwen nooit gebruikt had en de contracten nooit getekend waren. De verhuurder vertelde echter aan enigen van mijn vrienden dat hij een listig plan tegen mij had gesmeed. Mij werd een kopie van een gerechtelijk schrijven ter hand gesteld en de verhuurder snoefde dat ik toch niet voor de rechtbank zou willen verschijnen vanwege de verlenging van mijn naam. Hij was in zijn eigen huis ooggetuige geweest van mijn zielsbenauwdheid, toen mijn naam voor het eerst aan het licht kwam. Daarom waren de brief van zijn advocaat en al zijn andere brieven gericht aan de heer Huntington. Om de oude wond echter open te rijten, stond er Hunt onderaan de brieven. De zaak werd in handen van een advocaat gegeven. De uitspraak was dat ik achttien guinjes moest betalen aan de verhuurder voor de huur en de veranderingen aan zijn huis en, lat mijn advocaat er twaalf kreeg voor zijn werk.

Zo ziet u, mijn lezer, dat sommige goede mensen misbruik gemaakt hebben van mijn naam en daar wat geld mee opgestreken hebben. De aannemer zei dat ik alleen materiaalkosten voor de verandering van het gebouw hoefde te betalen, maar het kostte mij meer. Toen de kerk gebouwd werd, sprak ik hierover met iemand, die mij tien guinjes gaf. Hij zei mij dat het hem meer genoeg zou doen als ik het geld voor mijn eigen gezin gebruikte, omdat ik erg arm was en een groot gezin had. Hij wenste zelfs dat ik het voor mijzelf zou houden, maar ik gaf het voor het gebouw. De rechtszaak met de oproerkraaiers kostte twaalf guinjes, die ik moest betalen. Iemand gaf mij het geld, met de waarschuwing om het niet te gebruiken voor het betalen van de advocaat, maar om het voor mijzelf te houden. Ik gebruikte het echter om de advocaat te betalen. Zodoende kostte dit mij aanvankelijk veertig pond: twaalf guinjes voor de rechtszaak, bijna zeven pond voor de verandering, een halve guinje voor het contract en daarna nog dertig guinjes!

Toch deed men het voorkomen alsof ik de verhuurder zeer veel onrecht had aangedaan. Gods Woord beveelt mij echter om het Evangelie getrouw te preken en daarnaar te leven en niet om gebouwen te laten optrekken voor anderen, zodat ze zich die kunnen toe-eigenen als hun persoonlijk eigendom.

Toen ik erheen ging om die plaats van samenkomst in gebruik te nemen, zeiden vier van mijn vrienden mij dat ik door de verhuurder was bedrogen. Ik wist echter dat het Woord van God niet altijd wordt verkondigd om hen te zaligen die een deur openen om Christus te ontvangen. Simon de Farizeeër opende zijn deur om Christus te ontvangen, maar het was Maria Magdalena die de zaligheid ontving, terwijl Simon zonde aan zijn zonde toevoegde. Koning Hendrik VIII liet het Evangelie verkondigen, maar hij was geen profeet en zo is het met velen in onze dagen. Ik dank God echter hiervoor. Hij heeft mij een uitnemende les geleerd en ik hoop dat Hij mij in de toekomst wil leren om voor mijzelf te zorgen. Maar ik zal de draad weer oppakken.

Ik zal nu tonen dat verschillende mensen de vrijheid genomen hebben om mij nog andere namen te geven, naast mijn verlengde naam. Sommigen hebben mij dominee Zak genoemd. Deze naam werd zoveel gebruikt, dat een vreemdeling mij slechts kon vinden als hij die noemde. In Londen noemden sommige kerkmensen mij een raadselachtig man, anderen een antinomiaan, anderen een dwaas en weer anderen een bezetene. Zo ben ik bekend onder verschillende namen, die mij zonder mijn toestemming gegeven zijn, hoewel sommigen mij niet toestaan om toevoegingen te maken bij mijn eigen naam. Helaas is het echter niet mijn naam die aanstoot geeft, maar de onverdiende genade van God, waardoor ik ben veranderd. Als dat niet zo was, zouden ze mijn vorige ongerechtigheden niet gedenken en zich verwonderen over de verandering, zoals anderen hebben gedaan en zo God in mij verheerlijken. De eerste discipelen verheugden zich niet omdat Paulus hen vroeger vervolgd had, maar omdat hij op dat moment sprak over het geloof.

Als mijn lezer echter teerhartig is, zal het hem wellicht nogal ergeren dat ik zo'n volledig verslag schrijf van deze schandelijke zaken uit mijn leven en denkt hij dat ik er wijzer aan gedaan zou hebben als ik het niet wereldkundig had gemaakt. Wat u hierover denkt, is niet verstandig, want u moet weten dat God Zijn vrijgevige hand opent om iedere levende ziel te verzadigen.

Ik geloof dat God mij nu gebruikt om verschillende andere mensen te voeden. Er zijn bijvoorbeeld veel mensen die wat menselijke wijsheid in hun hoofd hebben, maar die de genade van God missen. Zij zijn gaan zitten in het gestoelte der spotters en "maken een mens schuldig om een woord". Zij liggen in hinderlaag voor hem "die hen bestraft in de poort". Zij lachen om een platvloerse uitdrukking, ook wanneer de arme spreekt wat recht is. Zij wachten tot ze enige van mijn woorden kunnen aangrijpen en mij ergens van kunnen beschuldigen. Als ik een fout maakte in de grammatica of een platvloerse uitdrukking bezigde, gingen deze honden tekeer tegen de waarheid en renden ze weg met de botten, terwijl de rechtvaardigen er het merg uit gezogen hadden. Zo "voedt hij zich met as, het bedrogen hart heeft hem terzijde afgeleid", dat wil zeggen hij is "afgeweken, zich gewend hebbende tot ijdel spreking", zodat "hij zijn ziel niet redden kan" van afkeurende opmerkingen, "noch zeggen: Is er niet een leugen in mijn rechterhand?", zolang hij daaraan vasthoudt. "Want het Koninkrijk Gods is niet gelegen in woorden", hoe gepast die ook zijn, "maar in kracht", hoe verachtelijk de woorden ook zijn. Zo ziet mijn lezer hoe deze magere koeien gevoed worden in de wei en hoe slecht zij eruitzien nadat zij geprobeerd hebben de vette koeien op te eten.

Er zijn anderen die gezeten hebben onder evangeliedienaren die gezond zijn in de leer. Zij hebben in hun hoofd een beschouwende kennis gekregen van het verbond der genade. Omdat zij echter nooit de plaag van hun hart gevoeld hebben of in het geloof de majesteit van God gezien hebben, hebben ze niets wat hen kan verootmoedigen. Zij proberen een paar Griekse en Hebreeuwse woorden uit te leggen en daarna leveren ze scherpe kritiek op de vertaling van de Bijbel. Hierdoor hebben zij van duizenden mensen atheïsten gemaakt, duisternis gebracht over het geweten van veel zwakkelingen in het geloof en de hoop van honderden doen wankelen. Sommige goede mensen die met dit werk zijn doorgegaan, zijn zich niet bewust van het kwaad dat zij daardoor hebben aangericht. Ik heb genoeg gezien wat mij de moed geeft om zo te schrijven.

Nadat deze verwijfde jongemannen van de ergste soort een paar woorden uit de oorspronkelijke talen hebben verklaard, werpen ze zich op als critici om opmerkingen te maken over predikanten. Deze grote waanzin brengt hen ertoe om hun haar op te maken en hun stoffelijke omhulsel te tooien met deftige kleren. Dan overtuigt hun oude vader, de duivel, hen ervan dat ze spoedig werk te doen zullen hebben. Als deze heertjes horen spreken over zaken die in het hart zijn doorleefd en merken dat godvruchtige mensen daar respect voor hebben, ergeren zij zich daaraan en proberen zij onmiddellijk iets verkeerd te vinden in het eertijds van de predikant en zien ze erop toe of hij in de toekomst niet struikelt.

Als God de voet van Zijn dienstknecht laat struikelen om deze vossen te voeden, blazen zij samen deze misstap erg op en verkondigen zij alles in Gath en boodschappen het op de straten van Askelon.

Dit zijn de mensen die de zonden van Gods volk opeten alsof zij brood aten, terwijl zij er niet aan denken dat allen "die tot ongerechtigheid waken, uitgeroeid zullen zijn".

Mijn verhaal zal voedsel zijn voor deze mensen en als ze het in handen hebben gekregen, zullen ze net als Delila de Filistijnen bijeenroepen en zeggen: "Kom, want hij heeft ons verklaard alles wat er in zijn hart is". Er ligt geen geheim in zijn haarlokken, wat wij door onze volharding in het lasteren en smaden niet uit hem hebben gekregen. Hij heeft zijn eigen raadsel moeten uitleggen. Hoe eerlijk hij alles ook beleden heeft, wij zullen zijn bezoedelde kleren nooit verwisselen voor andere.

Anderen hebben er lang naar uitgezien dat ik zou struikelen en hun ogen weigeren bijna dienst. Ze zeggen echter vaak: "Houd hem in het oog, u zult spoedig zien wat er van zijn dromen worden zal". Sommigen hebben mijn val voorgezegd en daar leven ze van. Hun boze geloof is de vaste grond van de boze zaken waarop zij hopen. Ik hoop echter dat het een bedrieglijk teken zal zijn van dingen die nooit gezien zullen worden. Als mijn voet echter naar Gods goeddunken zou moeten uitglijden om deze hongerigen wat onrein voedsel te geven, zouden ze toch niet kunnen zeggen: "Wij hebben hem verslonden". Geloofd zij God, ik kan net zo goed profeteren als zij en zeggen: "Verblijd u niet over mij, o mijn vijandin; wanneer ik gevallen ben, zal ik weder opstaan; wanneer ik in duisternis zal gezeten zijn, zal de HEERE mij een Licht zijn". Zo leven sommigen van de hoop op wat er in de toekomst gebeuren zal.

Er is een man die, naar ik geloof, graag wijs wil zijn, die een grote hekel aan mij heeft gekregen, zonder dat ik hem ooit aanstoot gegeven heb. Hij ging naar de dwaas in het armenhuis te Shoreditch om te weten te komen of ik al dan niet gered zou worden. Volgens de betrouwbare informatie die ik heb gekregen, heeft hij enige troost geput uit de voorspelling van de tovenaars, die luidde dat als ik werd gered, er honderdvierenveertig duizend én een (144.001) mensen gered zouden worden. Als arminiaans profeet toonde hij zijn onkunde van de hemelse geslachtsrekening, zoals allen die de uitverkiezing ontkennen, altijd zullen doen, want hoe kan ik gerekend worden onder de uitverkoren Israëlieten, die gesproten zijn uit Jakob terwijl ik een heiden van geboorte ben?

Nee, ik verwacht dat ik gevonden zal worden onder de schare die niemand, of hij nu dwaas of nuchter is, tellen kan en waarvan gezegd wordt dat ze gekocht is uit alle natie, taal en volk. Wie zou denken dat een wijs man naar een arminiaan zou gaan om mijn toekomstige staat vast te stellen, terwijl wij allemaal weten dat de arminianen nog nooit hun eigen leer hebben vastgesteld en hun hart zo veranderlijk is? Veel minder zullen ze er dus voor kunnen zorgen dat de toekomstige staat van eeuwige heerlijkheid van een calvinist vastligt. De duivel diende deze leraar echter op dezelfde wijze als Achab, dat wil zeggen: hij bedroog hem. Satan wist namelijk evengoed als ik wanneer ik wedergeboren ben. Dit weet ik uit zijn onwil bij zijn vertrek, nadat hij mij zo vaak in het vuur en in het water geworpen had om mij te verderven.

Anderen volgen mij slechts omdat ze af en toe horen dat ik een duister gedeelte uit de Schrift verklaar. Deze mensen verheugen zich voor een korte tijd in mijn licht. Anderen volgen mij omdat ik soms een grappige spreuk bezig of een gevat antwoord geef. Zij maken het Evangelie tot een deuntje of vioolspel. Voor hen ben ik een zanger of muzikant. "Gij zijt hun als een lied der minne, als een die schoon van stem is of die wel speelt; daarom horen zij uw woorden, maar zij doen ze niet".

Anderen zijn er die de waarheid doen en tot het licht komen, opdat uit Gods Woord mag blijken dat zij waarlijk God dienen en dat het beginsel van hun belijdenis ligt in Gods Geest. Zo wordt het Evangelie gepredikt als een getuigenis tegen sommigen, als "een reuk des doods ten dode" voor anderen, maar ook tot eeuwige zaligheid van Gods uitverkorenen. "Er geloofden zovelen als er geordineerd waren tot het eeuwige leven".

Nu ik mijn lezer een verslag gegeven heb van de geschiedenis en de raadsels rond deze wonderlijke naam en van andere dingen die in het donker geschieden, zal ik vertellen welke redenen ik heb om dit verhaal uit te geven.

Mijn vrienden hebben mij er vaak toe aangespoord om het doen, maar ik had er geen zin in. Ten laatste ontdekte ik toch enige genegenheid bij mijzelf om het te doen, toen ik overdacht dat Mozes ook schrijft over het doden van de Egyptenaar en ik geloof dat hij door God daartoe gedreven werd.

Ik heb mij vaak afgevraagd waarom God mijn gebeden niet verhoorde en dit duistere gedeelte van mijn leven verborgen hield voor de wereld en ik geloof dat Mozes net als ik zijn best deed om zijn misdaad verborgen te houden. Ik was zeer bevreesd en ontsteld toen het voor het eerst aan het licht kwam, net als Mozes was, toen hij vreesde en zei: "Voorwaar, deze zaak is bekend geworden". Ik denk dat God Zelf deze misdaad en de mijne aan het licht bracht, naar Zijn belofte: "Want er is niets verborgen, dat niet openbaar zal worden, noch heimelijk, dat niet bekend zal worden en in het openbaar komen".

En de goddelozen, wier zonden in deze wereld vaak verborgen blijven, zullen zeker openbaar komen in de dag des oordeels, opdat hun ongerechtigheid getoond zal worden aan de hele vergadering en opdat ieder tot in aller eeuwen eeuwigheid tot hun schaamte en verachting zal kunnen zien wie zij zijn.

Aangaande vier dingen kreeg ik nooit verhooring van God in het gebed, hoewel ik Hem er zeer dringend om smeekte.

- Ten eerste vroeg ik of ik in het vlees zonder zonde mocht zijn.
- Ten tweede vroeg ik om verborgen te worden voor de wereld en bewaard te worden voor haar ijdelheid, toen ik voor het eerst tot het genieten van Christus werd geleid.
- Ten derde verzocht ik of God de ongerechtigheid van mijn jeugd verborgen wilde houden voor de huichelaars die mij haatten.
- Ten vierde bad ik of ik bewaard mocht blijven voor schulden of tenminste zonder schulden mocht sterven, opdat ik de kinderen van de mammon hun god niet zou ontnemen, omdat ik had mogen ondervinden hoe lief mijn God mij is, hoewel Hij zeer veel van de hunne verschilt.

~ Het eerste gebed was tegen het dagelijks kruis, dat iedere gelovige ziel is toebedeeld; daarom wist ik niet wat ik vroeg.

~ Het tweede gebed druiste in tegen het Woord van God, dat zegt: "Noch steekt men een kaars aan en zet die onder een korenmaat. Laat uw licht also schijnen voor de mensen".

~ Het derde was niet in overeenstemming met alles wat de Schrift zegt over de zwakheden van de heiligen en kon slechts mijn trots koesteren.

~ Het vierde heeft mij ertoe gebracht om mijn hart zeer ijverig te doorzoeken, want de schuld van de kerk ligt als een zware last op mij. Toch geloof ik dat ik zal zien dat deze van mij weggenomen is en dat ik de wereld net zo goed mag verlaten, in iedere zin van het woord, als ik daarin heb geleefd.

Als mijn lezer een stoutmoedige geest heeft, zal hij waarschijnlijk zeggen dat hij zijn geliefde zonden wel kan koesteren, omdat de schrijver ook genade ontvangen heeft, ondanks al zijn ijdelheid, en dat zijn belijdenis niet ontkracht wordt door enig huichelen en hoereren.

Alles wat ik in antwoord hierop kan zeggen is dat mijn zonden gedaan werden in grote onwetendheid en uit ongelof en dat Gods wet wel verzoening kent voor zonden van onwetendheid, maar geen verzoening voor zonden die wij in onze vermetelheid doen.

Het is een verschrikkelijke waarheid die ik u moet verkondigen, namelijk dat waar de wet geen ruimte laat voor een offer, het Evangelie ons Christus niet aanbiedt: "Mijn is barmhartigheid geschied, dewijl ik het onwetend gedaan heb in mijn ongelovigheid".

Voor een weerspannige, vermete zondaar is er "geen slachtoffer meer over voor de zonden".

Ik dank God, omdat Hij mij berouw gegeven heeft over de zonde en vergeving gegeven heeft en ik hoop dat Zijn bijzondere genade mij steeds voldoende zal zijn.

Ik heb nu, mijn lezer, een eerlijk verslag gedaan van de zwarte bladzijden uit mijn leven en zal hem daarna een helderder gedeelte van mijn leven laten zien.

Ik hoop dat het verslag van het eerste deel een grond van hoop, en het verslag van het laatste deel een troostvolle bemoediging zal zijn voor hopende zielen.

De uwe om u te dienen,
William Huntington S. S.

HET KONINKRIJK DER HEMELEN INGENOMEN DOOR GEBED

Nadat ik lange tijd in het land had omgedwaald, kwam en vestigde ik mij ten laatste te Mortlake in Surrey, waar het ware werk, om mij uit de wereld te trekken, op mijn ziel invloed begon te krijgen. Door een plotselinge dood had ik mijn kind verloren, zoals in mijn Geloofsbank verteld is. Mijn vrouw ging als baker naar een kraamvrouw te Barnes, op een kleine afstand van Mortlake en terwijl zij op die plaats was, werd ik geheel alleen gelaten, zowel op mijn werk als thuis.

Terwijl ik op zekere dag aan het werk was, overdacht ik de vele ziekten, zielsberoerten, uiterste armoede en teleurstellingen, die ik in mijn levensloop ontmoet had. Ik beschouwde de arme, verdrukte en geplaagde staat, waarin ik mij nu bevond, in verband met het verlies van mijn kind, en dat ik bijna geheel vreemdeling was, in een mij onbekende plaats.

Toen ik alles goed overzien had, murmureerde ik over mijn hard lot, en stond er geweldig tegen op, zodat ik dacht dat ik de taal van de goede, oude Jakob wel tot de mijne mocht maken, en zeggen: "Weinig en kwaad zijn de dagen der jaren van mijn leven geweest".

Maar plotseling werd het mij met kracht op het gemoed gedrukt, dat al dat kwaad mij, om mijn zonden wil was overkomen, en dat ik de Heere niet kende, vreesde, beminde of diende, zoals het behoorde, dat ik mij daarom al die verdrukkingen had op de hals gehaald; en dat het nog een grote barmhartigheid Gods was, dat Hij mij niet, in plaats van het kind, had weggenomen. Deze indruk ging gepaard met een zeldzame invloed van verbrokenheid van geest, zozeer zelfs, dat ik bij ogenblikken overstelpt was van droefheid en dat ik zo zielsverootmoedigd werd, dat ik de gehele dag treurende en wenende daar heenging, totdat "mijn ziel in mij was als een gespeend kind". Deze gemoedsgesteldheid ging voornamelijk gepaard met zelfmedelijden, omdat ik mij door mijn zonden had blootgesteld aan zoveel ellende in dit leven en, voor zover ik wist, nog aan meer ellende zou blootstellen in het toekomstige leven. Soms kende ik echter enige droefheid naar God, als ik eraan dacht dat ik de Almachtige zo had gekrenkt. Dit ging gepaard met de vrees dat Hij niet meer met mij verzoend zou willen worden.

Terwijl de Heere in mijn hart werkte, begon ik in het verborgen de Naam des Heeren aan te roepen in het gebed en nam iedere gelegenheid daartoe waar. Mijn gebeden waren gebeden die ik uit boeken had geleerd, met enige uitdrukkingen van mijzelf, waarmee ik belijdenis deed, omdat er geen formuliergebeden waren die de nodige woorden besteedden aan de ernstige kwalen van mijn benauwde geest. Deze neerslachtigheid en zwaarmoedigheid van mijn ziel gingen gepaard met een dubbele zegen, want mijn hart, dat vol was van berouw, dreef mij voortdurend uit tot God in het gebed en terwijl ik mijn ziel voor God uitstortte, had ik vrede in mijn gemoed tot ik opnieuw mijn zonden uit het verleden overdacht en zag op de toekomstige gevolgen van mijn misdaden, namelijk het loon op de zonde. Dan moest mijn hart opnieuw zijn last dragen en merkte ik dat ik daarvan niet verlost kon worden, tenzij ik op mijn knieën ging voor God en zo met Hem sprak dat ik verlichting kreeg.

De andere zegen die deze zielsbenauwdheid mij bracht, was dat ze mij afhield van gezelschap. Ik had van nature een opgewekt karakter, waardoor ik veel kennissen kreeg. Toen ik echter steeds vaker in de duistere plaatsen van de dood verkeerde, merkte ik dat ik al mijn verlangen naar, liefde voor en vermaak in gezelschap geheel kwijtraakte, zodat mijn geest verdorde als het groene kruid voor al de vreugden van de stervelingen. Ik trok mij het liefste terug op het platteland, omdat dit de beste plaats was voor mij in de beroering van mijn gemoed. Tenslotte kreeg ik zelfs een hekel aan gezelschap en vluchtte voor al mijn kennissen. Ik woonde als een eenzame mus op het dak, als een roerdomp der woestijn en als een steenuil der wildernissen. Omdat ik merkte dat mijn geest ongevoelig was voor gezelschap en ik geen rust vond voor mijn ziel dan wanneer ik in het verborgen mijn knieën boog voor God, smeekte ik de Almachtige ernstig om te maken dat ik niet meer in het gezelschap van goddelozen zou verkeren. In antwoord daarop werd mij, naar mijn beste weten, door een stem ingefluisterd dat ik de plaats waar ik woonde, met al mijn kennissen, moest verlaten en nooit meer omgang moest hebben met wereldse vrienden. Dit maakte zoveel indruk op mij dat dit nooit meer uit mijn geheugen is gewist door alle boze blikken of alle vriendelijkheid van de mensen en dat dit, naar ik geloof, ook nooit zal gebeuren. Hierdoor gedreven, ging ik naar Barnes om mijn vrouw op de hoogte te brengen van mijn besluit om uit die plaats te vertrekken en al mijn vrienden te verlaten en dat voor altijd. Ik noemde haar verschillende redenen hiervoor, maar verzweeg de belangrijkste. Haar antwoord luidde: "Doe wat je wilt; ik zal met je meegaan naar de plaats die je kiest". Ik heb er later vaak over nagedacht hoe de oude Jakob Rachel en Lea bij zich liet komen in het veld en hun vertelde hoe hun vader met hem had gehandeld, over het visioen dat de Heere hem had gegeven en over het bevel van de Heere aan hem om terug te keren naar zijn eigen land. Hun nederige antwoord luidde: "Nu dan, doe alles wat God tot u gezegd heeft". Een aangenaam, nederig antwoord, dat een vrome hulpe past.

Ik lette nu op de hand Gods om te zien of er zich een gelegenheid voordeed voor mijn vertrek, maar iedere deur scheen voor enige tijd gesloten te zijn. Ik bleef echter dicht bij mijn kerk, probeerde alle gezelschap te mijden en nam iedere gelegenheid die zich voordeed, te baat om mijn ziel uit te storten in het gebed en mijn nood bij de Heere bekend te maken. De grote bekommerdheid waaronder ik gebukt ging, nam niet het minst af, maar ik was voortdurend zwaarmoedig en teer gesteld, werd steeds vernederd door mijn verdriet en mijn geest was bezet met gedachten aan de toekomst. Nadat mijn vrouw was teruggekeerd uit het gezin waar zij had gebakerd, kreeg zij een verschrikkelijke droom, die zij aan mij vertelde.

De droom was als volgt: de duivel was haar in haar slaap verschenen met een afschuwelijk voorkomen en wilde haar grijpen; zij schreeuwde het echter uit en hij verliet haar onmiddellijk om mij op gewelddadige wijze vast te grijpen. Ik had haar destijds niet veel verteld over mijn zielsbenauwdheid; daarom wist zij niet hoezeer het relaas van haar droom mijn angst deed verergeren. Ik bewaarde haar woorden en overlegde die in mijn hart. Omdat ik geloofde dat zij een zeer vrome vrouw was, was ik er ten volle van overtuigd dat dit vreselijke visioen spoedig voor mij bewaarheid zou worden. God weet dat dit ook spoedig gebeurde, zoals mijn lezer in het vervolg zal zien. Ik dacht niet aan een vreselijke verzoeking die door Gods toelating over mij zou komen en mij mijn vreselijke vertrouwen zou ontnemen. Wat ik echter verwachtte, was dat de dood, het oordeel en de eeuwige verdoemenis het vreselijke gevolg van haar droom zouden zijn.

Omdat ik merkte dat ik dagelijks met meer moeilijkheden te kampen kreeg, wilde ik vertrekken uit de plaats waar ik toen woonde. Ik was namelijk bang dat mijn metgezellen mij eens zouden kunnen overhalen om op de dag des Heeren mee te gaan naar een plaats van ijdel vermaak, want ik merkte dat ik weinig kracht had om tegen de zonde te strijden en wilde daarom zelfs de plaats mijden waar de verzoeking zich zou kunnen voordoen. Ik ging naar de heer Low, een boomkweker te Hampton Wick, en vroeg hem mij in dienst te nemen, wat hij ook deed. Het was nu laat in de herfst, maar hij beloofde mij in dienst te nemen tot hij mij op een andere manier aan werk zou kunnen helpen. Ik probeerde een gemeubileerde kamer te krijgen te Kingston, maar dat lukte niet. Daarom besloot ik dat ik beter iedere dag op en neer kon wandelen van Kingston naar Mortlake dan te blijven in de betrekking waar ik bevriend was geworden met verschillende mensen in wier gezelschap ik niet graag meer verkeerde. Deze situatie duurde veertien dagen, maar tenslotte vond ik een huis te Kingston. Ik was vastbesloten nooit meer nader kennis te maken met iemand, tenzij hij godsdienstig scheen te zijn. Omdat ik in een vreemde plaats verkeerde, waar ik niet bekend was, werd ik niet zo verzocht om mij in gezelschap te begeven. Ik begon nu ieder boek dat ik in handen kon krijgen, te lezen, ging getrouw naar de kerk, liet niet na in het verborgen en met mijn vrouw te bidden en probeerde bij God in de gunst te komen. Ik leerde een paar korte gebeden om die in mezelf op te zeggen als ik wandelde, aan het werk was of in bed lag. Naar mijn mening maakte ik zo de verloren tijd weer goed. Ik had hier echter met één moeilijkheid te kampen en die was dat wij op zaterdagavond naar de herberg moesten gaan om ons loon in ontvangst te nemen, waar iedere arbeider vier stuivers moest uitgeven.

Hier kon ik niet onderuit, hoewel ik het als een strik ervoer. Ik moest wachten tot de ploegbaas mij had betaald en dat was soms pas om acht of negen uur. Gedurende deze tijd moest ik luisteren naar alle liederen die er gezongen werden en naar alle vuile gesprekken.

Ik merkte dat dit mijn godsdienstige gedachten verdreef en veel bressen sloeg in de armzalige, valse vrede die ik slechts door hard werken had verkregen. Om deze bressen te dichten, werkte ik echter gewoonlijk des te harder, zei meer gebeden op, las meer en stond 's morgens eerder op om meer werk te kunnen doen. Zo bracht ik mijn geweten tot rust door een dubbele hoeveelheid dode werken. Omdat mijn kameraden merkten dat ik zo stil aan de tafel zat waar het loon werd uitgekeerd, terwijl zij zo vrolijk waren en dat ik nooit met hen sterke drank dronk tijdens het werk, dachten zij dat ik een godsdienstige ziekte had opgelopen. Daarop maakten zij mij tot een mikpunt van spot en hoon. Soms citeerde ik een gedeelte uit de Schrift om hun duidelijk te maken hoe hun einde zou zijn als ze in de zonde stierven zoals ze ook in de zonde leefden. Dit verwekte grote ergernis en maakte mijn hoofd tot een doelwit waarop iedere spotter zijn pijlen kon afschieten.

Enige tijd dachten zij dat ik een Methodist was, maar omdat ik nooit naar de samenkomst ging en in iedere woordenwisseling met hen pleitte voor de kerk, dachten ze dat ik beter wilde zijn dan andere mensen en godsdienstiger wilde zijn dan men eiste van hen die tot de Anglicaanse Kerk behoorden.

Omdat er, naar ik meende, op mijn godsdienst niet zoveel meer was aan te merken en ik door hard te werken tenminste een deel van de verloren tijd had ingehaald, begon ik hoogmoedig te worden en werd ik vervuld met ijdele waan vanwege mijn eigen gerechtigheid. Omdat ik merkte dat ik ijverig en vlijtig bleef en nu gewend was geraakt aan deze godsdienstige levenswandel, kreeg ik een zeer hoge dunk van mijn eigen godsdienst, achtte ik mijzelf rechtvaardig en verachtte anderen. Ja, in mijn hart sprak ik tot de meeste mensen: "Houd u tot uzelf en naak tot mij niet, want ik ben heiliger dan gij". God liet echter toe dat ik verschillende keren in het verborgen struikelde op het pad van mijn godsdienst en dit laadde nieuwe schuld op mijn geweten. Deze prikkel bracht mij ertoe om wat nader te kijken naar de wortel van mijn godsdienst. Ik merkte dat ik God niet liefhad, maar dat ik er slechts op uit was om rust te krijgen voor mijn geweten, te ontsnappen aan de kwellingen van de hel en om rechtvaardig te schijnen voor de mensen. Terwijl ik ontsteld was vanwege deze gedachten, rees deze overdenking in mijn gemoed: "gestel dat je tot je dood volhardt in deze godsdienstige levenswandel, dan kun je tijdens je verdere leven slechts minder zonde doen, en zelfs dat kun je nauwelijks, want dagelijks zondig je met gedachten, woorden en werken en wat zal er worden van de zwarte boekrol die achter u ligt?"

Ik merkte dat ik, naarmate ik meer over deze dingen nadacht, dieper wegzonk in ellende. Daarom probeerde ik deze gedachten van mij af te zetten, want ik wilde geen rekenschap afleggen.

Dit maakte dat ik niet langer zoveel waarde hechtte aan mijn eigen gerechtigheid. Ik dacht dat er in dat opzicht nog wel wat aan ontbrak. Mijn geweten sloeg mij vanwege mijn overtredingen uit het verleden en vanwege de zonden waar ik mij nu mee bezoddelde, wat mij ervan weerhield om te roemen en mij iets toonde van de huichelachtigheid van mijn hart. God kent de verhevene van verre en "Hij is machtig te vernederen degenen die in hoogmoed wandelen".

Ik ga nu iets vertellen waarover ik mij bijna schamen moet, maar ik ben vastbesloten om mijn lezer zowel de donkere als de lichte kant van het verhaal te laten zien. Het liep tegen de lente en ik was zeer arm. Omdat mijn loon erg karig was en de huishuur erg hoog, moest ik alle moeite doen om in leven te blijven en mijn gezin netjes voor de dag te laten komen en zo te kleden dat wij in de kerk konden verschijnen. Eens kocht ik een stuk spek, waardoor ik geen geld in mijn beurs overhield, zodat ik geen groente meer kon kopen, hoewel ik wel wat groente nodig had om daarbij klaar te maken. Ik besloot echter om naar een akker te gaan die aan mijn baas toebehoorde, om wat raapstelen te stelen, zodat ik die met mijn spek kon koken. Ik wist dat mijn medewerkers mijn baas daarom hadden gevraagd en dat hij hun toestemming gegeven had om te nemen wat ze wilden. Ik had echter geen toestemming gevraagd en daarom was het voor mij diefstal als ik ze nam. Ik ging naar de akker, maar terwijl ik over het hek klom, werd ik zeer krachtdadig tegengehouden door mijn geweten. Ik denk dat een leger soldaten mij niet beter had kunnen tegenhouden dan de stem van Gods stedehouder in mijn hart. Ja, het leek wel alsof ik in een strik gevangen was. Minutenlang kon ik niet bewegen. Ik riep uit: "Wat is dit? Wat is dit?" Het antwoord luidde: "Gij zult niet stelen". Ik zei: "Mijn baas gaf de mannen toestemming om wat groenten te nemen". Opnieuw kreeg ik een antwoord: "U hebt geen toestemming gevraagd". Ik keek om mij heen of ik iemand zag die sprak, maar er was niemand; de stem kwam van binnen. Ik dacht dat het geen grote misdaad kon zijn en daarom was ik vastbesloten om ze te nemen. Dus betrad ik de akker, maar ik werd weer teruggehouden door het krachtige verzet van mijn geweten, dat mij terugdreef naar het hek.

Daar stond ik nu en ik vroeg mij af wat deze stem en deze macht kon zijn. Of het mijn geweten was of iets anders, kon ik niet zeggen, maar mijn geweten was er wel bij betrokken. Ik wilde die raapstelen echter beslist hebben; daarom zei ik dat ik het mijn meester de volgende dag wel vertellen zou. Nooit werd een ellendig schepsel meer gekweld dan ik, toen ik deze dingen van zo weinig waarde stal. Ik moest ze zo snel mogelijk wegnemen en gaf de stem steeds weer het volgende antwoord: "Ik zal mijn meester ervan op de hoogte brengen. Ik zal hem ervan op de hoogte brengen". Daarna rende ik zo snel mogelijk weg. Ik vertelde het hem echter nooit. Zo zal iemand zijn zonden gewaarworden, als zij hem vinden zullen, of, zoals Bildad zegt: "De treden zijner macht zullen benauwd worden, en zijn raad zal hem nederwerpen. Want met zijn voeten zal hij in het net geworpen worden, en zal in het wargaren wandelen. De strik zal hem bij de verzenen vatten; de struikrover zal hem overweldigen. Zijn touw is in de aarde verborgen en zijn val op het pad. De beroeringen zullen hem rondom verschrikken, en hem verstrooien op zijn voeten".

Diepe armoede is inderdaad een strik voor de mens, evenals overvloedige rijkdom. Ik geloof dat de vrome Agur dit had geleerd en daarom bad hij of hij voor beide uitersten bewaard mocht blijven: Armoede of rijkdom geef mij niet; voed mij met het brood van mijn bescheiden deel, opdat ik, zat zijnde, U dan niet verloochene en zegge: "Wie is de HEERE? of dat ik, verarmd zijnde, dan niet stele, en de Naam mijns Gods aantaste". Het kostte mij heel wat pijn en moeite om mijn geweten te doen zwijgen over deze zaak. Het deed mij ook vaak kermen in het verborgen en ontdekte mij later aan veel van mijn eigen zwakheid. Ik werkte echter des te harder om dit, naar ik meende, weer goed te kunnen maken op de oude manier. Ik wist namelijk helemaal niet dat God zondaren uit genade om niet zalig maakt. Daarom was al mijn arbeid tevergeefs, zoals er staat geschreven: "Zal ook een Moorman zijn huid veranderen of een luipaard zijn vlekken? Zo zult gijlieden ook kunnen goed doen, die geleerd zijt kwaad te doen".

Nadat ik vele maanden lang dit wettische juk op mijn nek had gedragen, terwijl ik in eigen kracht werkte en al mijn hoop op de hemel vestigde op de wet van Mozes, die de bediening des doods en der verdoemenis is, behaagde het God om mij op zeer wonderlijke wijze te verlossen van deze zelfgenoegzaamheid en wettische hoop. Het gebeurde namelijk op een avond, toen ik naast het vuur zat en in mijn Bijbel las, dat ik kwam bij deze woorden: "In die dag zult gij bekennen, dat Ik in Mijn Vader ben, en gij in Mij, en Ik in u".

Zodra ik deze woorden las, begon ik ze te overdenken. "Gij in Mij en Ik in u!" Wat betekenen deze woorden toch? Ik heb het bij het verkeerde eind. Mijn godsdienst is niets waard. Er is een verborgen betrekking tussen Christus en degenen die Hij wil redden waar ik niets van weet. Terwijl ik hierover dacht, kwamen alle zonden waaraan ik schuldig was, mij voor de geest in al hun mismaaktheid en boosheid en werden ze mij ordentelijk voorgesteld, zelfs alle misdaden van mijn jeugd, zodat ik de misdaden van mijn jonkheid erfde.

Toen ik mijn zonden in zo'n vreselijk licht zag, begon ik vol ontzetting te zien op Gods verschrikkelijke ongenoegen. Onmiddellijk werd mijn schuldige ziel zo bedolven onder Gods toorn, dat "de toevlucht der leugen" geheel werd weggevaagd. Dit nam al mijn ijdele hoop weg, ontblootte mij van alles waarop ik tevergeefs steunde en liet niets over van het fundament van zand dat ik voor mijzelf had gemaakt om daarop te staan. Ik zonk weg "in grondeloze modder, waar men niet kan staan; ik was gekomen in de diepten der wateren, en de vloed overstroomde mij" en ik vreesde dat "de put zijn mond over mij zou toesluiten". Omdat ik zulke diepe indrukken had van Gods toorn, begon ik zeer harde gedachten te krijgen van de Allerhoogste en, wat nog erger is, ik begon Hem dodelijk te haten. Nu werd de duivel op mij losgelaten en hij viel mij aan met hevige verzoeken om de Almachtige te lasteren en te vloeken. Ik sprong op; mijn ogen puilden bijna uit mijn hoofd, mijn haar rees te berge en op mijn gezicht was de verschrikkelijke wanhoop en verbijstering van de verdoemden te lezen. Ik schreeuwde het uit voor mijn vrouw en zei: "Molly, ik ben voor eeuwig verloren; het is voor mij een hopeloze zaak; er is geen hoop of genade meer voor mij. Je weet niet welk een groot zondaar ik ben. Je weet niet waar ik ben of wat ik voel!" Ze scheen verbaasd toen ze mij zo zag, vroeg wat er aan de hand was en probeerde mij te troosten. Het was echter allemaal tevergeefs, want het woord "genade" kan slechts iemands ellende groter maken, als hij niet meer op God kan hopen. Ik ging naar bed en lag bedroefd terneer, maar er was geen rust voor mij. Ik dacht dat het bed, de kamer, ja, alle andere dingen om mij heen draaiden en mijn ziel zonk zo snel weg onder Gods toorn, dat het was alsof ik per minuut duizend vaders wegzonk. Ik durfde niet te slapen, want ik dacht dat ik, als ik dat wel deed, met de rijke dwaas mijn ogen in de hel zou opheffen, want ik leed nu al smarten.

Om twee of drie uur in de morgen stond ik op en ging naar beneden. Ik knielde neer om in de Bijbel te lezen en probeerde te bidden. Maar o, die verschrikkelijke verzoeking om de Allerhoogste te lasteren, maakte mij zo beschroomd dat ik mijn ogen niet durfde opheffen. Ik kon alleen maar mijn zonden belijden, maar ik kon niet zeggen: "O God, wees mij zondaar genadig". Ik ging naar mijn werk met een duizelig hoofd en wankelende benen als een dronken man.

Toen ik te Hampton Wick Green kwam, stond ik stil en keek naar de paarden, de stieren en de ezel en benijdde hun gelukkige staat. "O", zei ik, "jullie hebben geen zonden waarvoor je rekenschap moet afleggen en jullie hoeven niet te verschijnen voor een oordeelstroon! jullie hoeven de toorn van God niet te dragen en de hel niet te vrezen! Als jullie sterven, is het met jullie afgelopen, maar de eeuwigheid is ons deel! O, dat ik net zoals jullie kon sterven en er niet meer zou zijn! O, dat ik toch verkeerde in de plaats van degene onder jullie die het het slechtst heeft! Maar ik ben een mens en een zondaar en de hel probeert zondaren te vangen!" O, ellendige toestand! Naar welke kant ik ook keek, mijn zonde was steeds voor mij, en mijn hemelijke zonden waren gesteld in het licht van Gods aanschijn. In mij voelde ik de "prikkel des doods". Ik had een schuldig geweten; nog steeds knaagde de worm die nooit sterft aan mijn verdorde levensboom en at daarvan. Dit deed de bladeren van mijn belijdenis verdorren en mijn ontijdige vrucht afvallen als die van de olijfboom. Als ik eraan dacht dat God mij zou verdoemen, vervulde mij dit met harde gedachten over God en zelfs met haat jegens Hem. Ik voelde de pijlen van Zijn toorn al in mij Ik wist dat God mij had neergestoten. Ik zou graag uit Zijn hand zijn gevluht, maar dat kon ik niet. Als ik trachtte te bidden, werd ik aangezet tot godslastering en dat stopte de mond van het gebed. Als ik tot God probeerde op te zien, sloeg mijn geweten mij en de hemel leek van ijzer en de aarde van koper, zodat mijn gedachten niet vol hoop tot God konden opstijgen en de aarde mij voor Zijn oog niet kon verbergen. Ik wist dat de eeuwigheid geen einde heeft en toen ik wegzonk in wanhoop, ervoer ik dat de hel geen bodem heeft. In de peilloze diepte van de eeuwigheid vindt een anker nergens houvast en de onoverbrugbare kloof van Gods vaststaande besluit maakt het onmogelijk dat een vat des toorns, bereid voor het verderf, ooit de haven der rust bereikt, of ergens anders aan land loopt of een haven vindt. O, wat een peilloze diepte! O, wat een gevaarlijke zeereis! "Och", zei ik, "als ik voor Hein verschijn, zal "mijn mond mij verdoemen". Als ik zou proberen om mij boven Hem te verheffen, zou ik dat niet kunnen: Hij is de Allerhoogste en is niet te evenaren. "Zo het aan de kracht komt, ziet, Hij is sterk; en zo het aan het recht komt, wie zal mij dagvaarden?". "Heeft Hij enige dingen voor tegen iemand, wie kan Hem daarvan afbrengen?" (Eng. vert.). Hij is heilig en de schuldige kan niet tot Hem naderen. Hij is licht en het licht maakt mijn zonden openbaar. Daarom haat ik het licht, want Hij heeft onze zonden gesteld in het licht Zijns aanschijns. Hij heeft mij vaak gewaarschuwd en ik heb volhard. Mijn geweten heeft mij een halt toegeroepen, maar ik heb mij daar krachtig tegen verzet. Hij heeft mij door ziekte tot aan de poorten van de dood gebracht en ik deed Hem geloften, die ik gestand zou doen als Hij mij oprichtte. Hij deed dit en ik verbrak al mijn beloften. Zijn geduld is uitgeput. Mijn eigen geweten veroordeelt mij. Mijn eigen hart verklaart mij schuldig.

De vloek van God is in mijn woning. De toorn Gods blijft op mij. De deur der genade is voor mij gesloten en "wijd is de poort en breed is de weg die tot het verderf leidt, en velen zijn er, die door dezelve ingaan". O, dat ik nooit geboren was. O, dat toch geen oog mij ooit had gezien! Waarom ben ik voortgekomen uit de buik van mijn moeder om moeite te aanschouwen? O, dat er geen hel was, geen komend oordeel, geen God, geen hiernamaals! Ja, ik ondervond deze woorden in mijn persoonlijk leven: "Uw hart zal de verschrikking overdenken". Dan stoten wij inderdaad onze voeten aan de schemerende bergen en zitten wij in de schaduw des doods. Dit is de ruisende kuil en het modderig slijk, dit zijn "de diepten der wateren", waar "men niet kan staan". Dan roept de afgrond tot de afgrond bij het gedruis van Gods watergoten, terwijl zij overstromen en hun wraak uitgieten over de vaten des toorns, tot alle golven en baren over hen heen zijn gegaan. Hiervan kunnen wij zeggen: "Hij besluit iemand, en er zal niet opengedaan worden". Dit is het deel van de veroordeelden, dit wordt bedoeld met "binnenkamers des doods", de inwoning van duivelen, het sombere land van de duisternis zonder vorm en orde en de angsten der hel. Ondertussen wordt de ziel gekweld door de helse influisteringen, krijgt hij veelvuldig bezoek van duivelen en zijn trouwe bezoekers en voornaamste genoden zijn "in de diepten der hel". Daar kan geen "zondeloze volmaaktheid" het uithouden. Daar kan atheïsme het niet uithouden en deïsme of arianisme kunnen daar nooit gedijen. Nee, dergelijke beginselen kunnen alleen maar gedijen op de harde bodem van een gevoelloos geweten dat met een brandijzer is toegeschroeid en hard gehouden worden door de niet aflatende bemoeienissen van de duivel en slecht gezelschap. Als God echter zo'n geweten levend maakt door zijn brandende toorn erover uit te gieten, verschrompelen al deze beginselen en blijft er helemaal niets van over!

O, wat een verschrikkelijke gedachte dat zulke beginselen groeien en gedijen in het hart van mensen, terwijl ze nog nooit wortel geschoten hebben bij de duivelen! Ja, dat mensen zich zelfs inspannen om te zorgen voor zo'n bakermat van duivelse opvattingen in een land van hoop en onder het schijnsel van de zon der genade, terwijl die nooit gevonden wordt in het rijk der verdoemden! Maar waarom verwonder ik mij hierover? De reden is duidelijk: de duivel doet deze gedachten bij ons opkomen, omdat hij ze in de hel niet kan doen gedijen.

Ik werd nu bestookt met hevige verzoeken om een eind te maken aan mijn bestaan en mijzelf in de Theems te werpen. Lang werd ik ertoe aangezet om deze onbezonnen daad te begaan en soms putte ik troost uit de gedachte daaraan. De gedachte aan de schuld en de toorn die mij ook aan de andere zijde van het graf zouden volgen, weerhield mij toch vaak, als ik zo werd verzocht. O, de listigheid van die oude slang! Hij probeerde zelfs de dierbare Verlosser tot zelfmoord te bewegen door van Hem te verlangen dat Hij Zich van de tinne des tempels zou werpen.

Ik werd ook voortdurend geplaagd door die vreselijke verzoeking om alles wat goed is te vervloeken. Ik geloof niet dat ik daar gedurende veertien maanden één uur van verlost was, behalve wanneer ik sliep. Ik geloof dat de vrome Job hier vele jaren onder gezucht heeft, wat blijkt uit zijn vermoeden dat zijn kinderen daartoe verzocht zijn, zoals er staat geschreven: "Hij stond des morgens vroeg, en offerde brandoffers naar hun aller getal; want Job zeide: Misschien hebben mijn kinderen gezondigd en God in hun hart gezegend. Alzo deed Job al die dagen". Vooral op dit punt probeerde de duivel het van Job te winnen, toen hij hem bij God aanklaagde: "Maar toch strek nu Uw hand uit, en tast aan alles wat hij heeft; zo hij U niet in Uw aangezicht zal zegenen". Dit zei hij nog een tweede keer: "Doch strek nu Uw hand uit, en tast zijn gebeente en zijn vlees aan; zo hij U niet in Uw aangezicht zal zegenen!". En ik weet zeker dat hij het gedaan zou hebben, als de Almachtige niet het Schild zijner hulp was geweest, want er is geen ander schild dan een bloedende Zaligmaker, dat "de vurige pijlen des bozen kan uitblussen". De satan liet echter geen middel onbepoofd, want hij maakte Jobs vrouw tot een werktuig van het kwade: "Houdt gij nog vast aan uw oprechtheid? Zegen God en sterf". Dit was ook Paulus' doorn in het vlees, de "engel des satans", die hem met vuisten sloeg, zoals wij kunnen afleiden uit het feit dat doornen een teken zijn van de vloek die de zonde op de aarde heeft gebracht, en uit de gelijkenis over toehoorders bij wie het zaad tussen de doornen is gevallen, en uit hetgeen Paulus daarover zegt: "Maar die doornen, der gierigheid en distelen draagt, die is verwerpelijk en nabij de vervloeking, welker einde is tot verbranding".

Ik geloof dat Salomo ook geen vreemdeling van deze verzoeking was, omdat hij daartegen waarschuwt in zijn geschriften: "Vloek de koning niet, zelfs in uw gedachte, en vloek de rijke niet in het binnenste uwer slaapkamer; want het gevogelte des hemels zou de stem wegvoeren, en het gevleugelde zou het woord te kennen geven". De satan had de mond van Petrus in korte tijd met eden en vervloeken vervuld, toen hij hem mocht ziften. Hij zou nog verder zijn gegaan, als de Zaligmaker Petrus niet had ondersteund met Zijn gebed, opdat zijn geloof niet zou ophouden.

Ik geloof dat vloeken het werk is van allen in de hel, zowel duivelen als mensen, omdat dit is naar het rechtvaardige oordeel van Gods rechtvaardige wet. Daarom geloof ik dat degenen in de hel die daaronder lijden, de rechtvaardige Rechter, Die dit oordeel over hen heeft uitgesproken, voortdurend in het aangezicht spugen. Daarom ook spant de satan zich in om hier arme zondaren ertoe te brengen om daarmee te beginnen, want hij denkt dat hij zijn doel heeft bereikt, als hij dat heeft bewerkt.

God heeft de slang of de satan, de koning van alle andere afvallige geesten, vervloekt. Hij is de grote misdadiger over wie het oordeel is uitgesproken en door hem is het oordeel van God gekomen over allen die tot zijn rijk behoren en hem tot een hoofd hebben. Zwoegend onder deze vloek of dit rechtvaardig oordeel, proberen zij veel ellendige zondaren ertoe te brengen om de schuld van deze vloek te schuiven op de rechtvaardige Rechter Die dat oordeel heeft uitgesproken en satans eeuwige ondergang heeft uitgesproken voor de vierschaar in Eden. Doch God is getrouw, Die ons niet zal laten verzocht worden boven hetgeen wij vermogen, maar Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven, opdat wij ze kunnen verdragen. O, wat een zoete en troostrijke belofte! Ik was enige weken gebukt gegaan onder deze last van schuld en toorn. Ja, ik werd achtervolgd door vrees voor de dood en voor het oordeel, tot mijn krachten bijna waren uitgeput. Ik was ook bang, en dat zelfs zo erg dat ik er bijna krankzinnig van werd. Ik vreesde dat ik nog eens mijn mond zou opendoen en die verschrikkelijke godslastering aan mijn lippen zou laten ontsnappen op een onbewaakt ogenblik. Toen behaagde het de zeer barmhartige Heere mij enigszins te bemoedigen.

Toen ik op een morgen naar mijn werk ging en zuchtte onder de hachelijke toestand van mijn ziel en ik, naar mijn mening, zo ellendig was als een sterveling kan zijn zonder te sterven, kwam plotseling de volgende gedachte bij mij op: "Ik vraag mij af in welk deel van de wereld Jezus Christus is geboren".

In die tijd had ik echter niet meer kennis van Hem, van Zijn Persoon en van Zijn werk dan een Arabier in de woestijnen van Arabië. Ik was namelijk altijd ter kerke gegaan in de Anglicaanse Kerk, waar predikanten vanaf de preekstoel niets laten horen over Christus tot zij gaan eindigen en dan halen zij Hem er gewoonlijk bij als slotsom van hun zedenleer, die weinig beter is dan de heidense moraal. Ik vroeg mij echter af waar Hij was geboren en het kwam mij voor dat Hij in het oosten was geboren, omdat onze geestelijken hun gezicht naar het oosten richten als zij de geloofsbelijdenis lezen.

Ik liet mijn ogen toen naar het oosten dwalen en had mij vast voorgenomen om mijn ogen, indien mogelijk, precies op die plek te laten rusten door ze langzaam langs de noordelijke helft van de hemel te laten dwalen. Toen mijn ogen echter op de zon bleven rusten, die op dat moment juist boven de heuvels was geklommen, vervulden de gedachten aan de Naam en de geboorte van Christus mij met zo'n liefde en zachtmoedigheid als ik nog nooit had gevoeld. Dit vervulde mijn hart zo dat ik was als een ongeopende fles, en ik kon mijzelf niet in bedwang houden. Ik barstte in tranen uit en weende zo luid, dat iemand mij op een afstand van 20 of 30 roeden, ca. 100-150 meter nog kon horen.

Hoewel ik op dat moment helemaal niet wist wat Christus kwam doen en waarvoor Hij stierf, voelde ik in mijn hart een onverklaarbaar besef van Zijn lijden. Dit vervulde mij met liefde jegens Hem. Ik had medelijden met Hem en kreeg een grote afkeer van de Joden, omdat ze Hem zo wreed hadden behandeld. Toch was ik echter nog zeer onkundig van de weldaden van het kruis. De bruid zegt dat Zijn Naam is een olie, die uitgestort wordt, en dat mocht ik ook ervaren. Wat zal dan de gemeenschap aan Zijn lijden en de zalige gemeenschap aan Zijn opstanding zijn? Terwijl ik daar stond en ik versmolt in tranen en huilde en weende over de geboorte, de Naam en het lijden van de Zaligmaker, hoorde ik een stem die tegen mij zei: "Die overwint, zal alles beërven". Toen wist ik niet of deze woorden in de Bijbel stonden of niet. Ik vroeg het aan verschillende mensen, maar niemand kon het mij zeggen. Tenslotte vond ik ze echter, maar dit was zelfs enige maanden nadat ze tegen mij werden gesproken.

Ik zal echter de draad van het verhaal weer oppakken. Ik ging naar mijn werk en was er vast van overtuigd dat God mij liefhad. Ja, verscheidene dagen lang had ik zo'n verootmoedigend besef van Zijn goedertierenheid, dat ik er zeker van was dat Hij met mij was, waarheen ik ook ging. Ik was zo vast overtuigd van Zijn eeuwige liefde voor mijn ziel, dat ik er zeker van was dat mensen en duivelen mij niet meer kwaad konden doen dan Gods oogappel. Mijn ziel versmolt en ik weende en bad de hele dag als de zoete uitwerking van zo'n onverdiende liefde, die in mij werd uitgestort om zo'n hard en onboetvaardig hart als het mijne te verbreken. Ik was echter nog niet verlost van de verzoeking. Ik werd nog steeds gekweld door de doorn in mijn vlees, of de vloeken van de duivel die op mij afkwamen vanuit de sterke burcht van de duivel. Deze burcht is de mens der zonde, het vlees, de natuurlijke verdorvenheid; ja, ze is het garnizoen van de duivel. Vanuit die vesting sloeg de engel des satans mij voortdurend met vuisten. Al deze tijd hadden deze aanvechtingen niet de gebruikelijke kracht, omdat de Heere bij mij was.

Het was alsof men met een blaas een burcht bestormde of, zoals Paulus zegt, Gods genade was genoeg, hoewel de doorn niet weggenomen werd. Onder deze omstandigheden kon hij, zelfs in zijn zwakheden, roemen door de werking van soevereine genade. Toen de volgende sabbat aanbrak, ging ik zoals gewoonlijk naar de kerk in Kingston. Na de dienst werd er een lofzang gezongen die eindigde met het woord "halleluja". Dit was zeer aangenaam voor het oor en werd vaak herhaald door de verschillende partijen. Terwijl zij dit gezang zongen, raakte mijn ziel zo in vervoering als nooit tevoren.

Ik kon enige minuten niet zeggen of ik in of buiten het lichaam was. Geloofd zij God, sindsdien heb ik vaak vergelijkbare ervaringen mogen hebben en ik weet dat ze van God kwamen. Het was iets van de goede, oude wijn; dat ondervond ik toen de Heere mij er voor de tweede maal iets van deed smaken. Ik geloof dat ik nooit nieuwe zal begeren, want ik weet zeker dat "de oude beter is". Toen deze onvergetelijke sabbat voorbij was, werd ik voor korte tijd beroofd van alle vreugde, zachtmoedigheid, hoop en hulp en liet God mij opnieuw wegzinken in de diepe en duistere afgrond der verschrikking. De verzoeking om God te lasteren was krachtiger dan ooit. Mijn toestand was des te hopeloziger door de vorige verzoeking om te geloven dat er geen God is. Omdat ik, voor deze storm losbarstte, enige tijd had mogen genieten van de troost en de vreugde van de hoop, was deze verzoeking nog erger en vuriger dan ooit.

Ik las echter in de Bijbel en bad dag en nacht tot God. Maar wat mijn zaak nog hopeloziger maakte, was dat twee schriftgedeelten mij met al hun scherpte voor de geest kwamen. Het ene gedeelte was: "Maar Ik zeg u, dat van elk ijdel woord, hetwelk de mensen zullen gesproken hebben, zij van hetzelfde zullen rekenschap geven in de dag des oordeels". Het andere gedeelte luidde: "Wij weten dat een iegelijk die uit God geboren is, niet zondigt". Deze schriftgedeelten deden mijn ankerkabel afknappen en dreven mij schijnbaar weg van de plaats waar ik het anker, de hoop op God, uitgeworpen had. Toen ik merkte dat mijn hoop was weggenomen, werd ik neergeworpen in alle golven van toorn, verzoeking, verderf, moeite, verschrikking en wanhoop, waarin een sterveling kan verkeren. Hierdoor was ik ten einde raad. Ik werd nu opnieuw verzocht om deze strijd te beëindigen door in de Theems te springen en zo een punt achter mijn leven te zetten. God weerhield mij hier echter van. Mijn lijden was des te zwaarder, omdat ik zeker geloofde dat God rechtvaardig is. Ik was er zeker van dat Hij Zijn dreigementen moest uitvoeren; anders zou Hij niet langer waachtig zijn en dus ook ophouden God te zijn.

Hoewel ik tevoren veel troost had genoten in mijn ziel, had ik nu geen licht over en inzicht in Gods Woord. Ik kon ook geen enkel schriftgedeelte verstaan, behalve die gedeelten die zich geheel tegen mij keerden en de rechtvaardige oordelen vanwege de zonde op mij afvuurden.

Opnieuw werd ik geplaagd door de verzoeking dat er geen God was en geen toekomstend oordeel en dat de heilige Bijbel vals was. Daarom had ik geen reden om te beven voor Zijn Woord. Omdat deze verzoeken wel met mijn wensen overeenkwamen, deed ik mijn uiterste best om er geloof aan te hechten en mijzelf ervan te overtuigen dat er geen God en oordeel zijn. Ja, ik wenste in mijn hart dat deze ingevingen waar zouden zijn, want dan zou ik tenslotte tot niets worden en net als het gelukkige dier ophouden te bestaan.

Ik vond daar echter geen veiligheid, hoe graag ik dat ook wilde, want de storm van Gods toorn verdreef mij al spoedig van deze ankerplaatsen. Daarom weet ik dat er, zelfs in dit leven, geen plaats is voor atheïsme en deïsme in een ontwaakte ziel. Als een mens zijn ogen opslaat in de hel, zal hij spoedig een rechtvaardig God zien en ook de verschrikkingen van Zijn toorn gevoelen. Dat zal onmiddellijk een einde maken aan al zijn atheïsme, want hij zal even gemakkelijk kunnen geloven dat hij dan geen straf zal lijden als dat er geen rechtvaardige Wreker bestaat.

Toen ik in deze ellendige staat verkeerde, wist ik niet waar ik heen moest gaan. Ik was arm en moest hard werken, hoewel ik van binnen al hard genoeg moest werken. Ik was ook bang dat deze vreselijke godslasteringen die mij ingegeven werden, mij op een dag zouden ontglippen en dat ik dan onmiddellijk verbannen zou worden uit het land der levenden. Dat zou ook echt gebeurd zijn als de Almachtige geen wacht voor mijn lippen had gezet en door Zijn eigen kracht de deur van mijn lippen niet had behoed.

De vijand van mijn ziel probeerde het nu op een andere manier, omdat zijn plan om mij tot atheïsme te bewegen was mislukt. Hij gaf mij namelijk in dat de Almachtige nu probeerde om mij te vangen met mijn eigen belijdenissen en mij te veroordelen op grond van mijn eigen woorden. Hij koos een zeer geschikte gelegenheid uit om mij met deze verzoeking aan te vallen. Hij deed dat namelijk toen ik nadacht over de kracht die ik kort geleden had gevoeld toen ik mij afvroeg waarom de Allerhoogste mij voor een tijd in mijn ziel zoveel zoete weldaden had doen smaken en mij, nadat ik die zoete troost genoten had, voor de tweede keer in de hand van mijn kweller had gegeven, die zich zoveel moeite getroostte om mij zo vreselijk tegen Hem te doen zondigen, juist toen ik Hem zo graag met een rein hart en met een gewillig gemoed wilde dienen. In antwoord hierop fluisterde de verleider mij in dat God dit deed om mij bekentenissen af te dwingen, opdat Hij daar als het ware Zijn voordeel mee zou kunnen doen en mij, naar Zijn eigen woorden, als een boze dienstknecht uit mijn eigen mond zou oordelen.

O, hoe haat, bestrijdt, bespot dat helse wezen de eeuwig geprezen Vader der barmhartigheden en God van alle troost, Die altijd met liefde vervuld is en genadig is en wat stelt hij Hem vaak verkeerd voor! Tegenover de aanklager maakte de Heere echter Zijn woord waar dat de poorten der hel de Zijnen niet zullen overweldigen. Ik geloof dat Hij met deze woorden de helse raad van duivelen bedoelt, omdat vroeger in sommige delen van het joodse land rechtszaken werden gehoord en beslecht in de poorten van de stad en daar ook raad werd gehouden en zaken werden afgehandeld.

Toen ik op een dag aan het werk was, deed de eeuwig geprezen Heere mij echter Zijn belofte opnieuw met kracht voor de geest komen: "Die overwint, zal alles beërven; en Ik zal hem een God zijn". Ik kreeg er een diepe indruk van in mijn gemoed dat dit de strijd was die ik moest strijden en waarin ik de overwinning moest behalen als ik alle dingen wilde beërven. Als ik deze slag echter verloor, dan was alles voor altijd verloren, zoals mijn arme, verwarde geest meende. Daarna bedacht ik hoe ik te werk moest gaan om deze strijd te winnen en het kwam mij plotseling voor de geest dat ik, elke keer als ik door een vurige pijl getroffen werd, de Naam des Heeren moest prijzen en dat ik dag en nacht moest volharden in het gebed. Ik begon onmiddellijk de Naam des Heeren te loven en de verzoeken gingen elkaar des te sneller opvolgen en kwamen met meer kracht dan ooit, ja, soms wel vier of vijf keer per minuut, dagen en maanden achtereen. Steeds herhaalde ik echter, zo snel ik het zeggen kon: "Gezegend zij de Naam des Heeren". Ik schudde onophoudelijk mijn hoofd, uit vrees dat ik naar de godslastering zou luisteren en deze onverhoeds zou uitspreken.

Soms werd ik zo gekweld op deze manier dat ik helemaal uitgeput raakte en bijna het bewustzijn verloor. Ja, ik was zóver weg dat ik niemand een redelijk antwoord kon geven en zelfs niet goed wist wat ik deed. Omdat mijn medewerkers zagen dat ik voortdurend bewoog en prevelde met mijn lippen, kwamen ze tot de conclusie dat ik gek was en behandelden ze mij ook dienovereenkomstig. Ik merkte nu dat mijn verstand soms bijzonder beneveld was, zodat ik nauwelijks kon werken of spreken. Bij tijden werd ik zo erg verzocht dat ik bang was dat ik mijn haren uit mijn hoofd zou gaan trekken, luid zou gaan roepen en verbijsterd zou gaan rondrennen, maar ik dacht dat ik dan onmiddellijk gek zou worden en dan zou alles verloren zijn.

Ik merkte dat dit het doel van de vijand was; eerst wilde hij mijn vermogens aantasten en daarna kon hij mij dan doen vloeken en zweren als hij dat wilde. Ik streed hiertegen door voortdurend te bidden en de Naam des Heeren te loven en werd, zonder het te weten, ondersteund door mijn genadige God in deze twijfelachtige strijd.

Als wij gedoopt worden in de staatskerk, wordt het teken van Christus" kruis over ons gemaakt als een teken dat wij ons niet moeten schamen om het geloof in Christus de Gekruisigde te belijden, maar dat wij dapper moeten strijden onder Zijn banier tegen de wereld, het vlees en de duivel. Ik wist tot op dat moment echter niet wat dit betekende.

Soms dacht ik dat ik niet zo gekweld zou zijn geweest in mijn gemoed, in de volle zin van het woord, als ik in de hel was geweest, want als de zonde daar is gebaard, wordt ze onophoudelijk voortgebracht met verschrikkelijke godslasteringen. In die duistere plaats hebben de gekwelde geesten er een genoeg in om de Allerhoogste te benijden en "de begeerlijkheid ontvangen hebbende, baart zonde; en de zonde voleindigd zijnde, baart de dood". Dit is de vrucht en het zaad van de hel, waar de eeuwige dood heerst.

De zonde heeft de dood gebaard en de dood het verderf, zoals er staat geschreven: "De eerstgeborene des doods zal zijn kracht verteren" (Eng. vert.). O, wat een vreselijk geslacht tekent de Heilige Geest ons in het Woord van God! Van de satan wordt gezegd dat hij de vader der zonde is en deze in stand houdt. "Wanneer hij de leugen spreekt, zo spreekt hij uit zijn eigen; want hij is een leugenaar en de vader derzelve leugen". Alle zonde is uit de duivel en "door de zonde is de dood", en door de dood kwam het verderf over ons!

O, wat een helse broederschap! O, geloofd zij God, Die ons Jezus Christus geschonken heeft. Hij heeft hen in Zijn oneindige wijsheid allemaal van de troon gestoten en door Zijn almachtige kracht heeft Hij onze zielen van hen verlost! Hij heeft over deze overheden en machten getriomfeerd aan het kruis en heeft ze in het openbaar tentoongesteld. Zelfs nu stelt hij ze nog in het openbaar tentoon in het licht van Zijn Woord en Geest en toont Hij hen aan allen als een overwonnen heirleger. Dit waren de machten der duisternis, die de overste der wereld aanvoerde om te strijden tegen de Zaligmaker, maar de dierbare Verlosser deed niets en had geen zonde waarmee hij iets kon beginnen, zoals er staat geschreven: "De overste dezer wereld komt, en heeft aan Mij niets". "Dit is uw ure en de macht der duisternis".

Toen de Zaligmaker Zijn hoofd boog en de geest gaf, vielen zij allen, zoals de heidense tempel viel onder de geestelijke kracht die werd gegeven aan het type van Christus, Simson. Toen Hij echter uit het graf verrees, klonk het "gegroet". De overste dezer wereld was buitengeworpen. Toen Christus opvoer ten hemel, voerde Hij allen die ons kwelden mee als gevangenen, zoals er staat geschreven: "Gij zijt opgevaren in de hoogte; Gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd". "God vaart op met gejuich, de HEERE met geklank der bazuin", de Heere der heirscharen, Die alles overwon en geweldig is in de strijd. Zo heeft Hij ons zekerheid, gegeven dat wij al onze inwendige vijanden zullen overwinnen door Hem, zoals er staat geschreven: "Want Ik leef en gij zult leven". Deze tijding van de overwinning van de Zaligmaker deed de machten der hel in zak en as neerzitten en de dood en het verderf moesten het tot hun droefheid erkennen. Eerst wordt er een vraag gesteld: "De wijsheid, vanwaar zal zij gevonden worden?". In de tweede plaats wordt gevraagd waar de Wijsheid vandaan komt: "De Wijsheid dan, vanwaar komt zij, en waar is de plaats des verstande?". Dan laat de Heilige Geest ons zien wat de hel tot haar droefheid moet erkennen: "Het verderf en de dood zeggen: Haar gerucht [namelijk het gerucht van de Wijsheid] hebben wij met onze oren gehoord".

O, hoe bitter moet de triomf van de heerlijke Verlosser geweest zijn voor de inwoners van het rijk der duivelen, toen Hij hen had overwonnen en hen tot gevangenen maakte! Tot op deze dag laat Hij hen los en toomt Hij hun woede in als Hem dat goeddunkt. Zo staat er ook geschreven: "Ik leef, en Ik ben dood geweest; en ziet, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods". Dit moeten droevige tijdingen zijn voor allen die in de hel verkeren! Maar Immanuël, Die in eeuwigheid geprezen moet worden, zal heersen in de hemel. Hij zal heersen op grond van Zijn recht als Erfgenaam in het koninklijke gewaad van Zijn menselijke natuur, die geheiligd en verheerlijkt is, als de hoogste Vorst en enige Sleuteldrager. Ja, Hij zal heersen in de hemel, terwijl de duivelen en de zonde, de dood en het verderf hun tanden zullen knarsen in de hel. Nadat ik vele weken zo neerslachtig was geweest, dacht ik erover om mij te begeven tot het gebruik van het sacrament van het Heilig Avondmaal om te zien of dat mij enige verlichting zou brengen. Ik had mij voorgenomen om er eerst over te spreken met de predikant van de kerk waar ik vaak heenging. Ik was echter niet van plan om te spreken over de verzoeken waaronder ik gebukt ging, want ik dacht dat hij zou menen dat ik gek was, als ik dat deed, en dat hij mij in de gevangenis zou zetten of mij zou doen stikken tussen twee matrassen, zoals men had gedaan met sommige mensen die door hondsdolle honden gebeten waren. Ik geloofde dit echt en daarom wilde ik mijn zaak in geen geval bekendmaken.

Zelfs deze verzoeking werkte door Gods genade mede ten goede voor mij, want ik verborg mijn toestand, omdat ik mij zorgen maakte over mijn veiligheid. Om kort te gaan, zou een blinde leidsman, als ik mijn toestand aan hem had bekendgemaakt, mij waarschijnlijk romans en afleiding aanbevelen hebben of iets anders om zo mijn geweten het zwijgen op te leggen. Zo zou hij mijn breuk genezen hebben "op het lichtste, zeggende: Vrede, vrede; doch daar is geen vrede". Omdat ik zo gesteld was op deze blinde leidlieden, zou ik zeer waarschijnlijk alles wat zij zeiden, maar al te graag geloofd hebben. God liet echter niet toe dat ik ooit met deze man sprak. Ik ging verschillende keren naar hem toe, maar ik trof hem nooit thuis. Dit speet mij zeer, omdat ik erg op hem was gesteld, want hij scheen ijveriger te zijn dan alle anderen die ik ooit had gehoord. Ik aanbad hem bijna, want als ik hem op straat voorbijging terwijl hij zijn mooie gewaad droeg, ontzong mij het hart bij het zien van zo'n heilig mens als hij in mijn ogen was. Ik prijs God echter dat ik nooit met hem heb gesproken, want nadat ik verlicht was, ging ik hem beluisteren, maar de arme man was zo dood als een steen en zo blind als een vleermuis.

Ik meende in mijn dwaasheid dat, als er iemand naar de hemel zou gaan, dit de geestelijken en hun helpers zouden zijn, want ik dacht dat hun roeping hen Godzalig maakte. Ik was namelijk te blind om te begrijpen wat de Zaligmaker bedoelde toen Hij hen huurlingen noemde.

Hoe het ook zij, sinds de Heere mij Zijn Woord heeft doen verstaan, denk ik er, eerlijk gezegd, anders over, want ik geloof dat er zelfs weinig dominees en hulppredikanten zijn die op de weg naar de hemel zijn. De oude vraag die onder de Joden leefde, was: "Heeft iemand uit de oversten in Hem geloofd, of uit de Farizeeën?". En als ze niet geloofd hebben, zullen ze de hemel dan verkrijgen vanwege hun ongeloof? Nee, "die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden".

Omdat ik de dominee niet thuis trof, opdat ik met hem kon spreken over deelname aan het sacrament, besloot ik mij tot de hulppredikant te richten. Hij nam mij mee naar een kroeg om hem te trakteren op "rumpunch", rumdrank, voor zover ik geld had om dat te betalen! Dit zou mijn hopeloze toestand alleen maar erger gemaakt hebben, als de gedachte dat hij vanwege zijn ambt zo'n heilig man was, niet had gewerkt als een tegengif of bezwering tegen de duivel en de zonde.

Toen mijn leidsman echter van de trap af kwam strompelen, gaf hij mij de raad om niet naar zijn meester of een andere predikant te gaan en hij gaf mij een goede raad. Toen hij echter afscheid van mij nam, zei hij dat hij mij zou zeggen wanneer ik mocht aangaan en waar ik moest knielen aan de tafel. Toen wees hij met zijn vinger naar de sterren en zei: "Ga daarheen, sla uw ogen daarheen. Als ik in uw situatie verkeerde, zou ik altijd daarheen gaan". Hij bedoelde daarmee dat ik mij tot God moest wenden. Zo handelde hij, over het geheel genomen, als een trouwe wegwijzer, dat wil zeggen dat hij mij de goede weg wees, maar ik geloof dat hij zelf nooit een stap op die weg had gezet.

Toen de dag des Heeren aanbrak waarop het sacrament bediend zou worden, ging ik naar de tafel des Heeren, terwijl ik gebukt ging onder alle verschrikkingen van de verdoemden. De hulppredikant leek zeer gedienschtig en zei mij wanneer ik mocht naderen, namelijk toen alle mensen van betere komaf waren aangegaan. Daarna wees hij mij waar ik mocht knielen, namelijk aan het laagste eind van de tafel. Ik geloof echter dat ik een van de gasten was die het meest welkom zijn aan de tafel, gelet op de zaken die nodig zijn voor de deelname aan het Avondmaal. Ik kon namelijk met mijn hele hart zeggen: "Ik heb oprecht berouw en voel hartelijke droefheid over mijn misdaden. De gedachtenis daaraan is smartelijk voor mij en de last is ondraaglijk". Ik ging ook niet naar de tafel van mijn zeer barmhartige Heere "in vertrouwen op mijn eigen gerechtigheid", maar ik vertrouwde op Zijn menigvuldige en grote barmhartigheden, want van het spinnenweb van mijn eigengerechtigheid en goede werken, waar ik vroeger op vertrouwde, was ik voor een groot deel verlost "door de Geest des oordeels en door de Geest der uitbranding". Ik ging echter weg met al mijn schuld en nood, net zoals ik was gekomen. Ik weet zeker dat er geen vergeving of vrede is voor een schuldig geweten dan in het bloed van de Verlosser; ook is er geen leven voor een veroordeeld misdadiger dan in Christus, het "Brood uit de hemel".

Mensen kunnen zich tevreden stellen met dorre vormen en gebruiken, als ze dat willen, maar de ure der verzoeking, zal over de gehele wereld komen om hen te verzoeken. Dat zullen velen eens ervaren, die God nu beledigen met een dode vorm van hetgeen ze nog nooit hebben gevoeld. Zij zeggen bijvoorbeeld: "Verlos ons van de listen en aanslagen van de duivel, van Uw toorn en van het eeuwige oordeel." Ook vragen ze: "Richt hen die vallen op en verpletter tenslotte de satan onder onze voeten". Ze bidden ook: "Geef dat al het kwaad dat de duivel of de mensen door hun sluwheid en listigheid tegen ons proberen aan te richten, tenietgedaan zal worden". Deze smeekbeden worden wel geuit, maar ze worden niet tot God opgezonden; sommigen zijn half in slaap, anderen giechelen onderdrukt en lachen en weer anderen schieten de vurige pijlen van wellust uit hun ooghoeken. Als dit geen spotten met God is, wat is het dan wel?

Ja, ik denk dat dit een veel ergere schijnvertoning is dan de vertoning die wordt opgevoerd bij een maskeradebal, waar mensen zich werkelijk voordoen zoals God hen in Zijn Woord heeft getekend. De Schrift noemt goddeloze zondaren duivels, onredelijke dieren en kinderen die op de markt zitten. Op een gemaskerd bal bootsen sommigen de duivel na: hier is geen sprake van een schijnvertoning; zo iemand is een duivel van binnen en van buiten.

Anderen dragen zulke maskers dat ze op een bok lijken en onze Zaligmaker zegt dat Hij deze bokken aan Zijn linkerhand zal zetten als Hij de wereld zal oordelen. Hier is geen sprake van bedrog. Zo iemand is een beest in zijn hart en een beest in zijn kleding.

Anderen imiteren kopers en verkopers en weer anderen zijn als kinderen die een bal of begrafenis naspelen en zeggen: "Wij hebben u op de fluit gespeeld en gij hebt niet gedanst; wij hebben u klaagliederen gezongen en gij hebt niet geweend".

En dit schouwspel is een beeld van de wereld, die door Christus een markt wordt genoemd, waar zondaren zich verkopen om het kwade te doen zoals Achab of waar zij de wereld trachten te winnen, zoals de dwaas, en hun ziel verliezen. Zo vertonen de gemaskerden zich naar hun ware aard en dat is meer dan zij doen die tot God naderen met hun lippen, terwijl ze dood zijn voor Hem en in hun hart met Hem strijden. Daarom eren zij Hem tevergeefs.

Mijn dwaze hart was zo gehecht aan het priestergewaad en de toga, dat ik dacht dat niemand de wil van God kon kennen dan de mannen die gestudeerd hadden en versierd waren met zulke paapse lompen. Deze opvatting kwam mij duur genoeg te staan en als het mijn genadige God niet had behaagd om Zijn waarheid Zelf aan mij te openbaren, zouden de mensen mij spoedig naar het krankzinnigengesticht Bedlam hebben kunnen brengen en vandaar naar de hel, want "indien nu de blinde de blinde leidt, zo zullen zij beiden in de gracht vallen".

Ik stelde eens een vraag over de Schrift aan een Jood, maar die antwoordde mij: "U moet dat maar aan de rabbijnen vragen; zij kunnen het u vertellen, maar ik niet". Ja, de diepgewortelde vijandschap in hun gemoed tegen de Zaligmaker en de opvatting dat Hij een bedrieger is, werd oorspronkelijk door de duivel gewerkt in het hart van de Joodse rabbijnen, zoals er staat geschreven: "En als zij heen. gingen, ziet, enigen van de wacht kwamen in de stad en boodschapten de overpriesters al de dingen die geschied waren. En zij, vergaderd zijnde met de ouderlingen en tezamen raad genomen hebbende, gaven zij de krijgsknechten veel geld, en zeiden: Zegt: Zijn discipelen zijn des nachts gekomen en hebben Hem gestolen, als wij sliepen".

Het is nogal aannemelijk dat zij konden bewijzen dat de discipelen Hem gestolen hadden, toen zij in diepe slaap verzonken waren! Een leugen uit de mond van een priester zal echter geloofd worden. "En indien zulks komt gehoord te worden van de stadhouder, wij zullen hem tevreden stellen en maken, dat gij zonder zorg zijt. En zij, het geld genomen hebbende, deden, gelijk zij geleerd waren. En dit woord is verbreid geworden bij de Joden tot op de huidige dag". Er lag een tweevoudige dood besloten in deze leugen: de dood voor de soldaten die sliepen terwijl ze dienst hadden en de dood voor de ziel van allen die aan deze leugen geloof hechtten. De priester kon ervoor zorgen dat de mensen het geloofden, hoewel niemand anders dat kon. Wij zullen de stadhouder tevreden stellen en maken dat gij zonder zorg zijt. Daar bestond geen twijfel over.

Hoe gevaarlijk zijn letterwijsheid, welsprekendheid, een eerbiedwaardig voorkomen, een paaps gewaad en een kleed van voorgewende heiligheid, wanneer deze gepaard gaan met de onbeschaamdheid van geestelijken. Waar de duivel heerst en regeert in het hart, zullen mensen des te meer kwaad doen, naarmate zij meer kennis, welsprekendheid, uiterlijke luister en macht hebben. Als Aäron een kalf opricht, zijn er weinig knieën die zich niet willen buigen en wat door een priester uit de woestijn wordt goedgekeurd, zal worden aangenomen door de mensen te Bethel. Ik geloof dat Elia er wel een reden voor had om een leren gordel te dragen. Ook Johannes de Doper had zijn reden om een kemelsharen mantel te dragen. Ongetwijfeld had de Zaligmaker er Zijn redenen voor dat Hij een kleed droeg zonder naad en Zijn apostelen uitzond met het bevel "dat zij schoenzolen zouden aanbinden", en met geen "twee rokken gekleed zijn" zouden. Een blinde wachter brengt een stad in gevaar, een bedrieglijke ambassadeur is een gevaar voor de staat en een blinde roerganger brengt de bemanning van het schip naar de ondergang en wanneer hij in de hel komt, is zijn naam Legio. Soms werd ik, als ik in de Bijbel las, enigszins bemoedigd door deze woorden: "Daarom zeg Ik u: Alle zonde en lastering zal de mensen vergeven worden". Enige minuten daarna kwam ik dan echter bij het volgende schriftgedeelte, dat het eerste, naar ik in mijn verwarring meende, tegensprak: "Maar Ik zeg u, dat van elk ijdel woord, hetwelk de mensen zullen gesproken hebben, zij van hetzelfde rekenschap geven". Mijn geest en mijn verstand waren zo verward dat ik deze twee schriftgedeelten niet met elkaar in overeenstemming kon brengen; ja, zelfs scheen het mij toe dat alle schriftgedeelten in het hele Boek elkaar tegenspraken. O, hoe blind is ieder mens van nature!

"Maar de natuurlijke mens begrijpt niet de dingen die des Geestes Gods zijn; en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden". De oorzaak van deze verwarring lag echter in mijn blinde verstand en niet in Gods Woord: "Al de redenen Mijnsmonds zijn in gerechtigheid; er is niets verdraaids noch verkeerd in. Zij zijn alle recht voor degene die verstandig is, en rechtmatig voor degenen die wetenschap vinden".

Ik merkte dat deze langdurige en zware beproeving mijn lichaam ernstig verzwakte en mijn verstand zeer aantastte. Het bracht mij bijna tot de poorten van de dood. Mijn leven hing steeds aan een zijden draad en dat vergde zoveel van mijn geest, dat ik mij tenslotte zo overgaf aan humeurigheid en gemelijkheid, dat ik mijzelf en mijn gezin zeer tot last werd. Het komt inderdaad zelden voor dat een misdadiger die wel bij zijn verstand is, blij is als het oordeel des doods over hem geveld wordt. Het is een slecht teken in het natuurlijke, maar nog veel meer in het geestelijke leven.

Ik volhardde in het lezen, hoewel ik niet verstond wat ik las, afgezien van de schriftgedeelten waarin bedreigingen stonden aan mijn adres. Ik bleef ook bidden, hoewel mijn gebeden slechts verwarde zinnen waren. Ik hield ook niet op om de Heere te prijzen, als ik onder deze vreselijke beproevingen verkeerde.

Ik spande mij ook vele maanden in om de sabbatdag heilig te houden, terwijl ik groot vertrouwen stelde op deze daad van gehoorzaamheid in geval ik mijn voornemen kon verwezenlijken.

Verdrietig genoeg lukte het mij echter nooit om de dag des Heeren heilig te houden terwijl ik zo wanhopig was, want er gebeurde altijd wel iets wat mij op die dag, meer dan op alle andere dagen in de week, uit mijn humeur bracht. Ik kreeg vaak de aanvechting om op zondagmorgen om drie uur op te staan en naar een afgelegen bos te gaan en daar te blijven tot de nacht, opdat ik niemand zou zien die mij boos kon maken.

Maandenlang werd ik geplaagd door deze verzoeking. Helaas is er echter in een bos niet meer ware godsdienst dan aan boord van een schip, als het hart de genade van God mist. Ik dacht vaak dat mijn vrouw, toen ik in deze omstandigheden verkeerde, meer met mij in botsing kwam dan vroeger. Dit maakte dat ik zeer harde gedachten van haar kreeg. Geen gezin kan echter gelukkig zijn als de zinnebeeldige Hagar of de wet van Mozes, de scepter zwaait. Mijn lezer moet maar heengaan en leren wat dat is. Mijn vrouw wist toen nog niet wat diepe overtuigingen zijn; daarom kon zij mijn toestand niet begrijpen. Ik geloof dat ik haar geduld zwaar op de proef stelde, want mijn leven was mijzelf tot een last en "ik ging de ganse dag in het zwart". In de kerk spande ik mij net zo in om mijn geest en gedachten te bepalen bij de predikant als ik mij inspande om de sabbat in ere te houden. Ik slaagde hier evenmin in, want ik kon mijn gedachten net zo min bepalen bij de gebeden of de preek als ik een wereld kon scheppen. Ja, ik kon mijn gedachten zelfs niet bij mijn persoonlijke gebeden houden. De duivel bracht mijn gedachten namelijk in beroering en deed ze door mijn, hoofd tuimelen of ze waren geketend aan alle verschrikkingen van de wanhoop, zodat ik naar het woord van Paulus geen goed woord kon spreken en geen goede gedachte kon voortbrengen.

Er is geen mens die dit kan, ook als hij waarachtig van zijn zonden is overtuigd, want de Zaligmaker zegt dat zonder Hem niemand iets kan doen. Ik ben er zeker van dat een mens dat niet kan, tenzij de Geest van Christus in Zijn neerbuigende goedheid in hem beide het willen en het werken werkt.

Dit is sterven aan de wet en ik stierf een langzame dood, zoals er staat geschreven: "En zonder de wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, dat wil zeggen: met haar overtuigende kracht en in haar geestelijke betekenis, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven". "Maar de zonde, oorzaak genomen hebbende door het gebod, heeft in mij alle begeerlijkheid gewrocht; want zonder de wet is de zonde dood". "En het gebod, dat ten leven was, hetzelfde is mij ten dood bevonden. Want de zonde, oorzaak genomen hebbende door het gebod, heeft mij verleid, en door hetzelfde gedood". Driewerf gelukkig is de ziel die gestorven is aan de wet, aan alle hoop op en verwachting van de wet, want zo'n ziel leeft Gode door Christus Jezus; hij zal hier door het geloof leven en zich hierna ten volle mogen verheugen in God en dat tot in alle eeuwigheid.

Misschien is mijn lezer echter nooit in deze diepe wateren geweest en is hij bekommerd, omdat hij vreest dat hij "deel noch lot heeft in dit woord". Hierop antwoord ik dat u de Heilige Israëls geen beperkingen mag opleggen. Heeft God u gezegd met droefheid naar God? Deze werkt namelijk "een onberouwelijke bekering tot zaligheid". Verlang er toch niet naar, mijn lezer, om door dit land van verwarring te reizen. Als u een kind van God bent, zult u daar net zoveel van ontmoeten als uw geloof kan dragen. God had een bijzondere taak voor mij en daarom heeft Hij mij daartoe bekwaam gemaakt.

Evangeliedienaren worden "vissers der mensen" genoemd en sommige geestelijke vissen die gevangen moeten worden, spelen tussen de rotsen van de dwaling. Sommige van de kronkelende vissen, zoals palingen, kruipen in de modder en sommigen zwemmen aan de oppervlakte van het genot en de ijdelheid. Elk van deze verkoren vissen heeft zijn eigen haak nodig.

Ik schrijf dit boek om te vissen op hen die in de modder of tussen de rotsen verkeren en daarom is het aas dat ik aan mijn haak doe hetzelfde als dat waarmee ik gevangen ben. Om die reden heb ik ook heel duidelijk gesproken over mijn verzoeken.

Sommigen die niet zoveel kennis hebben van Gods werk in het hart, zullen mij dat misschien zeer kwalijk nemen, maar waarom zou ik daar acht op slaan? Dit is het getuigenis, en dit alleen, dat ik heb ontvangen van God, Die Zijn Zoon in mij geopenbaard heeft. Geen woord hiervan is huichelachtig, verzonnen of geleend. Niemand in heel Brittannië kan een einde maken aan deze roemtaal. David zegt dat hij de hele dag in God zal roemen en anderen zal vertellen wat God voor zijn ziel gedaan heeft.

Ik weet dat er veel arme zielen zijn die met zeer zware beproevingen te kampen hebben en die verzocht worden om hun zaak nooit openbaar te maken, want de satan weet dat een kundige hand onder Gods bestuur zijn sterke greep zal doen verslappen. Daarom vecht hij zulke mensen aan om hem tot hun geheime raadsman te maken, want wij weten dat hij niet verdeeld is tegen zichzelf; als dat zo was, zou zijn koninkrijk vernietigd worden. Ik ben echter vastbesloten om openhartig te schrijven over mijn verzoeken, voor zover de Schrift ze vermeldt of er in bedekte termen naar verwijst.

De verzoeken die zeer vuile en zwart waren en waar de Schrift over zwijgt, zal ik voor mijzelf houden, tenzij er een arme, gekwelde ziel is die denkt dat niemand zulke verzoeken kent als hij. Met zo iemand wil ik graag in het geheim spreken.

Wat mij zeer heeft aangemoedigd om deze verhandeling te schrijven, is dat het God behaagd heeft om onder mijn bediening veel zwaar beproefde mensen in de vrijheid van het Evangelie te stellen, terwijl de bediening van anderen voor hen te weinig diepgang had.

Ik weet dat de ontrouw zal zeggen dat dit getuigenis van God niet waar is. Ja, ik zou mij er zelfs over verwonderen als ze dat niet deed, aangezien God tweemaal in Zijn Woord heeft gezegd dat zij dit zal doen. Zo staat er geschreven: "Ziet onder de heidenen en aanschouwt, en verwondert u, verwondert u, want Ik werk een werk in ulieder dagen, hetwelk gij niet geloven zult, als het verteld zal worden". Ook lezen we: "Ziet, gij verachters, en verwondert u, en verdwijnt; want Ik werk een werk in uw dagen, een werk hetwelk gij niet zult geloven, zo het u iemand verhaalt". Maar "zal hun ongelovigheid het geloof van God tenietdoen? Dat zij verre. Doch God zij waarachtig, maar alle mens leugenachtig".

Ik lees in de Schrift dat veel belijders zeiden dat het getuigenis van Paulus niet waar was. Toch zette de Heere er Zijn grootzegel op, als een bewijs dat het Zijn werk was. En zij die verzegeld werden onder de verkondiging van Zijn getuigenis, brachten vrucht voort tot heerlijkheid van de grote Verzegelaar.

Ik geloof dat ik altijd reden zal hebben om de Almachtige te prijzen dat Hij mij geleid heeft in de weg waarin Hij mij leidde, hoewel dit een gevaarlijke weg scheen te zijn. Dit heeft mij tot groter nut gemaakt voor anderen en is onder Gods bestuur ook een middel geweest om mijn hart voor struikelen te bewaren en mij te beschermen tegen veel valse leerstellingen, die er in onze dagen zo overvloedig zijn.

Ik heb altijd gedacht dat de predikanten die door het werk van de wet geheel zijn ontbloot en die op een opmerkelijke wijze zijn uitgeleid door de openbaring van Christus aan hun geweten, nooit zo rieken naar arminianisme of de roomse leer als zij die de plaag van hun eigen hart niet kennen. Ook brengt de trompet van de eersten vaak een zekerder geluid voort. Zij hebben de meeste bekwaamheid in de omgang met een gewond geweten en worden vergezeld van de beste kudde.

Als mijn lezer een ellendige, beproefde, terneergeslagen ziel is, zal hij ernaar hunkeren om mij een paar vragen te stellen. Ik vermoed dat het deze vragen zijn. Hij zal in zijn hart zeggen: Ik heb gehoord van uw overtuigingen en van de overtuigingen waardoor anderen zijn geoefend. Ik heb gelezen over de overtuigingen van Jesaja, David, Job, Paulus en anderen. Ik heb ook gelezen over de overtuigingen van Kaïn, Judas, Achab en Saul. Ik kan het onderscheid tussen de eerste en de laatste overtuigingen niet zien. David zegt: "Ik heb gezondigd". Job zei: "Ziet, ik ben verfoeilijk, wat zou ik U antwoorden?" (Eng. vert). Judas zei: "Ik heb gezondigd, verradende het onschuldig bloed!". David zei dat zijn zonde waren als een zware last die hij niet dragen kon en Kaïn zei: "Mijn misdaad is groter dan dat zij vergeven worde".

Mijn lezer zegt: "Deze smart en belijdenissen vertonen zoveel gelijkenis, en ik ben bang dat mijn overtuigingen die zijn van de laatste groep mensen die u hebt genoemd. Ik wil nu graag het verschil weten tussen de overtuigingen die eindigen in een evangelische bekering en de overtuigingen van de weerspannige of afvallige, die leiden tot diepe wanhoop of tot hardheid van hart en zeer grote goddeloosheid." Ik moet bekennen dat u mij een moeilijke, ingewikkelde vraag hebt gesteld en u moet een wijs en eerlijk antwoord krijgen op grond van hetgeen God heeft geopenbaard, omdat een onbezonnen, onschriftuurlijk antwoord een tijdlang zeer slechte gevolgen kan hebben. Ik zal daarom, als God mij daartoe bekwaam maakt, het beste antwoord geven dat u van een ongeletterde kolendrager verwachten kunt.

Ik las enige tijd geleden een boek, dat geschreven was door een man van zeer groot aanzien. Hij scheen geen plaats over te laten voor het werk van de wet en zei dat wij daar geen aandacht op hoefden te slaan. Ik geloof echter dat ik de bekwaamheid zal krijgen om dit vanuit de Schrift te weerleggen. Wij weten dat er een begin moet zijn en dat er arbeid moet zijn voor er een kind geboren kan worden. Zo gaat het ook met Gods kinderen: vroeger of later zullen er zielenweeën zijn, hetzij veel of weinig, om hen geboren te doen worden. Zo staat er geschreven dat zij gebaard zijn "door het Woord der waarheid". Zij "lijden smart en arbeiden om voort te brengen", en worden wedergeboren uit de Geest. Dan "drijft volmaakte liefde de vrees buiten", en worden zij op heerlijke wijze bevrijd uit de banden.

Ten eerste. Wat wil het zeggen om een mens van zijn zonden te overtuigen? Wij moeten met de wetten van God en het geweten aantonen dat hij schuldig is, zodat hij ervan overtuigd wordt dat hij deze wetten overtreden heeft. Wij moeten hem ertoe bewegen dat te erkennen door middel van een bekentenis, of een lang gezicht, zoals bij Kain, of door een zwijgen uit schuldbesef, zoals de overspelige vrouw. Dit toont aan dat iemand niets kan doen dan zijn schuld erkennen en daarom geen enkele pleitreden meer aanvoert. Deze man wordt oog in oog geplaatst met de volgende getuigen:

In de eerste" plaats zijn eigen gedachten. In de tweede plaats zijn eigen geweten. In de derde plaats de stem van een heilig God in Zijn rechtvaardige wet.

Dit drievoudige getuigenis moet hem zeker veroordelen.

Dan wordt het oordeel van die wet geopenbaard en dat is het bevel van de wettische bedeling tot zijn terechtstelling. Dit stopt de mond van de zondaar en hij schijnt veroordeeld te zijn door de wet van God, zodat hij wel moet erkennen dat hij het oordeel verdiend heeft en dat de Rechter geheel rechtvaardig is als Hij het oordeel uitspreekt.

Ten tweede. Wat zal een mens van zonden overtuigen en hem toch buiten Gods genade laten?

Ik antwoord dat het het oog van Gods recht is dat toornig neerziet op een opstandeling op het dwaze pad der zonde en dat een helder zicht op de hand van God, die tegen hem is uitgestrekt, hem ervan kan overtuigen dat zijn handelen lijnrecht indruist tegen de wil van zijn Maker, zoals er staat geschreven: "En het geschiedde in dezelve morgenwake, dat de HEERE in de kolom des vuurs en der wolk zag op het leger der Egyptenaren; en Hij verschrikte het leger der Egyptenaren. En Hij stiet de raderen hunner wagens weg, en deed ze zwaarlijk voortvaren. Toen zeiden de Egyptenaren: Laat ons vlieden van het aangezicht van Israël, want de HEERE strijdt voor hen tegen de Egyptenaren".

In de tweede plaats zal dit gebeuren als de mond der waarheid een beroep doet op het geweten van een mens en hem ertoe brengen om zijn zonden echt te overdenken, zodat hij wordt aangeklaagd door de bewuste wetenschap dat hij schuldig staat aan de misdaad, waarvoor de mond der waarheid een beroep hebben gedaan op zijn geweten, zoals er staat geschreven: "En als zij Hem bleven vragen, richtte Hij Zich op en zeide tot hen: Die van ulieden zonder zonde is, werpe eerst de steen op haar. Maar zij, dit horende, en van hun geweten overtuigd zijnde, gingen uit, de een na de andere beginnende van de oudsten tot de laatsten".

Ten derde zal een mens overtuigd worden als een predikant de zondaar het oordeel aanzegt vanwege zijn zonde. Nadat de zonde beschreven is door een predikant, zal een mens overtuigd worden, hoewel dwaalleraren dit tegenspreken en de wond proberen te helen. Dit zien wij in de dagen van Achab. Micha zei dat hij niet in vrede zou terugkeren van het slagveld en daarom werd hij gehaat en gevangen gezet. Vierhonderd profeten verklaarden dat hij voorspoedig zou zijn en dat de Heere de overwinning in de hand van de koning zou geven. Deze profeten behaagden de koning zeer, want zij profeteerden eenstemmig dat het de koning goed zou gaan. Ze moesten hun meester ook wel behagen, want zij waren profeten die hij zelf had aangesteld en zij werden op zijn kosten onderhouden en de duivel was in hen allen gevaren. Ondanks dit alles kon hij de gedachte aan de dood, die hem door Micha was aangezegd, niet van zich afzetten, zoals wij lezen: "En de koning van Israël zeide tot Josafat: "Als ik mij versted heb, zal ik in de strijd komen; maar gij, trek uw klederen aan. Alzo verstelde zich de koning van Israël en kwam in de strijd". De eerlijke stem van zijn geweten pleitte krachtig tegen de gunstige afloop die hem door de vierhonderd profeten was beloofd. En de voorzeggung van die oude Micha werd vervuld te Ramoth in Gilead door een pijl die in eenvoudigheid geschoten werd. Deze veroorzaakte een dodelijke wond en zijn koninklijke bloed werd daardoor een feestmaal voor de honden.

Ten vierde zijn er mensen die veel in het gezelschap van de rechtvaardigen hebben verkeer, die soms een vonk van vreugde van hun vuur in zich hebben gevoeld en die ooggetuigen zijn geweest van Gods voorzienigheid en verlossing in het tijdelijke en toch na dit alles vijanden worden van de rechtvaardigen, op wie God, naar zij weten, in gunst neerziet.

Deze zondaren worden soms door hun rechtvaardige wandel overtuigd en tot schuldbelijdenis, zoals wij zien in het geval van Saul: "Keer weder, mijn zoon David, gij zijt rechtvaardiger dan ik; want gij hebt mij goed vergolden en ik heb u kwaad vergolden. Gij zult voorzeker koning worden".

Ten vijfde kan een vraag die gesteld wordt aan een schuldige zondaar door God Zelf in een weg van oordeel, of door de mond van een van zijn dienaren, soms een zondaar schuldig verklaren en de pijnlijke pijn in zijn hart doen vasthaken, zoals er staat geschreven: "Waar is Abel, uw broeder? Daar is een stem des bloeds van uw broeder, dat tot Mij roept".

Wat was nu de uitwerking van al deze overtuigingen op deze mensen? Bracht het hen ertoe om hun zonden voor God te belijden? Nee, ze beleden ze slechts aan de mensen. "God strijdt tegen ons", zei het heirleger van de Farao. Sloegen zij hun oog op God om hulp? Nee, zij haatten het licht. Brachten hun overtuigingen hen tot God? Nee, ze renden des te verder van Hem af. Baden ze tot Hem? Nee. Hoopten ze op Hem? Nee. Waren ze overtuigd van het kwaad dat in hun eigen hart woonde? Nee. Waren ze overtuigd van hun ongelooft? Nee. Werden ze ertoe gebracht om de zonde te haten en zichzelf te verfoeien vanwege hun zonde? Nee, ze handelden te meer naar het goeddunken van hun eigen hart en waren toch des te wanhopiger. Zo bindt Achab de strijd aan. Ook blijft Saul David achtervolgen en neemt hij zelfs de toevlucht tot de tovenaars te Endor.

Ik zal nu proberen om mijn lezer te tonen hoe de Geest een zondaar overtuigt, wat de vruchten zijn van deze handelwijze en hoe de overtuigingen onder het bestuur van de Heilige Geest werkzaam zijn.

In de eerste plaats stelt de wet des geloofs van de Geest ons het recht van God en evenzeer de geestelijkheid van Gods wet voor ogen. Deze wet des geloofs heeft wel tot haar voornaamste voorwerpen de wet en het recht, maar is toch de wet van het nieuwe verbond, zoals er staat geschreven: "Ik zal Mijn wet in hun hart schrijven; en Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn". Wij worden eerst overtuigd van onze dadelijke overtredingen: "Mijn zonde is steeds voor mij". In de tweede plaats worden wij overtuigd van de verdorvenheid van onze natuur. De profeet Jesaja zegt: "Wij allen zijn als een onreine". "Er is niets geheels aan ons". God de Geest overtuigt ons ervan dat de wet geestelijk is en alle gedachten van ons hart vleselijk zijn, ja, dat zelfs onze godsdienst zonde is en wij gaan deze schade en drek noemen, zoals Paulus deed. Zo staat er geschreven: "De wet is geestelijk, maar ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde". Ja, de Geest overtuigt ons ervan dat wij voortkwamen uit een baarmoeder die bezoedeld is met erfschuld en dat wij van nature als kinderen des toorns onder de wet liggen, zoals er staat geschreven: "Wie zal een reine geven uit de onreine? Niet één". "Hoe zou hij zuiver zijn, die van een vrouw geboren is?". De Geest leidt ons tot de bron van het verderf, door de stromen te volgen, zoals er staat geschreven: "Ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mij mijn moeder ontvangen". En vandaar leidt Hij ons tot Adams val, zoals er staat geschreven: "De mens nochtans, die in waarde is, blijft niet; hij wordt gelijk als de beesten, die vergaan". De Geest van God overtuigt ons niet alleen van onze dadelijke overtredingen tegen de letter van de wet, maar ook van onze inwendige verdorvenheid, boze gedachten en verwerpelijke gerechtigheid voor de geestelijkheid van die wet. Hij overtuigt ons er echter ook van dat er een Zaligmaker is en dat er genade is voor de gelovige, maar dat wij ongelovig zijn en Hem daarom niet kunnen toepassen. Zoals er staat geschreven: "En Die, de Trooster gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, omdat zij in Mij niet geloven".

Ten tweede. De Heilige Geest gaat ons daarna overtuigen van een toegerekende gerechtigheid of van de dadelijke gehoorzaamheid van de Zaligmaker aan de wet, die Hij als onze Borg heeft betaald en die door God, onze Schuldeiser, aanvaard is. Dit toonde Hij door een engel te zenden om de steen weg te rollen van de mond van het graf. Zo heeft Hij Hem "uit de angst en uit het gericht weggenomen" en daarna de wereld uitgedaagd om uit te spreken wie Zijn broeders zijn. Ja, God heeft Hem uit het graf opgewekt, Hem aangenomen met de prijs die Hij als onze Borg had betaald en Hij heeft Zijn gehoorzaamheid aangenomen als onze volledige betaling door Hem. Hij heeft Hem alle macht gegeven in de hemel en op de aarde. God zendt ons Zijn eigen Geest om ons te overtuigen van gerechtigheid, omdat Christus naar de Vader gegaan is, tot een bewijs dat onze Borg is aangenomen. Deze gehoorzaamheid van de Zaligmaker zal velen rechtvaardigen, zoals er staat geschreven: "Door de gehoorzaamheid van Eén zullen velen tot rechtvaardigen gesteld worden". Christus Jezus heeft deze eeuwige gerechtigheid aangebracht. God de Vader heeft deze aanvaard, en rechtvaardigt de zondaar daardoor.

Het Evangelie openbaart deze gerechtigheid van God en geen andere gerechtigheid, en rekent deze toe aan de gelovige, hoewel hij daarvoor goddeloos was. De Geest overtuigt ons van de noodzaak van deze gerechtigheid en openbaart dit alles aan het verstand.

Als de Geest des geloofs werkt Hij het geloof in het hart en het geloof neemt deze gerechtigheid aan, zoals er staat geschreven dat zij is "tot allen en over allen die geloven". Zo is "de rechtvaardigheid Gods, geopenbaard uit geloof tot geloof", door een getrouwe God aan ieder die verordineerd is tot het eeuwige leven door het geloof. Deze rechtvaardigheid heeft ook "getuigenis van de wet en de profeten", en wordt gevonden bij ieder gelovig lid van Christus'geestelijke lichaam. Als een mens bekleed is met deze gerechtigheid, zal hij door God aangenomen worden en vrede vinden voor zijn geweten. Als de arminianen deze leer van de toegerekende gerechtigheid omver kunnen werpen, zullen ze de hele Bijbel omverwerpen en iedere ziel die nu in de hemel is, brengen onder de vloek van de wet van Mozes.

Laten wij nu bezien wat deze overtuigingen bewerken onder het bestuur van God de Heilige Geest.

1. In de eerste plaats gaan deze geestelijke overtuigingen gepaard met een uitzien naar God om hulp: "Mijn ogen zijn geduriglijk op de HEERE, want Hij zal mijn voeten uit het net uitvoeren". Zo'n ziel ziet niet alleen op God om hulp te verkrijgen, maar hij begeert ook te weten wat dit werk in zijn geest is en daarom "komt hij tot het licht, opdat zijn werken openbaar worden". Zijn oog wacht op de Heere, zoals het oog van een man geslagen is op de hand van zijn heer, tot hij hem genadig is. De goddeloze handelt echter anders. Toen de Egyptenaren zagen dat het oog van het recht vlammend neerzag uit de wolk, wendden zij hun ogen daarvan af en keerden zij die wolk de rug toe. Zo iemand "haat het licht, en komt tot het licht niet, opdat zijn werken niet bestraft worden". Zo keerden ook de beschuldigers van de arme vrouw Christus, het ware Licht, de rug toe, zodra het geweten zijn werk had verricht.

2. In de tweede plaats gaan deze overtuigingen van de Geest ermee gepaard dat wij onze voeten tot God keren, zoals er staat geschreven: "Ik heb mijn voeten gekeerd tot Uw getuigenissen". Ja, zij volgen God, terwijl de ketenen van schuld en de wettische banden hen drukken. Zelfs dan helpt de Geest hen om te roepen en te bidden, zoals er staat geschreven dat zij de Heere in boeien zullen navolgen en dat Hij hen zal leiden met smekingen en met bitter geweest. Maar hoe handelt de goddeloze? Wel, hij rent weg. De Egyptenaren vluchtten, de beschuldigers van de overspelige vrouw gingen één voor één weg en Kain ging heen van voor Gods aangezicht. Ik zal nooit geloven dat Kain de last van Gods toorn net zo zwaar voelde drukken als sommigen van de uitverkorenen, want ik was nauwelijks in staat om een stuk gereedschap voor mijn werk te pakken of zelfs in de grond te graven en vele maanden lang was ik volkomen ongevoelig voor alle bekoorlijkheid van de stervelingen. Kain ging echter heen en trouwde in zijn nood een vrouw. Hij ging aan het werk, bouwde een stad en noemde die naar zijn zoon, om zo de goedkeuring van de wereld te krijgen.

3. In de derde plaats gaan geestelijke overtuigingen samen met een hartelijke belijdenis in het verborgen voor God, zoals er staat geschreven: "Want Uw hand was dag en nacht zwaar op mij; mijn sap werd veranderd in zomerdroogten. Sela. Mijn zonde maakte ik U bekend en mijn ongerechtigheid bedekte ik niet. Ik zeide: Ik zal belijdenis van mijn overtredingen doen voor de HEERE". Maar doet de goddeloze dan geen belijdenis? Ja, Judas beleed aan de hogepriester: "Ik heb verraden het onschuldig bloed!". Deed de onboetvaardige Farao belijdenis? Ja, hij beleed aan Mozes: "Ik heb gezondigd tegen de HEERE, uw God, en tegen ulieden". "Bidt vuriglijk tot de HEERE, dat Hij de vorsen van mij en van mijn volk wegneme". Deed Kain belijdenis? Ja, hij boog onder de straf, maar beleed zijn zonde niet: "Mijn straf is groter dan ik kan dragen" (Eng. vert.).

4. Ten vierde zal een ziel die door de Geest Gods is overtuigd, God aanroepen. Alle duivelen in de hel en alle vervolgers op de wereld kunnen de mond van het gebed niet stoppen als de Geest van de eeuwig geprezen God Zijn intrek neemt in het hart. "De banden des doods hadden mij omvangen, en de angsten der hel hadden mij getroffen; ik vond benauwdheid en droefenis. Maar ik riep de Naam des HEEN aan, zeggende: Och, HEERE, bevrijd mijn ziel". De gezegende Geest zal zulke mensen doen bidden bij de grootste tegenslagen, zoals wij zien bij Hiskia, "In die dagen werd Hiskia krank tot stervens toe; en de profeet Jesaja, de zoon van Amos, kwam tot hem en zeide tot hem: Zo zegt de HEERE: Geef bevel aan uw huis, want gij zult sterven en niet leven. Toen keerde hij zijn aangezicht om naar de wand en hij bad tot de HEERE". Zo lopen de uitverkorenen de Heere achterna met smeekbeden, zelfs als ze geketend zijn, en storten ze hun gebed uit als Gods kastijdende hand op hen drukt. "Maar de huichelachtigen van hart, leggen toorn op; zij roepen niet, als Hij hen bindt" (Eng. vert.).

5. Ten vijfde brengt de bekering van een uitverkoren vat hem dicht bij God, zoals er staat geschreven: "Betuigende beiden Joden en Grieken de bekering tot God". Let hier op de woorden "tot God". Maar waarheen wordt een goddeloze gedreven door zijn berouw?

Wel, verder van God af, zoals er staat geschreven: "Toen heeft Judas, die Hem verraden had, ziende dat Hij veroordeeld was, berouw gehad, en heeft de dertig zilveren penningen de overpriesters en de ouderlingen wedergebracht, zeggende: Ik heb gezondigd, verradende het onschuldig bloed! En als hij de zilveren penningen in de tempel geworpen had, vertrok hij, en heengaande verworgde zichzelf". Zo werd de Schrift vervuld die zegt: "Indien het kwaad in zijn mond zoet is, hij dat verbergt onder zijn tong, hij dat spaart en hetzelfde niet verlaat, maar dat in het midden van zijn gehemelte inhoudt; zijn spijs zal in zijn ingewand veranderd worden; gal der adderen zal zij in het binnenste van hem zijn. Hij heeft goed ingeslokt, maar zal het uitspuwen; God zal het uit zijn buik uitdrijven".

6. Ten zesde gaan de overtuigingen van de Geest gepaard met een verborgen hoop die, als een zeker anker, de ziel bewaart voor het omkomen in het verderf. Zo staat er geschreven: "Wat buigt gij u neder, o mijn ziel, en wat zijt gij onrustig in mij? Hoop op God". Maar waar is de hoop van de goddeloze? "De verwachting des huichelaars zal vergaan, wiens hoop afgesneden zal worden, en zijn vertrouwen zal zijn een huis der spinnekop" (Eng. vert.).

7. Ten zevende hebben zij die in geestelijke overtuigingen lopen, een vurig verlangen naar God, zelfs als ze voortdurend met tegenslagen te kampen hebben, zoals er staat geschreven: "De uitgestelde hoop krenkt het hart; maar de begeerte die komt, is een boom des levens". Ook lezen we: "Met mijn ziel heb ik U begeerd in de nacht". Maar de goddelozen zeggen: "Wijk van ons, want aan de kennis Uwer wegen hebben wij geen lust".

8. Ten achtste is iemand die door de Geest is overtuigd, zo verootmoedigd dat hij buigt voor de gerechtigheid van God, wanneer deze hem wordt voorgesteld. Hij beschouwt zijn eigen gerechtigheid slechts als een wegwerpelijk kleedje zelfs als drek, opdat hij Christus moge gewinnen, niet hebbende zijn eigen gerechtigheid die uit de wet is, maar de gerechtigheid die uit God is door het geloof. Zo hebben de uitverkorenen die de rechtvaardigheid uit de wet niet zochten, rechtvaardigheid verkregen. Van de huichelaars wordt echter gezegd dat ze "stijven hart" en "ver van de gerechtigheid" zijn, zoals er staat geschreven: "Hoort naar Mij, gij stijven van hart, gij die verre van de gerechtigheid zijt. Ik breng Mijn gerechtigheid nabij, zij zal niet verre wezen". Zij weigeren deze gerechtigheid, zoals er staat geschreven: "Want alzo zij de rechtvaardigheid Gods niet kennen, en hun eigen gerechtigheid zoeken op te richten, zo zijn zij der rechtvaardigheid Gods niet onderworpen. Want het einde der wet is Christus, tot rechtvaardigheid een iegelijk, die gelooft". Van de uitverkorenen wordt gezegd dat zij deze gerechtigheid verkrijgen. Zij die deze zoeken in de werken der wet, zijn echter verblind. Zo staat er geschreven: "Wat zullen wij dan zeggen? Dat de heidenen, die de rechtvaardigheid niet zochten, de rechtvaardigheid verkregen hebben, doch de rechtvaardigheid die uit het geloof is. Maar Israël, dat de wet der rechtvaardigheid zocht, is tot de wet der rechtvaardigheid niet gekomen. Waarom? Omdat zij die zochten niet uit het geloof, maar als uit de werken der wet; want zij hebben zich gestoten aan de Steen des aanstoets". En dit is de Steen waaraan de arminianen zich tot op deze dag gestoten hebben. Zij ontkennen en bespotten de gerechtigheid van de Zoon van God en maken hun eigen verdienste, waarop zij zich beroemen, tot grondslag van het gebouw, maar op wie deze Steen valt, "die zal hij vermorzelen". God zegt: "Hun webben deugen niet tot klederen, en zij zullen zichzelf niet kunnen dekken met hun werken".

9. Ten negende verootmoedigt de Geest van God de zondaar en brengt hem ertoe om de soevereiniteit van zijn Maker niet slechts te erkennen, maar zich daar ook aan te onderwerpen, en in te stemmen met de leer van de eeuwige verkiezing. Zo blijkt dat God "rechtvaardig is, en rechtvaardigt degene die uit het geloof van Jezus is". Vleselijke overtuigingen zullen een mens er echter toe aanzetten om God een oneerbiedig antwoord te geven, zoals er staat geschreven: "Wat klaagt Hij dan nog?" Het antwoord van de Geest aan zulke mensen luidt: "Maar toch, o mens, wie zijt gij, die tegen God antwoordt? Zal ook het maaksel tot degene die het gemaakt heeft, zeggen: Waarom hebt gij mij alzo gemaakt?". Zulke mensen strijden tegen Gods soevereiniteit en de leer van de verkiezing en verwerping, die Hij heeft geopenbaard, zoals alle arminianen doen tot op deze dag. Ja, ze strijden zelfs tegen God Zelf; maar ze zullen nooit de overhand krijgen, want God zegt: "Wee dien, die met zijn Formeerder twist". God heeft een verborgen strik gespannen voor het geestelijke Babylon en alle werkers van het kwaad, zoals er staat geschreven: "Ik heb u een strik gesteld, dies zijt gij ook gevangen, o Babel, dat gij het niet wist; gij zijt gevonden en ook gegrepen, omdat gij u tegen de HEERE in strijd gemengd hebt".

Zo ben ik, geachte lezer, wat van het pad afgedwaald dat ik had uitgestippeld om uw vermeende vraag te beantwoorden. Ik hoop dat God u in staat zal stellen dit tot uw bemoediging te gebruiken. Maar ik zal nu de draad weer oppakken.

Ik had ongeveer 7 of 8 maanden te Kingston verkeerd, gekweld door angst, zoals ik al eerder heb vermeld. Ik had net kracht genoeg om wat rond te lopen en om mijn werk te doen en dat was alles. Omdat ik toen veel te lijden had vanwege de wrede spot van mijn medearbeiders wilde ik die plaats heel graag verlaten. Het gebeurde eens dat de ploegbaas naar mij toekwam en mij meedeelde dat een welgesteld man te Sunbury een tuinman nodig had. Tegelijkertijd vertelde hij mij dat de tuinman van deze man zijn keel had doorgesneden, nadat hij wat geld van zijn meester had verduisterd. Ik informeerde onmiddellijk naar deze betrekking en werd in dienst genomen. Een paar dagen later ging ik naar mijn nieuwe betrekking en mijn schuld, vrees, verschrikking en verzoeken vergezelden mij. Mijn vrouw ging toen op bezoek bij haar familieleden in Dorsetshire en bleef tien à twaalf weken bij hen. Ik was nu in een vreemde plaats aangekomen en mijn enige metgezel had mij verlaten. Het gezin dat ik diende, verkeerde in Londen. Ze hadden het huis kort geleden gekocht en namen zich voor om er niet in te trekken voor het gereedgemaakt was en de tuinen netjes verzorgd waren. Ze hadden ook een oude vrouw in dienst, die voor het huis zorgde tot het gereedgemaakt en ingericht was, zodat de familie ontvangen kon worden. Mijn nieuwsgierigheid drong mij ertoe om zeer nauwgezet bij de huishoudster te informeren naar de reden waarom de tuinman zijn keel had doorgesneden. Zij vertelde mij toen dat hij geld gekregen had van zijn meester om kleren van te kopen, maar dat hij dat, in plaats daarvan, allemaal had uitgegeven. Spoedig daarna werd er een brief gevonden, die hij in zijn onvoorzichtigheid had laten vallen, die afkomstig was van een lid van de faculteit en een forse rekening bevatte voor genezing van een geslachtsziekte, met veel dreigementen omdat hij had verzuimd deze te betalen. Zij voegde hieraan toe dat men veronderstelde dat hij dit geld had gekregen onder het voorwendsel om kleding te kopen, terwijl hij er zijn rekening mee wilde betalen. Toen hij echter in gezelschap verzeild raakte, had hij alles uitgegeven. De mensen vermoedden dat dit de reden was van de gewelddadige aanslag die hij op zijn leven had gepleegd. Ik vroeg toen hoe hij het gedaan had. Zij antwoordde dat de tuinman rond vier uur in de morgen thuiskwam, de trap opging en zijn keel doorsneed met een scheermes. Toen hij echter merkte dat hij het niet goed genoeg had gedaan, hield hij de wond dicht met zijn zakdoek, zodat hij niet zou bloeden op de trap, terwijl hij naar de keuken ging om zijn snoeimes te pakken. Daarmee sneed hij zich opnieuw in de keel en terwijl hij de wond weer dichthield met zijn zakdoek, ging hij de straat op en liep die op en neer tot hij viel vanwege het bloedverlies. Sommige mensen vonden hem en waarschuwden de burens. Hij werd naar huis gebracht en de dokter werd gehaald om de wond te hechten. Men meende dat deze dodelijk was, omdat er een diepe snee in de hals zat. De wond kon echter gehecht worden, maar vanwege het bloedverlies kreeg hij gedurende de operatie verschrikkelijke aanvallen. Omdat hij een sterk man was, waren er vijf of zes mannen nodig om hem vast te houden. Het was niet verwonderlijk dat de duivel hem zo te hulp kwam, nu hij hem zo dicht bij een verschrikkelijk einde had gebracht. Hij werd echter naar een ziekenhuis gebracht en ik kan mijn lezer niet vertellen of hij in leven gebleven of gestorven is. Toen wilde ik de plaats zien waar hij deze daad van geweld had gepleegd. Dus wees zij mij de kamer en liet ze zien waar het bloed langs de planken naar beneden was gelopen. Ze hadden geprobeerd om dit schoon te maken, maar omdat de planken oud waren, konden ze de vlekken er niet uithalen. Toen vroeg ik hoe hij zich had gedragen toen ze de wond hadden dichtgenaaid en of hij kon spreken? Zij antwoordde: "ja, hij was ternauwernood te verstaan", want de mensen hadden hem gevraagd hoe hij zo'n onbezonnen daad had kunnen verrichten en hij had gezegd: "Het was die zwarte man die daar in de hoek van de kamer staat; hij zei mij dat ik het moest doen en hij zette mij ertoe aan".

Toen deze omstandigheden verhaald werden, was dit als nieuwe brandstof voor het vuur van de toorn dat in mijn hart was aangestoken. Om het nog erger te maken, vertelde zij dat ik in dat bed zou moeten slapen. Ik dacht nu dat alles samenspande om mij tot de dood en het verderf te brengen. Ik werd de hele dag verzocht om te doen wat deze man had gedaan. God had toegelaten dat hij het deed en waarom zou Hij het mij niet toelaten? Ik dacht dat de verzoeken voor hem niet vuriger geweest konden zijn dan ze voor mij waren. God had hem verlaten en waarom mij niet, aangezien mijn gemoed dagelijks gekweld werd met zulke godslasterlijke gedachten tegen Hem?

O, de listen van de duivel; eerst bedriegt hij de mens en daarna brengt hij hem tot de ondergang! Maar wie kan zich daarover verwonderen, als hij de gezegende Zoon van God aanzette tot zelfmoord door Hem de raad te geven om Zich van de tinne van de tempel te werpen, zoals er staat geschreven: "Toen nam Hem de duivel mede naar de heilige stad en stelde Hem op de tinne des tempels, en zeide tot Hem: Indien Gij Gods Zoon zijt, werp Uzelven nederwaarts; want er is geschreven, dat Hij Zijn engelen van U bevelen zal, en dat zij U op de handen zullen nemen, opdat Gij niet te eniger tijd Uw voet aan een steen aanstoot". U ziet dat de duivel de Schrift aanhaalde om zijn doel te bereiken, maar dat hij het gedeelte dat waarschuwde tegen het verzoeken wegliefte.

Satan haalde de tekst uit Psalm 91 aan. Hij handelde verstandig met deze tekst, want hij liet precies acht woorden weg, namelijk "dat zij u bewaren in al uw wegen". De duivel wist dat ondoordachte vermetelheid Gods weg niet is en dat God niet verzocht wil worden. "Hoe wist de duivel dat?" Zegt mijn lezer misschien. Uit eigen ondervinding, want de duivel was zelfs in de hemel vermetel geweest. Deze vermetelheid had hem ertoe aangespoord om de grenzen van de zaligheid te overschrijden en hem gebracht in de bodemloze put, waar hij altijd moet liggen onder de schuld van de grote overtreding. Satan liet nog een ander vers van dezelfde Psalm weg, dat tegen hem getuigde. Er was namelijk geschreven: "Op de felle leeuw en de adder zult gij treden, gij zult de jonge leeuw en de draak vertreden". Deze woorden werden bewaarheid voor Jezus, Die altijd bemind moet worden. Daarom bleef de Zaligmaker staande op de tinne, terwijl de duivel voorover viel, zoals er staat geschreven: "De verklager onzer broeders, is nedergeworpen". Christus wierp hem neer op de tinne van de tempel en op het vervloekte hout. Hier kunnen wij de listen zien waarmee de duivel zorgeloze zielen probeert te vangen. Hij is altijd waakzaam om voor zijn zaak te strijden, want, zoals de Zaligmaker zegt: "Indien de satan de satan uitwerpt, zo is hij tegen zichzelf verdeeld; hoe zal dan zijn rijk bestaan?"

Ik denk dat ik nooit zo diep in wanhoop ben weggezonden als toen. Mijn zonden zweefden mij voortdurend voor ogen. Ik gevoelde de schuld van deze zonden zo goed. De Schriften richtten hun verschrikkelijke bedreigingen op mij, een zondaar. De hele dag waren mijn verzoeken zeer vurig. Ik moest slapen in een kamer waar de satan de overhand had gekregen op een medezondaar en tegelijkertijd was ik zo bevreesd en angstig dat ik bijna niet alleen durfde te lopen, omdat ik zo lang gekweld was door deze verschrikkingen. Ik ging met evenveel weerzin naar bed als een os naar de slachtbank gaat, omdat ik vreesde dat iedere nacht mijn laatste zou zijn.

De oude vrouw die met mij in het huis woonde, merkte dat ik zo ernstig was en helemaal niets gaf om alle ijdele gesprekken. Daarom leende ze mij een boek, naar haar zeggen een van de beste boeken die ooit geschreven waren, namelijk: De gehele plicht van de mens.²

Dit boek drukte ik aan mijn hart, ik las erin bij iedere gelegenheid die zich voordeed, spande mij de hele dag zeer in om te leven overeenkomstig de daarin genoemde regels en als ik een verkeerde stap zette, probeerde ik dit goed te maken door een dubbele taak te verrichten. Gedurende vele maanden ging ik zo te werk, maar het was allemaal tevergeefs, want hoe kan een blinde de wegen van God zien of een dode Goddelijke en geestelijke werken doen?

De satan kwam nu met de vurige verzoeking dat er geen God is, maar ik vocht dit aan vanuit mijn eigen ondervinding van Zijn verschrikkelijke toorn en zei: "Hoe kan ik deze ingeving geloven, terwijl Zijn toorn al in mijn hart is geopenbaard en iedere vloek in Zijn Boek aan mij is gericht?" De duivel antwoordde dat de Bijbel niet waar is en slechts door listige mensen geschreven is om het volk in verwarring te brengen en te bedriegen. Ik ging hier ook tegen in en de duivel antwoordde mij met even krachtige argumenten.

Het is voor mij dus in het geheel geen vraag waarom de duivel zo vaak "een bekende geest" (in het Engels) genoemd wordt. Hij redetwistte als volgt met mij: Als de Bijbel waar is, zegt hij dat God liefhebbend is en medelijdend, barmhartig, genadig en gewillig om het gebed te horen en de nooddriftigen te helpen, dat Hij gaarne vergeeft en gevonden zal worden van degenen die Hem zoeken. Welnu, kan enig schepsel Hem meer behagen dan jij hebt gedaan? Kan iemand meer bidden? Kan iemand genade meer nodig hebben dan jij? En heb jij gemerkt dat Hij genadig is? Heb je mij niet in de Naam van Jezus bestraft en tegen mij gebeden en heb ik u toch niet nog steeds in mijn macht? Ik zal je er weer toe brengen om te zondigen, ja net zo erg als je ooit gedaan hebt. Ik zal maken dat je uitgeteerd raakt, als ik je tot het graf zal vervolgen." "Er is geen God", antwoordde de tegenstander, "en de Bijbel is ook niet waar".

Ik kon hem niet antwoorden en ik kon dit ook niet tegenspreken. Ik vroeg slechts: "Wie heeft de wereld dan gemaakt?"

Hij antwoordde: "Dat heb ik gedaan en ik heb de mensen ook gemaakt".

"Ach!" zei ik. "Wat! Zouden de duivelen mensen maken?"

Het antwoord luidde: "Ja, ik heb jou gemaakt".

Ik zei: "Dan maken de duivelen de duivelen, want ik ben vervuld met duivelen".

Ik dacht dat deze strijd mij nog krankzinnig zou maken. Satan, die merkte dat ik bijna niet meer redelijk denken kon, bestookte mij vervolgens met een andere aanvechting, namelijk dat ik weer zijn werken moest doen, omdat er geen God is, dat ik huichelachtig met hem gehandeld had, omdat ik gevluht was van zijn dienst door naar God te roepen, terwijl er niet zo'n Wezen is en dat hij mij meer dan alle andere mensen zou straffen als hij mij in de hel deed wegzinken, want hij was de pijniger. Ik riep uit: "O, wat zal er van mij worden? Wat zal er van mij worden?"

Hij antwoordde dat er voor mij geen weg ter ontkoming was dan het gebed tot hem en dat hij mij dan enige lankmoedigheid zou betonen als hij mij in de hel deed wegzinken. Ik moest mijn schop neerzetten en ophouden met werken. Ik ging naar het huisje waar ik mijn gereedschap opborg en zat daar, hinkend op twee gedachten. Zou ik een smeekbede richten tot de satan of zou ik tot God blijven bidden tot ik zeker was van de gevolgen?

Terwijl ik erover dacht om mijn knieën te buigen voor zo'n vervloekt wezen als de satan is, werd mijn hart opeens vervuld met een bijzondere vrees voor God om mij daarvan te weerhouden. O, hoe goed is onze God! Hij zal Zijn vreze in hun hart geven, dat zij niet van Hem afwijken. Omdat ik in mijn hart deze grote vrees gevoelde die mij daarvan weerhield en ik bezet was met de gedachte dat ik God eens zou vinden, zei ik de tegenstander dat hij moest ophouden mij te verzoeken. Ik voegde daaraan toe dat zijn toestand niet beter zou worden als hij mij naar de hel kon slepen, want hij was al verdoemd. Deze vrees sterkte mij zo dat ik zeer vrijmoedig werd en was bijna tegen de duivel opgewassen.

Ik zei hem dat hij verdoemd was en hij kon dit niet tegenspreken. Dit maakte de aanvechting voor een tijd minder hevig en was in overeenstemming met het schriftgedeelte dat luidt: "Wederstaat de duivel, en hij zal van u vlieden". Ik stond nu op van mijn zitplaats en ging aan het werk. Ik hief mijn hoofd tot God op in gebed en daar verscheen een regenboog in al zijn schoonheid, de mooiste die ik ooit heb gezien, en deze scheen van het ene tot het andere einde van de hemel te reiken. Toen ik dit zag, riep ik hardop en zei tegen mijn beschuldiger: "Er is een God en de Bijbel is waar! Gods Woord zegt: "Mijn boog heb Ik gegeven in de wolken, Genesis 9:13 en daar staat hij. Mijn ogen zien hem. Er is een God en Gods Woord is waar". De vijand kon hier niets op antwoorden; dus werd de verzoeking veel minder hevig en had ik een paar uur rust, niet van de verzoeking zelf, maar van de vurige kracht daarvan.

Ik zou niet zo openhartig over deze verzoeking hebben gesproken, als ik niet een vermelding van een dergelijke verzoeking in de Bijbel had gevonden. Satan verzocht de Zaligmaker om te geloven dat de wereld van hem was en hij had evengoed kunnen zeggen dat hij die gemaakt had, want de schepper van de wereld moet ook de eigenaar zijn. Satan wilde echter zelfs dat de gezegende Verlosser tot hem zou bidden en hem zou aanbidden, zoals er staat geschreven: "Wederom nam Hem de duivel mede op een zeer hoge berg, en toonde Hem al de koninkrijken der wereld en hun heerlijkheid, en zeide tot Hem: Al deze dingen zal ik U geven, indien Gij, nedervallende, mij zult aanbidden". "Alles zal het Uwe zijn", zei satan, "als U mij zult aanbidden". Zeg mij wat dit anders is dan te zeggen: "Ik zal U al deze dingen geven, als U zult neerknielen en mij daarom zult bidden"? Ik geloof dat onze dierbare Verlosser Zijn discipelen hierover in het verborgen verteld heeft om hen te troosten in hun verzoeken. Omdat ze geen ooggetuigen waren geweest, zouden ze daar nooit van geweten hebben, als Christus het hun niet had verteld.

Naast deze eerste strijd doorstond Jezus veel meer zware beproevingen gedurende zijn omwandeling, zoals duidelijk blijkt uit deze woorden: "En als de duivel alle verzoeking voleindigd had, week hij van Hem voor een tijd". Let hierop: "voor een tijd" en niet voorgoed. Ik geloof ook dat hij daarna nog veel beproevingen heeft gehad, wat de apostelen wisten toen zij onder zijn prediking zaten, zoals blijkt uit dat gedeelte waar de Zaligmaker, als Hij tegen Zijn discipelen spreekt over zijn verzoeken, zegt: "Gij zijt degenen die met Mij steeds gebleven zijt in Mijn verzoeken. - let hierop: "verzoeken", vele dus - En Ik verordineer u het Koninkrijk, gelijkterwijs Mijn Vader Mij dat verordineerd heeft". Hier prijst en troost de geliefde Verlosser hen: "Gij zijt bij Mij gebleven in Mijn verzoeken; gij hebt Mij daarom niet de rug toegekeerd en Ik verordineer u het Koninkrijk". O, wat een lieflijke bemoediging voor hen en ook voor Petrus, die spoedig gezift zou worden op de zeef van de duivel, zoals blijkt uit de volgende verzen: "En de Heere zeide: Simon, Simon, ziet, de satan heeft ulieden zeer begeerd om te ziften als de tarwe; maar Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude; en gij, als gij eens zult bekeerd zijn, zo versterk uw broeders", of vertroost hen die verzocht worden. Zo werd de gezegende Verlosser "in alle dingen, gelijk als wij, verzocht, doch zonder zonde".

Lezer, wordt u aangevochten? Schep troost uit deze overdenking: hoe kunnen arme, gewone soldaten aan de strijd ontkomen, als de duivel de strijd aanbindt met de overste Leidsman van onze zaligheid? Wij moeten mannelijk strijden onder de banier van de Zaligmaker tegen de wereld, het vlees en de duivel en Christus' trouwe soldaten of dienstknechten blijven. Er loopt een ader van de verzoeken van de heiligen door de hele Bijbel en hoe zoet is die ader geopend voor mijn ziel, sinds de Heere mij uit mijn noden verlost heeft!

Ik ben er ten volle van overtuigd door het Woord des Heeren dat de uitverkorenen, wanneer zij op het slagveld strijden tegen de duivel, strijden in een oorlog die God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest hebben uitgeroepen. In de eerste plaats heeft God de Vader die uitgeroepen: "En Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar zaad; Datzelve zal u de kop vermorzelen, en gij zult Het de verzenen vermorzelen".

1. Deze woorden moeten niet alleen beperkt worden tot de mensheid van de Zaligmaker, maar ze moeten ook in figuurlijke zin opgevat worden. Ze zijn van toepassing op Zijn geestelijk lichaam; de verzenen zijn de zwaksten onder de uitverkorenen of de zwakken in het geloof, zoals degenen tegen wie Amalek, het type van de duivel, streed. Zo staat er geschreven: "Gedenk, wat u Amalek gedaan heeft op de weg, als gij uit Egypte uittoogt; hoe hij u op de weg ontmoette en sloeg onder u in de staart al de zwakken achter u, als gij moede en mat waart; en hij vreesde God niet". Zo vermorzelt hij de verzenen. Het oog is het belangrijkste lid van het geestelijke lichaam van Christus, de verzenen zijn het minst belangrijk.

2. Ten tweede kwam de Zaligmaker Zelf om deze strijd aan te binden en toen riep Hij dezelfde oorlog uit voor ons: "Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard", en vuur. Ja, zegt de Zaligmaker "de ure der verzoeking zal over de gehele wereld komen, om te verzoeken die op de aarde wonen". Maar Hij schenkt ons de belofte van macht om te treden, zoals Zijn Vader die aan Hem gegeven heeft. Let op het woord "treden"; het wordt aangehaald uit de belofte die God de Vader deed aan Christus, zoals er staat geschreven: "Op de felle leeuw en de adder zult gij treden". En de Zaligmaker past dezelfde belofte op ons toe: "Ik geef u de macht om op slangen en scorpioenen te treden, en over alle kracht des vijands; en geen ding zal u enigszins beschadigen".

3. Ten derde heeft God de Heilige Geest de oorlog tussen de uitverkorenen en satan uitgeroepen. Merk op dat Christus een van de uitverkorenen is. Het was de Heilige Geest Zelf Die het leger bijeen riep en de Zaligmaker naar het slagveld leidde, zoals er staat geschreven: "Toen werd Jezus van de Geest weggeleid in de woestijn, om verzocht te worden van de duivel. En als Hij veertig dagen en veertig nachten gevestigd had, hongerde Hem ten laatste". Ik geloof dat het dezelfde gezegende Geest is Die de uitverkorenen leidt tot dezelfde strijd. Satan heerst en regeert in ons aller hart zolang wij ongehoorzaam zijn, zoals de Schriften getuigen, maar het is de Heilige Geest Die de sterke gewapende bindt en uitwerpt en "zijn gehele wapenrusting neemt, waar hij op vertrouwde, en zijn roof uitdeelt", zoals de Zaligmaker zegt. Wanneer de satan merkt dat hij onttroond is, begint hij ons te bekampen en de Heilige Geest leidt ons tot de strijd en is ons daarin tot een schild door in het hart het geloof te werken, dat Christus aangrijpt en ons leidt tot de verzoening van het Lam. Wij overwinnen de satan door het geloof in dat bloed. Dit toont ons de macht van satan, het dodelijke kwaad van de zonde, de zegevierende kracht van het geestelijke geloof en de genoegzaamheid van Christus als een schild van dat geloof om "al de vurige pijlen des bozen uit te blussen". Zo leidt het ons tot het bevindelijk kennen en genieten van de ondersteunende en troostende kracht van de gezegende Geest van God.

Toen God mijn ziel verloor, was het mij tot grote troost dat ik zag dat mijn verzoeken zoveel overeenkomst vertoonden met sommige verzoeken van mijn gezegende Meester. Ik was ook zeer verwonderd over die verborgen ondersteuning van God, waardoor "mijn mond met een breidel was bewaard", zolang mijn tegenpartijder mijn gemoed zo zeer benauwde.

Maar ik zal terugkeren tot mijn onderwerp. Omdat ik merkte dat ik wat kracht had verzameld door het zien van de regenboog, werkte en bad ik nog ernstiger dan ooit. Als ik tien keer op een dag een ongepast woord sprak, begaf ik mij net zo vaak tot het gebed en smeekte om vergeving, vastbesloten om schoon schip te maken. Ik vroeg wanneer het sacrament bediend zou worden en kwam te weten dat ik twee weken had om mij voor te bereiden. Dus begon ik dat te doen en ik verrichtte mijn dagelijkse taak zeer nauwgezet. Nu kwamen de meest verschrikkelijke aanvechtingen opnieuw, met meer kracht dan ooit tevoren. Toen ik dit merkte, was ik vastbesloten om de aanvechtingen, naar ik meende, wat minder hevig te maken door te vasten. Dit was meer dan ik verdragen kon, omdat ik hard werkte, zodat ik bijna bezweek toen ik naast het harde werk ook begon te vasten. Maar wat zal een schuldige zondaar niet doen, als hij ligt voor de poorten van de hel? Toen de sabbat aanbrak waarop het sacrament bediend zou worden, ging ik naar de tafel met de grootst mogelijke angst en verschrikking. Toen ging ik terug naar mijn bank en weende en bad daar tot ik bijna flauw viel, zodat ik naar huis en naar bed moest gaan. Het strenge vasten had mij zo uitgeput dat ik bijna wegwijnde; enige tijd lang kon ik niets binnen houden. Ik merkte dat dit niet ging; daarom nam ik later nooit mijn toevlucht tot zulke uitersten. Mijn tegenstander viel mij nu van een andere kant aan. Ik had het sacrament onwaardig ontvangen en daarom de grootste schuld op mij geladen. Waardige avondmaalgangers zijn mensen die vrij zijn van alle zonde, maar dat was ik niet en als een avondmaalganger ooit zondigde nadat hij het sacrament had ontvangen, was er geen genade voor hem. Hierdoor was ik ten einde raad. Ik kon 's nachts niet slapen, maar lag wenend en biddend in bed tot ik nat was van zweet en tranen, terwijl ik mijn tegenstander in de Naam van Jezus Christus gebood te vertrekken. Dit was echter allemaal tevergeefs, want mijn schuld en verzoeken bleven mij achtervolgen en vaak werd ik ertoe aangezet om te doen wat mijn voorganger had gedaan.

Dit maakte mij bang om naar een mes of scheermes te kijken. Omdat ik uitgeput was door deze langdurige beproevingen en ik de hele dag piekerde, begon ik heimelijk te wensen dat ik nooit over de dienst van God had nagedacht. Dan had ik wat genoeg kunnen hebben in deze wereld, als ik in de toekomst verdoemd zou worden. Daarom was ik vastbesloten om al mijn banden te verbreken, wat ook de gevolgen zouden zijn. Ik ging daarom naar de herberg, begaf mij in gezelschap en zo verdrong ik mijn angst enige tijd. Hoe ik mij de volgende morgen voelde, zal ik echter ter beoordeling overlaten aan hen die deze ellendige proef ook hebben gedaan. Ik bleef bij dit besluit en ging de volgende dag een parade van soldaten bekijken te Laylham Common. Dus begaf ik mij in gezelschap en knoopte luchtige, onbelangrijke gesprekken aan. Samen met de drank legde dit mijn geweten een tijd het zwijgen op.

Ik volhardde enige weken in deze losbandige levenswandel en deed mijn geweten geweld aan, terwijl ik mij zeer inspande om alle gedachten aan God en de toekomst te verdringen. Als mijn geweten toch sprak, antwoordde ik: "Als ik verloren ben, zal ik niet alleen verloren gaan; de meeste mensen zullen mij gezelschap houden". Ik geloof dat ik deze woorden op mijn lippen nam. Is dit vrije wil? Ja, dit is de menselijke wil in al zijn vermeende rechtschapenheid! Zo ging ik door en had ik mijn ellendige voornemen, namelijk het verharden van mijn geweten, in zekere mate verwezenlijkt.

Rond deze tijd kwam er een man uit Kingston met wie ik eens vriendschap gesloten had. Hij was een zeer deugdzaam man en las veel. Omdat hij wist dat ik ernstig was, bracht hij een met de hand geschreven preek voor mij mee, die hij van een zeker schrijver had overgenomen. Hij gaf mij deze preek cadeau en bij zijn vertrek ging ik met hem mee en trakteerde ik hem om mijn geweten te sussen. Ik wist dat dit mij heel wat inspanning zou kosten, als mijn geweten mij ooit weer te sterk werd. Toen ik terugkwam, nam ik dit geschrift echter en zag dat het een preek was over de tekst: "Want Tofeth is van gisteren bereid; ja, hij is ook voor de koning bereid; Hij heeft hem diep en wijd gemaakt; het vuur en hout van zijn brandstapel is veel; de adem des HEEREN zal hem aansteken als een zwavelstroom".

Ik nam het geschrift mee naar boven en las erin tot mijn haren te berge rezen. Ik dacht enige momenten dat ik echt in de hel was. Ik schreeuwde luid, want al de gruwelijke daden van opstand die ik had begaan nadat ik zoveel beloften had gedaan en aan de tafel des Heeren was geweest, klaagden mij aan. Ik moest wel zo gezondigd hebben dat er voor mij geen genade meer was. Ik dacht dat ik het vlees van mijn botten zou scheuren. Ik ging op mijn blote knieën lezen en bidden en deed God de gelofte dat ik nooit meer naar een kroeg zou gaan gedurende de tijd dat ik te Sunbury woonde, als Hij mij vergeving zou schenken voor deze verschrikkelijke daad van opstand.

Er kwamen echter geen blijken van vergeving en daarom legde ik bijgelovig de Bijbel onder mijn kussen om te werken als een magische kracht als de duivel mij 's nachts zou proberen weg te halen. Ik wikkelde mij in de kleren en lag daar tot ik zweette van zielenangst. Toen het morgen werd, weende ik luid tot God, uit dankbaarheid aan Hem Die ik zo had beledigd, dat mij een andere dag was vergund voor het verwachte, verschrikkelijke einde kwam.

Verscheidene weken hield ik mijn lichaam in de gaten om te zien of ziekte of een andere kwaal mijn schuldige ziel uit haar lemen tabernakel begon te jagen. Soms beeldde ik mij in dat ik erg ziek was en daaruit leidde ik af dat mijn lang ingewachte einde nabij was. Maar als dan de volgende morgen aanbrak, weende ik opnieuw luid en zei: "Wat! Ben ik nog buiten de hel? O, goede en genadige Heere! Zou ik zo'n opstandeling laten leven als hij zo'n vijand van mij was als ik van U? Nee, ik verdien het; ik heb alles gedaan wat ik kon om Hem te krenken en daarom is dit mijn rechtvaardig loon".

Ik begon nu te denken dat God in het verborgen acht sloeg op mij, dat Hij medelijden had met mij en mij zou redden als Hij dat Kon. Ik meende echter dat Hij dat niet kon doen, omdat ik dacht dat ik zo erg had gezondigd, dat Zijn geopenbaarde belofte niet meer voor mij gold. Ik wist dat het onmogelijk was voor Hem om te liegen of om Zijn belofte teniet te maken. Ik kon ook niet van Hem vragen dat Hij de eer en de heerlijkheid van Zijn gezegende Majesteit zou blootstellen aan de verachting van dwazen en duivelen om een ellendige als ik was te redden. Daarom begon ik Hem te beminnen, te beklagen en Zijn eer begon mij te wegen. Ja, ik zat neer onder deze overdenkingen, terwijl ik het zelfs eens was met mijn zekere verdoemenis. Ik was er in mijn gemoed ten volle van overtuigd dat God mij zelfs in de hel zoveel barmhartigheid zou betonen, als Zijn waarheid en rechtvaardigheid zouden toestaan. "God is geen man, dat Hij liegen zou, noch eens mensen kind, dat het Hem berouwen zou". Hij heeft gesproken en zou Hij het dan niet bestendig maken? Zijn vlekkeloze reinheid en Goddelijke waarheid verplichtten Hem daartoe. Daarom loofde ik Hem iedere morgen bij het ontwaken omdat Hij mij nog een nacht had gespaard. Ik was er zeker van dat Hij mij zou laten wonen in het land der levenden, zolang Zijn verborgen besluiten Hem dat toestonden en ik beklagde en loofde Hem met mijn hele hart.

Als er op enig moment een straal van troost in mijn gemoed scheen te vallen, zette ik die van mij af, omdat ik niet wilde dat Zijn gezegende Majesteit zou gaan buiten de bepalingen van Zijn geopenbaarde wil. Wat een arme, blinde ziel was ik toen! Maar God weet dat ik niet lieg en dat ik mijn lezer slechts de gehele waarheid vertel, zoals ik dit alles toen ervoer. Als ik niet meer kennis van God gekregen zou hebben, zou ik toch meer van God geleerd hebben dan welke aanhangers van Arminius ook, van wie ik ooit gehoord heb. Ik geloofde namelijk vast in Gods onveranderlijkheid, in Zijn rechtvaardigheid en in Zijn barmhartigheid, waar deze betoond kon worden met handhaving van Zijn rechtvaardigheid. Verre was het van mij dat ik zou denken dat God een leugenaar was als ik, zoals er staat geschreven: "Doch God zij waarachtig, maar alle mens leugenachtig".

Ik wilde wel dat de arminianen deze gulden regel zouden zien. Dan zouden ze nooit beweren dat wij vandaag kinderen van God kunnen zijn en morgen buitengeworpen kunnen worden als kinderen van de duivel. Zij zouden God ten minste net zo volmaakt moeten achten als zij zelf menen te zijn. Geen mens zal echter ooit duidelijk spreken over de onveranderlijkheid, getrouwheid, waarheid, heiligheid en rechtvaardigheid van God tot hij in meerdere of mindere mate de strengheid van de wet heeft gevoeld. Ook zal niemand ooit zuiver kunnen preken over overwinnende genade, voor hij heeft ervaren dat de kracht daarvan een verandering in hem heeft gewerkt, die hij met al zijn inspanningen nooit bewerken kon.

Toen ik zo gesteld was, droomde ik eens dat ik een zeer indrukwekkend gebouw beklom. Ik was al een heel eind op weg naar de top, maar enige ellendige wezens bleven water in mijn gezicht gooien om mij bij het klimmen te hinderen. Ik liep dus direct gevaar om te vallen, wat, naar ik dacht, onvermijdelijk mijn dood tot gevolg zou hebben, omdat ik al zeer hoog was en ik nergens steun aan had, maar mij slechts met handen en voeten vasthield terwijl ik het gebouw beklom. Ik bereikte echter de top en daar werd ik bevrijd van al mijn vrees en vervuld met vreugde. Onder mijn vreugdevolle gejuich ontwaakte ik en "ziet, het was een droom!"

Ik putte hier echter troost en hoop uit en leidde hieruit af dat ik grote moeilijkheden zou ontmoeten op mijn weg naar de hemel, maar dat ik daar tenslotte toch zou komen. Dit gaf mij nieuwe moed om in mijn pogingen te volharden, hoewel ik tegen de wind en het getij moest oproeien.

Ik was nu vastbesloten om van kerk naar kerk te trekken tot ik een predikant zou vinden, die mij de weg zou wijzen waarin God naar recht een zondaar kan zalig maken. Ik geloofde vast in Gods onveranderlijkheid, heiligheid, rechtvaardigheid en waarheid en was er zeker van dat Hij noch Zijn rechtvaardigheid noch Zijn genade zou krenken. Ik zag echter nog niet hoe ik gered kon worden, omdat Zijn rechtvaardigheid en heiligheid tegen mij, een zondaar, waren. Op grond van de droom dacht ik echter dat ik naar de hemel zou gaan. Ik was daarom vastbesloten om alle mogelijke aandacht te schenken aan de preken die ik hoorde en slechts zou luisteren om te horen in welke weg een zondaar, als ik, gered kon worden zonder schending van Zijn rechtvaardigheid. Dit was alles wat ik nodig had en dat alleen kon mijn behoefte voldoen. De andere lessen had ik al geleerd. De volgende sabbat ging ik naar Kingston, naar mijn oude, geliefde predikant.

Toen ik daar kwam, werd mij verteld dat er grote beroering geweest was in de stad, omdat de methodisten daar gekomen waren en dat de mensen geprobeerd hadden hen uit de plaats te verdrijven, omdat ze kwamen om onwetende mensen te misleiden en ellendige zielen van de kerk af te trekken. Ik antwoordde dat ik het erg vond dat de koning hen toestond om te preken. Daar voegde ik nog aan toe dat hier vervuld werd wat Petrus had gezegd, namelijk dat er valse leraren zouden opstaan en dat zulke ellendelingen het einde van de wereld zouden bespoedigen, dat ik niet graag zag komen. Ik vroeg of veel mensen hen aanhingen en mij werd verteld dat verschillende mensen dat deden. Het deed mij verdriet dit te horen. Daarom achtte ik mijzelf gelukkig dat ik bewaard was voor deze "wolven in schaapskleren", zoals ik hen noemde en ging ik met mijn belaste geweten naar de kerk die mij lief was. Zodra ik binnengegaan was in "de ingewanden van mijn oude, betrouwbare moeder", bedauwde ik haar plaveisel met menige stille traan en zegende ik haar heilige muren in de Naam van de Heere der heirscharen. Toen ik was gaan zitten, keek ik naar haar eerbiedwaardige binnenkant en deed in het verborgen de gelofte dat niets dan de dood ooit deze gevoelloze, vereerde ouder zou scheiden van haar arme, blinde kind.

Toen de predikant verscheen, merkte ik dat het de oude, geliefde dienstknecht was. Ik was blij hem te zien. Toen hij echter zijn tekst las, bracht hij mij in verwarring, omdat ik dacht dat hij ging preken voor het methodisme. Het was deze tekst: "En nu zeg ik ulieden: Houdt af van deze mensen en laat hen gaan; want indien deze raad of dit werk uit mensen is, zo zal het gebroken worden. Maar indien het uit God is, zo kunt gij dat niet breken; opdat gij niet misschien bevonden wordt ook tegen God te strijden". Ik dacht dat hij de mensen zou waarschuwen om deze valse profeten niet te mishandelen. Hij deed dat echter niet; hoewel hij genoeg inbracht tegen de methodisten om mij ervan te overtuigen dat hij een ware zoon van de kerk was, voer hij niet zo tegen hen uit als ik dacht dat hij moest doen.

Spoedig zuiverde hij zich echter ook van deze aantijging, want hij zei ons dat de Kerk van Engeland zulke onopgesmukte, degelijke gebouwen had, dat de altaarkleden en versieringen er zó keurig uitzagen, dat de kerkorde zó apostolisch was, haar gebeden en inzamelingen zó gepast en dat ze, naar ik meen, 1500 jaar onwankelbaar op haar fundament had gestaan. Toen legde hij zijn hand op zijn hart en zei met bijzondere nadruk: "Ik zeg u vanuit mijn hart dat ze nooit omvergeworpen is en ik geloof dat dit ook nooit zal gebeuren". Hier zei ik in stilte amen op en daarmee was de zaak voor mij afgedaan. Kort gezegd, ik koesterde nog meer genegenheid voor hem dan ooit tevoren.

U hoeft ook niet bang te zijn dat zulk een godsdienst tenietgedaan zal worden, want ze heeft de wereld aan haar kant. Als de namen moeder en kerk aan het gebouw worden gegeven en de titel vader in God aan een dode predikant, zullen de huisgenoten altijd van hetzelfde stempel zijn. Het is zeker gewettigd als wij tot zulke vaders zeggen: "Wat genereert gij?" en tot zulke moeders: "Wat baart gij?"

Ik zal de draad echter weer oppakken.

Ik ging nu naar Sunbury als een overtuigd lid van de Kerk van Engeland en was vervuld met verontwaardiging jegens de methodisten.

Toen ik te Hampton kwam, keek ik op naar de kerk, nam mijn hoed af, boog mijn hoofd en zegende haar in de Naam des Heeren. Ik was voor de kerk nu een ijzeren pilaar en een koperen muur geworden en zou de methodisten niet ontzien hebben, als ik bekleed was geweest met het ambt van inquisiteur-generaal. De volgende sabbat wilde ik wat verder weg naar een andere kerk gaan. Maar mij werd verteld dat er een predikant uit Londen te Sunbury zou preken. Ik was blij dat te horen, want ik was niet zo ingenomen met de predikant van Sunbury, omdat hij de hele week door het veld rondzwierf met een geweer in zijn hand, zodat ik nooit dacht dat hij een gewijde man was, behalve wanneer hij een toga aanhad. Hij wekte ook eens in de kerk mijn hevige afkeer op toen hij, terwijl hij een van de schriftlezingen van die dag las, kwam bij de woorden: "Toen nu David in zijn huis te Jeruzalem kwam, nam de koning de tien vrouwen, zijn bijwijven, die hij gelaten had om het huis te bewaren, en deed ze in een huis van bewaring, en onderhield ze, maar ging tot haar niet in. En zij waren opgesloten tot op de dag van haarlieder dood, levende als weduwen".

Hij was zo opgewonden vanwege zijn wellustige gedachten dat hij giechelde en lachte en zijn best moest doen om niet luid te lachen. Ik zag hem nu met verontwaardiging aan en meende dat hij, als hij het kwaad van de zonde, de toorn van God en de helse pijnen voelde zoals ik, niet zo lichtvaardig zou handelen in Gods huis. Mijn dwaze en blinde hart was allang in toga en tabbaard gewikkeld geweest, maar deze dingen maakten er zo nu en dan een scheur in.

Toen de volgende sabbat echter aanbrak, ging ik een predikant horen die uit Londen kwam. Ik had zeer veel achting voor elk woord dat hij sprak, maar ik zag nooit in mijn leven een dominee wiens haar zo vreemd gekapt was. Hij wordt in Londen de macaronidominee genoemd. Ik heb hem vaak zien hangen in de prentwinkels. Ongetwijfeld is er nooit zo iemand als hij geweest en zal er ook nooit meer zo iemand zijn, als God hem zal hebben afgesneden. 's Middags hoorde ik hem weer en ik was zeer op hem gesteld. Ik ging samen met mijn medewerkers bij het hek staan om een buiging voor hem te maken en hartelijk afscheid van hem te nemen. Weldra zag ik hem uit de kerk komen met een liederlijke volgeling aan de arm en toen ze bij ons kwamen, wierpen ze zo'n verliefde blik op een van mijn medewerkers en namen ze met zulke verliefde woorden afscheid van een ander als Oude Beau Nash dat gedaan zou hebben van Kitty Fisher.

Ik keek hem nu vol verontwaardiging aan. "Helaas", zei ik, "waar moeten wij zoeken naar christenen, als zelfs geestelijken niet christelijk leven? Daar gaat een man die zijn ogen naar God opheft en op de preekstoel kijkt en spreekt als een engel. Als hij echter de kerk verlaten heeft, doet hij als de priesters te Silo, die de Heilige Geest "zonen van Belial of van de duivel" noemt. Dit maakte nog een scheur in de toga en de tabbaard en ik begon de zaak van God, mijn Maker, te beklagen vanwege Zijn eer, die zij goddeloos schonden met hun wellustige gedrag. Toen de volgende sabbat aanbrak, ging ik naar de kerk te Hampton, waar ik een lange, stevige jongeman zag met een eerbiedwaardig voorkomen. Het was iemand die ik nog nooit had gezien en van wie ik grote dingen verwachtte. Zijn tekst luidde: "Ga in uw binnenkamer, en uw deur gesloten hebbende, bid uw Vader, Die in het verborgen is". Ik luisterde zo aandachtig mogelijk om te weten te komen in welke weg een zondaar verlost kan worden. Het was echter tevergeefs, want zijn woorden verdienden geen aandacht en hij zei niets over het gebed. Hij zei ons dat de deugd ons zou leiden tot het gebed en dat de Zaligmaker dit sprak tegen de Farizeeën, die er een vermaak in hadden om te bidden op de markten. In twaalf minuten maakte hij een eind aan al deze onsamenhangende gedachten en ik ging naar buiten, gekweld door alle verschrikkingen van de verdoemden. Ik ging naar het kerkhof en zag de blinde leidsman uit de kerk komen met een paar wellustige meisjes, één aan iedere arm. Ik merkte dat mijn teleurstelling mij zo met boosheid jegens hem had vervuld, dat ik mijn vuist tegen hem opstak en hem in mijn hart graag een pak slaag wilde geven. Ik was nu namelijk ten einde raad.

Spoedig daarna passeerden mij twee mannen van aanzien en ik hoorde de een tegen de ander zeggen: "Ik zou nog liever thuis zitten en in mijn Bijbel lezen dan naar de kerk komen en luisteren naar zo'n man met al zijn onzin". Ik was blij dat ik die man zo hoorde spreken en dacht dat hij net als ik de weg naar de hemel zocht en teleurgesteld was.

Toen ik treurend naar huis ging, kwam de gedachte bij mij op dat de geestelijken wel wisten hoe God zondaren kon zalig maken, maar dat ze het ons niet wilden vertellen, opdat wij niet even wijs zouden worden als zijzelf, dat zijzelf dat pad had leren kennen, maar dat zij er ons onkundig van hielden om ons bij de kerk te houden. Deze gedachten maakten dat ik hen nog meer haatte, tot ik bijna geneigd was om volkomen met de toga en de tabbaard te breken.

De volgende sabbat ging ik echter weer naar mijn geliefde predikant en nam mijn vrouw mee naar de avondmaalstafel. Op die dag kregen wij een preek over liefde en over de schone vruchten van deze deugd en over het feit dat ze een "menigte van zonden bedekt". Ik vond dit een mooie preek, omdat er enige schriftgedeelten in voorkwamen. Er lag echter een hindernis op mijn weg, namelijk armoede. Als ik de hele wereld had bezeten, zou ik die helemaal gegeven hebben om één uur bevrijd te zijn van de verschrikkingen van de hel die ik toen gevoelde. Ik kwam tot de slotsom dat de liefde wonderen zou doen. Ik had echter geen geld om weg te geven; daarom wilde ik mijn armoede wel vervloeken. Dit bracht mij er ook toe om de rijken te benijden. Ik gaf echter zoveel ik kon, hoewel ik zelf zeer moest lijden vanwege mijn gemis aan levensbehoeften. Dit bracht mijn ziel echter geen verlossing en al mijn schuld en verschrikkingen bleven op mij drukken. En er is ook geen liefde die een menigte van zonden kan bedekken, dan de liefde die in God is en die Hij toonde toen Hij Zijn Zoon gaf, Wiens bloed reinigt van alle zonden en Wiens gerechtigheid een bedekking is voor al onze tekortkomingen.

De volgende sabbat ging ik naar de kerk te Upper Moulsey, waar eens in de veertien dagen gepreekt werd; het bleek niet de juiste dag te zijn. Ik ging daarom weer weg en begaf mij naar de kerk in Isleworth, waar mijn oren bekoord werden door het geluid van een orgel en dat was als het zingen van gezangen voor een benauwd hart. Ik was ingenomen met de predikant; hij gedroeg zich zoals het een predikant betaamt. Hij hield een lange verhandeling over de eigenschappen van de deugd, maar maakte haar oorsprong niet duidelijk en stelde haar ook niet op grond van de Schrift voor als een regel waardoor de zondaar de zaligheid verwerft. Hoewel hij de deugd zeer aanpreef, zei hij ons niet of ze uit de hemel of uit de mensen was. Daarom kon ik de zaak niet tot op de bodem doorgronden en kon ik niet te weten komen wat deugd precies is. Het was niet voldoende dat haar eigenschappen beschreven werden; ik wilde weten wat de oorsprong van de deugd was. Als ze uit de hemel was, zou ik er, naar ik dacht, om bidden; als ze van nature groeide in het hart van de mens, wist ik dat ik er part noch deel aan had.

Zwaarmoedig en treurig ging ik naar huis, terwijl ik erover piekerde wat deugd toch kon zijn en ik steeds dieper wegzonk in wanhoop. Tenslotte kwam ik bij het park van Sir Philip Musgrove, waar ik rondliep tot middernacht. Plotseling werd ik vervuld met alle vertroosting der hoop. Ik prees God en weende luid. Ik sprak met God, knielde neer op het pad en bad en was zo gelukkig als mijn hart maar kon wensen. Dit bleef zo tot ik in mijn slaapkamer kwam, waar de man zijn keel had doorgesneden.

Toen begon deze gemoedsgesteldheid wat te wijken. Ik had echter een klein boekje, dat iemand mij had geleend en dat de aanbeveling deed om God geloften te doen. Ik deed mijn kleren uit om daarna de Almachtige een gelofte te doen, indien Hij mij in staat wilde stellen om mij geheel op Hem te werpen. Zo bond ik mijn ziel met talloze banden en weende over alle gedeelten van het geschreven verbond, die dit boek bevatte. Deze las ik terwijl ik op mijn naakte knieën lag en de gelofte deed om te voldoen aan alle voorwaarden die daarin werden genoemd. Toen ik dit verbond had gesloten, ging ik naar bed en weende en bad het grootste gedeelte van de nacht. Ik stond 's morgens op, vol van alle ellendige voornemens van de gevallen natuur. Ik ging nu moedig strijden tegen de wereld, het vlees en de duivel in mijn eigen kracht. Ik had mijzelf aan zoveel voorwaarden verbonden, dat het met mij, als ik op één punt te kort schoot, voor altijd gedaan zou zijn overeenkomstig mijn eigen verbond, als God met mij zou handelen naar mijn zonden en mij het loon op mijn ongerechtigheid geven zou. Voor de week voorbij was, verbrak ik alles waartoe ik mij had verplicht en zonk nog dieper weg in de put van wanhoop dan ooit tevoren. Nu was er, naar het scheen, geen hoop meer. Ik bad niet meer en wenste heimelijk dat ik in de hel was, opdat ik de ergste smarten zou kennen en bevrijd zou zijn van de vrees voor het ergste wat komen zou. Ik kreeg opnieuw aanvechtingen om te geloven dat er geen God is. Ik wilde niet meer vluchten voor de verzoeking en een echte of overtuigde atheïst worden, want ik wist dat ik verdoemd moest worden als er een God is. Daarom beijverde ik mij om de verzoeking te geloven en die tot mijn vaste overtuiging te maken. "Maar ach", zei ik, "hoe kan ik dit doen?"

Want als ik dit geloof, dan kan ik niet meer in mijn eigen bestaan geloven en moet ik mijzelf ervan overtuigen dat ik geen gezond verstand en geen gevoel heb, want ik ben al in de hel.

Er is niets wat de mensen in de hel voelen, waar ik nu niet iets van gevoel. De hel is een plaats waar nooit genade betoond zal worden en ik mag geen genade genieten. De hel betekent een scheiding van God en ik ben zonder God in de wereld. Onze staat is daar hopeloos en ik heb geen hoop. De hel is het voelen van de last van de zonde en ik ben zo zwaar belast als een sterveling kan zijn. Daar worden de zweepslagen van het geweten gevoeld en ik voel deze de hele dag. Daar zijn wij een metgezel van de duivelen en ik word van de morgen tot de avond door hen gekweld. Daar zullen wij verbijsterd nadenken over een eindeloze eeuwigheid en dat doe ik al. Daar zullen wij zondigen en ons verzetten tegen God en ik doe dat voortdurend. Daar zullen wij nadenken over onze vermetelheid en dwaasheid in het verleden en daar houdt mijn geest zich dagelijks mee bezig. Daar zullen wij zwoegen onder Gods onverdeelde toorn en ik doe dit onophoudelijk. Daar zullen wij liggen onder de kwellende scepter van de eeuwige dood en dat is voor mij al begonnen. Ach! Te geloven dat er geen God is, is hetzelfde als mijzelf overtuigen dat ik niet besta.

Mijn lezer, zo sloot de geopenbaarde toorn van God mij buiten de sterke burcht van de duivel, waarin ik mij, als in een schuilplaats van leugens, zo graag zou hebben verscholen. Ik begon nu zeer erbarmelijk te klagen over mijn zekere verdoemenis in de toekomstige wereld. Ook klaagde ik erover dat ik nog geen gat in de grond kon graven en zelfs geen stuk gereedschap voor mijn werk kon vasthouden. Daarom dacht ik dat ik mijn baas hiervan op de hoogte moest brengen, mijn werk op moest geven en mijn vrouw de raad moest geven om brood voor zichzelf en ons kind te zoeken. Zelf zou ik hongerend rondtrekken tot ik er niet meer was en hoe eerder ik stierf, hoe beter, want dan zou ik de ergste smarten van mijn eeuwige verdoemenis kennen. Ik spande mijzelf zeer in om ongevoelig te worden voor vrees, maar wat ik ook deed, het lukte niet. Ik had echter een afspraak gemaakt om de volgende sabbat met iemand mee te lopen om te gaan kijken naar het nieuwe huis van Lord C., dat toen te Esher werd gebouwd. Toen ik daar aankwam, vroeg ik waarom ze de muren zo ongewoon dik maakten. Mijn metgezel zei mij dat verschillende mensen net als ik deze vraag hadden gesteld en een verrassend antwoord van de eigenaar hadden gekregen, namelijk dat hun degelijkheid bedoeld was om de duivel buiten te houden! Ik antwoordde dat satan zijn intrek nam in een mens en niet in een gebouw en dat de muren niet aan hun doel konden beantwoorden. Toen ik wat meer hoorde van de gemoedsgesteldheid van de eigenaar, maakte dit al het oude vuur in mij wakker. Ik nam echter wat sterke drank om het voor die dag te onderdrukken. Toen wij weer naar huis gingen, sprak ik met mijn metgezel over de dienst van God.

Hij zei tegen mij: "De mens kan niets doen".

"Niets doen?" Antwoordde ik, "waarom wordt ons dan bevolen om zoveel te doen?"

"O", zei hij, "je kunt niets doen wat God zal behagen. Ik heb de heer Whitefield, de heer Romain en alle grote mannen in Londen gehoord en zij zeggen heel duidelijk dat je niets kunt doen".

Ik zei: "Wat zal er dan van ons worden?"

"Wel", zei hij, "de uitverkorenen zullen gered worden en niemand anders".

Ik zei: "Dan is er geen reden om de zaligheid te zoeken".

"Nee", zei hij, "je kunt er niets aan doen".

Ik bracht mijn vleselijke argumenten tegen deze leer naar voren, maar hij noemde enige schriftplaatsen, die helemaal niets overlieten van mijn argumenten en mijn mond geheel stopten.

De volgende dag dacht ik na over deze nieuwe leer van de uitverkiezing, waar ik nooit eerder van had gehoord, behalve wanneer ik die tijdens de catechisatie had opgezegd. Ik deed echter mijn best om die uit mijn gedachten te zetten, maar ik kon het niet.

De volgende sabbat ging ik naar de kerk, toen een zeer oude man, een volslagen vreemde, voor ons preekte. Zijn tekst was: "De zuivere en onbevleete godsdienst voor God en de Vader is deze: wezen en weduwen bezoeken in hun verdrukking, en zichzelf onbesmet bewaren van de wereld". Nadat ik deze preek had gehoord, keerde ik huiswaarts en ging weer aan het werk met de gehele plicht van de mens.

Enige dagen hadden wij vrede met elkaar en waren wij het redelijk eens, maar voor de week voorbij was, twistten wij en vloekten wij elkaar bijna. De gehele plicht van de mens kwam met zijn bedreigingen, omdat ik het juiste aantal stenen niet kon leveren en ik kon het boek wel vervloeken, omdat het zulke zware lasten op mijn schouders legde, die ik niet kon dragen. Dus de gehele plicht van de mens en ik twistten en gingen uiteen; sindsdien zijn wij geen vrienden meer geweest en ik geloof dat wij dat ook nooit meer zijn zullen in deze wereld of in de toekomstige. Wat het Boek des verbonds betreft of het boek dat geloften aanbeval, ik durfde niet meer te leven naar de regels van dit boek, want ik had alle grenzen overschreden die de schrijver had getrokken en had alle snode dingen gedaan waarover hij had geschreven.

Op een sabbat kreeg ik een oud gebedenboek in handen, waarin ik de artikelen van de Anglicaanse Kerk vond. Ik verwonderde mij daar zeer over, omdat ik ze nog nooit had gezien of gehoord. Ik las ze met verbazing en in deze artikelen zag ik dat alles wat de man over de verkiezing had gezegd, waar was.

Ik dacht echter niet meer aan die leer, omdat ik vreesde dat ik buiten zinnen zou raken, als dit waar was. Daarna ging ik naar de kerk in Moulsey, waar ik al eerder was geweest, en dit bleek de dag te zijn waarop hun predikant vooringing. Ik hoorde hem spreken, maar ik wist niet wat hij zei of wat hij bedoelde. Dus ging ik weer naar huis met al mijn nood en ellende, zoals ik was gekomen. Dit is de staat waarin zij verkeren die geestelijk arm en behoeftig zijn, zoals er staat geschreven: "De ellendigen en nooddruftigen zoeken water, maar er is geen, hun tong versmacht van dorst; Ik, de HEERE zal hen verhoren, ik, de God Israëls, zal hen niet verlaten. Ik zal rivieren op de hoge plaatsen openen, en fonteinen in het midden der valleien; Ik zal de woestijn tot een waterpoel zetten, en het dorre land tot watertochten". En waarlijk, als de Almachtige deze belofte niet vervuld had, zou ik mij hebben kunnen inspannen en zou ik hebben kunnen zoeken naar de weg des levens tot ik gevallen was in de kaken van de eeuwige dood, want niet één predikant van alle predikanten die ik hoorde, wees ook maar één keer op de weg der zaligheid door een gekruisigde Zaligmaker. Sommigen spraken over het geven van aalmoezen, anderen over de deugd en sommigen over het blijven bij de kerk. Maar een ontwaakte, verloren zoon zal aan dit alles niet genoeg hebben, als de boze pijn van de geestelijke honger zich in zijn geweten heeft gehecht.

Van alle mensen onder de hemel is een blinde leidsman iemand van de ergste soort. Hij stuurt zijn duizenden naar de geduchte rechterstoel van God met een leugen in hun hand, en hij volgt hen, bevlekt met al hun bloed. Een blinde leidsman is de schorpioen van de zondaar, de adjudant van de duivel, die leugens ontvangt en verspreidt en zondaren aanspoort om zich te verzetten tegen het Evangelie. Ja, hij is zelfs de staart van de duivel, zoals er staat geschreven: "Maar de profeet, die valsheid leert, die is de staart. Want de leiders dezes volks zijn verleiders, en die van hen geleid worden, worden ingeslokt". De tabbaard en de toga zijn ijdele klederen van priesterlijke heiligheid om blinde en onwetende mensen te misleiden en de formuliergebeden zijn de goederen waarmee deze mensen kunnen handelen. Arme zondaren worden verkocht om ongerechtigheid te werken en de tienden en plichten zijn een prijs des bloeds.

Maar ik zal de draad weer oppakken.

Ik begon nu te denken dat er geen opgelapte gebeden meer waren die ik kon bidden en daarom probeerde ik meer gebedenboeken te lenen. Maar ach, ik kon geen boeken vinden die geschikt waren voor de verschillende breuken van mijn gewonde geest. Ik kon niet nalaten een bittere aanklacht te uiten aan het adres van de geestelijken, omdat ze de mensen niet voorzagen van meer boeken met betere gebeden. Ik zei tegen sommige oude mensen, die met mij aan de dis des Heeren gingen, dat de predikanten ons de weg waarin wij gered konden worden, niet wilden verkondigen, opdat wij niet even wijs als zij zouden worden. Ik zei dat ze meer gebeden voor ons moesten schrijven en voegde daaraan toe dat ze allerlei gebeden moesten schrijven en dat er enige gebeden moesten zijn voor iedere zoekende. De gebeden in het boek dat ik had gekregen, waren namelijk niet geschikt voor mijn toestand, omdat mijn wonden te diep waren en omdat ze vermengd waren met geloften die ik niet durfde te doen en zaken die ik mij niet durfde voornemen, omdat ik ze niet gestand kon doen. Ik merkte steeds dat mijn verzoeken het hevigst waren nadat ik een gelofte had gedaan, hoewel deze mij gewoonlijk wat verlichting bracht, op het moment dat ik haar deed. Ik geloof dat de satan er geen bezwaar tegen heeft als wij onze ziel door geloften binden, want hij is er zeker van dat hij ons vangen zal, tenzij vrije genade ons in staat stelt die na te komen.

Omdat ik geen gebeden kon vinden die geschikt waren voor mij, beleet ik gewoonlijk eerst mijn zonden aan God en besloot dan mijn belijdenis met een paar onsamenhangende gebeden, tot ik zo diep wegzonk dat ik enige tijd helemaal niet meer bidden kon. Toen begon ik alle gedachten over genade uit mijn hoofd te bannen en ik merkte dat mijn hart vervuld werd met een vreselijke opstandigheid. Ik kwam tot de slotsom dat het einde van mijn verschrikkelijke reis spoedig zou aanbreken. Soms verlangde ik er heimelijk naar om de ergste smarten te kennen, want mijn verstand was zo aangetast dat ik mijn werk niet meer naar behoren kon doen of zelfs iemand, zoals ik al eerder heb gezegd, een redelijk antwoord kon geven. Dit vervulde mij met grote droefheid over mijn vrouw en kind en deed mij erover peinzen wat er van hen worden zou. Ik was er zeker van dat ik niet lang meer in staat zou zijn om mijn brood te verdienen, omdat ik al te ver heen was. Ik was er ook ten volle van overtuigd dat er slechts een paar weken voor nodig waren om mij te brengen tot het graf of een krankzinnigengesticht. Mij werd ook verteld dat mijn meester naar de kweker geweest was bij wie ik vandaan kwam om hem te vragen mij terug te nemen. Hij zei tot meneer Low dat ik mij vreemd gedroeg en een van de slechtst gehumeerde mensen was die hij ooit had gezien, want hij kon geen beleefd antwoord uit mij krijgen. En hij had ook gelijk, want ik dacht de hele dag aan de toorn van God, de verschrikkingen van de hel, de duisternis en het vuur in die plaats en mijn ellendige metgezellen in de misdaad, namelijk de duivelen en de zondaren uit de mensen. Ik zei: "Zwarte wanhoop laat geen plaats over voor hoop; daarom kan de zondaar geen bodem vinden en kan de eeuwigheid niet begrensd zijn".

Dan kwam het Woord van God en bevestigde al mijn overdenkingen.

"Een bodemloze put", zegt de Zaligmaker en "de rook van hun pijniging gaat op in alle eeuwigheid". Altijd wanneer ik nadacht over de smarten van de hel, kwam mij een schriftplaats voor de geest om het bestaan ervan te bevestigen. Als mijn geest hiermee bezet was, kon ik niemand een goed antwoord geven. Als mijn baas mij wat vroeg, gaf ik hem hetzelfde antwoord als ik gaf op mijn verzoeken. Soms kreeg hij een antwoord van mij en ging weg, voor ik mijzelf voor de geest had gehaald wie hij was. Mijn vrouw vertelde mij op een avond dat mevrouw haar had gevraagd te komen en dat zij daar de volgende morgen moest zijn. Ik wilde graag weten wat zij van haar verlangde. Mijn vrouw ging 's morgens naar haar toe en bleef enige tijd bij haar. 's Middags vroeg ik wat voor geheims er was. Zij vertelde mij dat mevrouw haar zeer voorkomend had ontvangen en dat zij haar medeleven had betuigd en haar harde lot had beklaagd.

"Mevrouw Huntington", zei ze, "ik heb medelijden met u, want je lijkt een bescheiden, keurige en ijverige vrouw, maar uw leven moet verschrikkelijk zijn". "Waarom dan, mevrouw?" Antwoorde mijn vrouw. "Wel, je hebt zo'n ellendeling als man. Hoe kunt u met hem leven? Ik heb in mijn leven nooit zulke antwoorden van een man gekregen en ik heb ook nooit iemand gezien met zo'n humeur". "Maar mevrouw!" Zei mijn vrouw, "hij is een zeer goede echtgenoot voor mij". Ik geloof dat zij mij zo goed mogelijk voorstelde. "Ik heb geen reden om te klagen; ik vraag mij af waarom u mij daarom beklaagt". Ik zei dat ik van mening was dat mevrouw zeer hartelijk was, als ze zoveel belang stelde in haar geluk. Hierop antwoordde mijn vrouw dat zij rood geworden was, toen zij dit vroeg en eerst niet had geweten hoe ze moest antwoorden. Ze zei ook dat ze haar haatte, omdat ze zich met ons bemoeide. Waarom hield ze zich niet met haar eigen zaken bezig? Waarom mengde ze zich in onze zaken? Ze voegde eraan toe dat ze niet meer naar haar toe zou gaan, omdat ze haar niet mocht. Ik was zeer ingenomen met de rechtschapenheid van mijn vrouw en ik geloof dat de arme, blinde ziel vanuit haar hart sprak. Ja, als mijn vrouw zich in deze omstandigheden tegen mij had gekeerd, zou ik de beproeving niet hebben kunnen verdragen. Sinds mijn vrouw echter weet wat overtuigingen zijn, heb ik evenveel geduld met haar moeten hebben als zij met mij.

Ik begon een hekel te krijgen aan de kerkgang, want ik kon de gebeden niet meebidden, behalve hier en daar een zin, en sommige mensen, die zo lichthartig en lichtzinnig schenen te zijn in het huis van God, verwonden mij bijna ter dood toe. Ik had de hoop opgegeven ooit een predikant te horen die mij de weg zou verkondigen waarin een zondaar verlost kon worden, want sommigen riepen "Zie hier!" En anderen "Zie daar!" Hun leven leek net zo slecht te zijn als of zelfs slechter dan dat van de ellendige mensen en als zij op de preekstoel stonden, raffelden zij hun werk zo snel af, alsof hun ziel werd voortgejaagd tot ze hun preek hadden beëindigd. Tenslotte nam ik mij voor om de Bijbel te gaan bestuderen om te zien of ik daaruit wat onderwijs zou krijgen. Mijn verstand was echter zo aangetast dat ik het ene gedeelte niet kon doen rijmen met het andere. Soms dacht ik dat de Bijbel geschreven is om mensen in verwarring te brengen, want ik meende dat ik alle Godgeleerden op de aarde wel kon uitdagen om alle gedeelten uit dit Boek met elkaar in overeenstemming te brengen, zodat ze niet tegenstrijdig waren of elkaar tegenspraken. Toch kon ik het Goddelijke gezag van de Bijbel niet loochenen, omdat mijn gevoelens zo volkomen strookten met Gods bedreigingen. Daarom wist ik dat de verdoemde ziel en Gods eeuwige oordeel beide moesten staan of vallen. Als ik mij had kunnen bevrijden van alles wat ik voelde, zou ik gelijk een deïst geworden zijn. Maar ach! Mijzelf te overtuigen dat er geen helse pijnen waren, zou hetzelfde zijn geweest als mijzelf te overtuigen dat ik niet bestond. Ik zou hier enige van de ontzaglijkste gedeelten uit de Schrift kunnen noemen, die al hun pijlen op mij richtten. Ik zie daar echter vanaf, want het boek zou dan veel dikker worden dan ik eerst van plan was. Toen ik zo zorgvuldig de waarheid zocht, begon ik te zien dat de leer van de eeuwige verkiezing heel duidelijk naar voren komt in de Bijbel.

Hierdoor raakte ik nog meer verbijsterd dan ooit tevoren. Waar ik ook las, ik kwam deze leer tegen. Als ik haar tegenkwam in de profeten of in de brieven, sloeg ik er geen acht op. Als deze leer echter voorkwam in de vier Evangelisten, dacht ik dat het Christus' eigen woord was en zeker altijd vast zou blijven. Daarom nam ik mijn pen, inkt en papier en nam ik mij vast voor om elk bijbelboek nauwkeurig te lezen, om te zien wat iedere schrijver van de Schriften over deze leer had geschreven. Dit was een zware taak voor mij, omdat ik niet één hoofdstuk goed kon lezen. Ik begon er echter mee en las verschillende boeken, terwijl ik de hoofdstukken en de verzen opschreef waar de leer der verkiezing voorkwam. Hoe meer ik naar deze leer zocht, hoe duidelijker ze naar voren kwam, want de leerstukken van de eeuwige verkiezing en de absolute predestinatie schenen de voornaamste te zijn van de hele leer der Godzaligheid. Ik vluchtte echter naar de Evangelisten, in de hoop de leer van Christus daartegenover te stellen, om zo alle profeten te weerspreken. Maar ach! Ik merkte dat Christus deze leer nog scherper preekte dan alle profeten samen, zoals blijkt uit de volgende Schriftgedeelten. "Gij zijt niet van Mijn schapen". "Gij zult Mij zoeken en gij zult Mij niet vinden". "Ik bid niet voor de wereld". "En Hij zeide: U is het gegeven, de verborgenheden van het Koninkrijk Gods te verstaan; maar tot de anderen spreek Ik in gelijkenissen".

"Maar die is het niet gegeven". Ik bid "voor degenen die Gij Mij gegeven hebt". "Ik stel Mijn leven voor de schapen". "Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen". "Ik weet welke Ik uitverkoren heb". "Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke". "Velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren". En de engelen "zullen Zijn uitverkorenen bijeenvergaderen uit de vier winden". "Dat al wat Hij Mij gegeven heeft, Ik daaruit niet verlieze".

Ik zag dat de leer van de predestinatie en de verkiezing weerspiegeld werd in de ontzaglijke leer van de verwerping. Al deze leerstukken zijn door de hele Bijbel heen te vinden. Er zijn mensen die Christus niet verlost, want Hij zegt: "Ik stel Mijn leven voor de schapen", maar "gij zijt niet van Mijn schapen". Nee, want zij hadden zich verkocht om ongerechtigheid te werken. "Zo zal dat huis, hetwelk in die stad is, die een muur heeft, voor altoos blijven aan hem die dat gekocht heeft, onder zijn geslachten; het zal in het jubeljaar niet uitgaan".

Het zaad dat bekend stond vanwege haar boosheid, dat gesproten was uit de gemengde huwelijken in de wereld voor de zondvloed, dat in de tijd van de patriarchen zijn geboorterecht verkocht, dat onder de wet zondigde door zijn aanmatiging en grote overtredingen beging in de tijd van de profeten, kwam tenslotte tot de onvergefelijke zonde onder de bedeling van het Evangelie. Deze zondaren dragen het teken van de verdoemenis, want als ze verkoren waren geweest, zou God hen niet toegelaten hebben om door te breken tot in de plaatsen waar geen hoop is, want de verkiezing staat als een wachter voor de peilloze diepte van de verdoemenis, zodat noch Abraham noch Lazarus daarover konden gaan. Laten de mensen zeggen wat ze willen: "De HEERE heeft alles gewrocht om Zijns Zelfs wil, ja, ook de goddeloze tot de dag des kwaads". Dit zijn enige van de onpeilbare diepten en verborgen geheimen van de almachtige God. "Maar Zijn verborgenheid is met de oprechten".

Ik ben sedert die tijd nooit vaster overtuigd geweest van de waarheid van deze leerstukken. Ondertussen trok ik echter bijna de haren uit mijn hoofd en werd ik bijna waanzinnig. En ik geloof dat ik, wanneer ik in mijn zonde ter helle gevaren was, de leerstukken van de verkiezing en verwerping nog steeds zou hebben aangehangen, want de Bijbel scheen er vol van te zijn. Ik ben ervan overtuigd dat de duivelen niet onkundig zijn van deze leerstukken, omdat ze zich zo beijveren om boze mensen ertoe aan te zetten om met deze ontzaglijke waarheden van God te spotten. De geleerde Milton zinspeelt hierop in zijn tweede boek van *Paradise Lost*, (Het verloren paradijs): Anderen zaten op een heuvel apart, verzonken in gedachten meer verheven, en peinsden diep over voorzienigheid, voorkennis, wil en lot, onveranderlijk lot, vrije wil, absolute voorkennis. Zij vonden geen eind, in kronkelende doolhoven van bespiegeling verdwaald.

Ik moet zeggen dat ik soms beefde als ik arminianen hoorde die spotten met deze verheven leer en die er met hun dichtgeschroeiende geweten en schaamteloze hart om lachten en met meer onbeschaamdheid spraken over God dan de duivelen zelf durfden te doen. Zulke mensen hebben echter niet vaak in diepe wateren verkeer, want als dat zo was geweest, zouden ze geleerd hebben om te beven voor deze waarheden en er niet om te lachen en ook om met meer achting te spreken over de allerhoogste God. Ik weet dat er nooit iemand in deze wereld is geweest die God heeft opgetrokken uit de verschrikkelijke kuil waarin ik verkeerde, terwijl hij de leer van de vrije wil en de zondeloze volmaaktheid aanhing. Nee, deze valse ijdelheden brengen ons in de verschrikkelijke diepte, zoals dat ook gebeurde bij Jona. Als wij ooit uit de buik des grafs komen door de kracht van Gods genade, dan zullen wij onze geloften betalen en, met Jona erkennen dat het heil des HEEREN is. De arminiaan denkt echter dat God net zo is als hij en dat Hij heen en weer zal bewegen als een treurwilg, iets zal zeggen en herroepen, ons vandaag door genade zal roepen en morgen zal verdoemen. Ik merkte echter, net als Job, dat Hij onveranderlijk is en dat niemand Hem kan afkeren. Zo zegt Hij: "Ik, de HEERE, word niet veranderd; daarom zijt gij, niet verteerd".

Het schijnt mij toe dat sommige heidenen een groter geloof hebben gehad in de onveranderlijkheid van de duivelen dan sommige arminianen, met wie ik heb gesproken in de onveranderlijkheid van de Allerhoogste, zoals mijn lezer kan zien in het zesde boek van Vergilius Aeneas: En hoe, antwoordde de vrouw, kon er bij de mens zo'n goddeloze wens of ijdele gedachte rijzen! Ongeroepen, onbegraven de overtocht te wagen en de helse vijanden te zien die de kust bewaken? Hoop niet dat u de loop van 't lot zult wijzigen door uw gebed, of de goden, onverbiddelijk streng, tot buigen brengen zult.

Ook lezen we: "De moeiten zijn langdurig en onoverkomelijk, wanneer wij weer opklimmen tot het hemelrijk. Slechts weinig waren er, uitgelezen en verkoren, die door de goede Jupiter, of door hun eigen deugd, werden opgetrokken tot in de hemel daarboven".

Deze kennis hebben de heidenen verkregen door waarzeggende geesten. Het is een betreuenswaardige gedachte dat de heidenen sommigen die dienaar van het Evangelie genoemd worden, zullen bestraffen. Daarover moeten wij ons echter niet verwonderen, want God heeft er al eerder voor gezorgd dat "het jukdragende stomme dier, des profeten dwaasheid heeft verhinderd".

Ik geloof dat ik altijd reden zal hebben om de Almachtige te prijzen dat Hij mijn ziel op zo'n ordelijke, wijze heeft gezaligd door in mijn geest indrukken te geven van Zijn heiligheid, rechtvaardigheid, onveranderlijkheid, waarheid en getrouwheid aan Zijn Woord, zelfs voor Hij Zijn geliefde Zoon in mij heeft geopenbaard, zoals de Verlosser zo zoet verklaart: "Er is geschreven in de profeten: En zij zullen allen van God geleerd zijn. Een iegelijk dan, die het van de Vader gehoord en geleerd heeft, die komt tot Mij".

Ik had nu met nieuwe problemen te kampen, namelijk dat al mijn werken, zoeken en bidden tevergeefs waren, want als ik geen verkoren vat was, zouden mijn gebeden nooit verhoord worden en zou ik nooit de verleidingen kunnen weerstaan, wat ik ook deed. Dit zegt de duivel over de zoete leer van Gods eeuwige verkiezing en ik weet dat hij de uitlegger is, die de arminianen tot op deze dag volgen.

HET JAAR DER VRIJLATING

Ik heb de lezer nu meegenomen tot de dag van gejuich. Het was in de winter, vlak voor Kerstfeest. Ik was toen bezig met het snoeien van leibomen. Op een dag was ik een perenboom aan het snoeien en terwijl ik diep in gedachten was en soms mopperde omdat ik maar niet van die godslasterlijke aanvechting bevrijd werd en al mijn gedachten gevangen gehouden werden onder de scepter van de eeuwige dood, zei ik tegen mezelf O, wat een plaats moet de hel zijn! Ik heb het onderpand ervan al in mijn hart. Onze predikanten vertellen ons niet hoe wij verlost kunnen worden, hoewel ze het weten; ja, ze moeten het weten, omdat ze goed onderlegd zijn. Alle gebeden die ik heb gelezen, schieten te kort en niet één van de predikanten noemt mijn toestand in zijn preken. De volkomen plicht van de mens houdt mij voor wat ik niet kan vervullen. Hoe meer ik tegen de zonde strijd, hoe vuriger mijn verzoeken zijn en hoe vuiler mijn hart schijnt te zijn. Ik probeer heilig te leven, maar ik kan het niet. Ik probeer God te behagen en Zijn toorn te stillen, maar tevergeefs. Het gaat slechter en slechter met mij en Gods ongenoegen is des te heviger. Als ik naar de kerk ga, word ik slechts met droefheid vervuld, want de dominee wil graag zijn preek beëindigen, sommige mensen slapen en sommigen lachen, terwijl anderen slechts de schoonheid en de kleding van anderen bewonderen. Als ik de Bijbel lees, kan ik het ene deel niet rijmen met het andere. Als één gedeelte komt met een bemoediging en vertroosting, komt mij een ander gedeelte voor de geest dat geladen is met verschrikking en wraak en alles afsnijdt. De leer van de verkiezing is verschrikkelijk. Ik heb het uitgezocht en het is de waarheid. Ik heb geprobeerd om alle plaatsen op te schrijven waar erover gesproken wordt, maar ik kon het niet, want de Bijbel staat er vol mee. Als ik niet verkoren ben, zal ik nooit zalig worden, wat ik ook doe. Ik zal mij daarom niet meer inspannen, maar het ergste ver. wachten, wat ik spoedig kennen zal. O, als ik maar op aarde was geweest toen de Zaligmaker daar was! Ik zou Hem gevolgd zijn, hoe Hij ook met mij gehandeld zou hebben. Maar ach! De Joden waren een zeer begunstigd volk. O, dat ik een Jood geweest was. Maar dat ben ik niet; ik ben een heiden en ik ben een zondaar!

Ik ben een bijzonder schepsel. Als de geruchten waar zijn, ben ik een bastaard, die verwekt is door de man van een andere vrouw en ontvangen in de baarmoeder van de vrouw van een andere man. Ik ben de vrucht van dubbel overspel! Barnabas Russel was zeker mijn vader; ja, hij heeft het erkend. Ik lijk sprekend op hem en ik ben een waar beeld van hem. In het geheim erkende hij mij als zijn eigen kind. Hij heeft mij naar school gestuurd. Iedereen in mijn geboorteplaats lachte om mij en noemde mij "jonge Barnet".

En waar is die man der ongerechtigheid nu, van wie ik afstam? Waar? Wel, volgens het gebedenboek moet hij nu in de hel zijn, want daar staat: "Vervloekt is hij die ligt bij de vrouw van zijn naaste". En God zegt: "De hoereerder en overspeler zal God oordelen". "God is geen man, dat Hij liegen zou, noch eens mensen kind, dat het Hem berouwen zou". Bovendien getuigt zijn erbarmelijke en ellendige einde tegen hem. Hij stierf in de grootste angst, terwijl hij uitriep: "Doe wat je wilt met mij, als je mijn leven kunt redden". Dit heeft mijn moeder mij bekend en zij was zowel een oog- als een oorgetuige, want zij heeft hem tot het laatst verpleegd. Scheiden rechtvaardige zielen van de wereld in zulk een angst en wanhoop? Nee, "Let op de vrome en zie naar de oprechte, want het einde van die man zal vrede zijn".

En wat zal er van mijn arme moeder worden? Dat weet God alleen; zij gaat trouw naar de kerk en neemt deel aan het Avondmaal en toch heeft zij jaren in overspel geleefd. Ikzelf ben met mijn arme zuster een levende getuige van deze bewering en de man heeft erkend dat wij beiden zijn kinderen zijn. Als Gods genade het niet verhoedt, moeten mijn ouders gestraft worden. En hoe kunnen hun nakomelingen dan ontkomen? Dat kunnen ze niet, want "geen bastaard zal in de vergadering des HEEREN komen; zelfs zijn tiende geslacht zal in de vergadering des HEEREN niet komen". En zal de hel niet zowel de ouders als hun zaad ontvangen? Ik zie geen weg ter ontkoming. O, ellendig einde! Ik zal hen haten tot in alle eeuwigheid, omdat zij mij op deze wereld hebben gebracht als de ellendige vrucht van hun wellustige omhelzingen en zij zullen mij haten tot in alle eeuwigheid, omdat ik hun misdaad heb verzwamd en ben als venijn voor de prikkel van hun schuld.

Mijn moeders echtgenoot - die mijn vader had moeten zijn - was een arme, stille, godvrezende man, die jarenlang uit zijn bed verbannen werd door een ellendeling die zijn vrouw en zijn bed verontreinigde. Ik werd aan zijn tafel groot gebracht, hoewel het een karige tafel was. Ik was een bedrieger. Ik noemde hem vader, terwijl hij dat niet was, en hij noemde mij zoon en loog daardoor in zijn onschuld. God zal zijn geduld vergelden en het onrecht wreken en wij zullen voor alles betalen. God bezoekt de misdaad der vaderen aan de kinderen, aan het derde en aan het vierde lid dergenen die Hem haten.

Welk recht heb ik om de naam van die vrome, gekrenkte man te dragen? Geen enkel en dat is jaren als een dolk in mijn hart geweest. O, dat ik een beest, een reptiel of een insect was geweest! O, dat ik kon ophouden te bestaan! O, dat de tijdelijke dood overal een eind aan kon maken! Maar er is een dag gesteld en God zal de wereld oordelen. Dan zullen alle verborgen zonden aan het licht gebracht worden. "En indien de rechtvaardige nauwelijks zalig wordt, waar zal de goddeloze en zondaar verschijnen?". O, dat ik toch maar meer gebedenboeken had en dat ik maar één gebed kon vinden dat op mijn omstandigheden van toepassing was! Maar ach, mijn geval is bijzonder; ik ben een bastaard. Bovendien is het zinloos om te bidden. Ik ben niet verkoren en als de Bijbel waar is - en mijn ellendige staat getuigt dat ze echt waar is - zullen alleen Gods uitverkorenen ooit zalig worden, zoals er staat geschreven: "En zo iemand niet gevonden werd geschreven in het boek des levens, die werd geworpen in de poel des vuurs". O, dat er geen komend oordeel was! Maar ik weet dat het er is en dat het beslissende vonnis vaststaat, en ik zal spoedig de ergste smarten ervan kennen, want ik ben bijna krankzinnig en bijna dood!

Ik probeerde nu de uitverkiezing uit mijn gedachten te zetten, maar zeer veel schriftplaatsen vielen mij tegelijkertijd in. Ik probeerde ertegen te argumenteren, maar zij legden alle mijn zwakke redenen het zwijgen op, staarden mij recht in het gezicht en brachten mij onder de diepste overtuigingen. Als alle arminianen onder de hemel hun krachten zouden verenigen en ondersteund zouden worden door alle kracht en wijsheid van de duivelen om te volharden in een goddeloze oorlog tegen de leer van de eeuwige verkiezing, dan zou., naar mijn vaste overtuiging, die vlammeende waarheid hen in het gezicht vliegen, hun verwarde argumenten ontzenuwen, al hun tegenstand verbreken, hun vleselijke gedachten op de vlucht drijven en zeer spoedig alle zandgronden en alle vleselijke bolwerken die de meest goddeloze opstandelingen daartegen kunnen oprichten, wegnemen. Soms zal de waarheid hun geweten zo doen spreken vanwege hun trots, dat er zelfs in hun wanhoop een belijdenis van hun lippen geperst zal worden, die zal getuigen van de boosheid van hun hart, zodat iedere waakzame christen zal zien dat ze in de strijd van de duivelen verenigd zijn om te strijden tegen de soevereiniteit van de onveranderlijke en almachtige Jehovah."

Ik weet wat het is om smalend te spreken over de verkiezing; ik heb het zelf ook gedaan. Ik weet ook welke goddeloze oorlog er wordt gevoerd tegen de soevereiniteit van God; ik heb ook meegestreden. Ik zeg dit tot mijn schande. Ik ben er ook vast van overtuigd dat de waarheid van God het schild is van iedere ware christen, maar dat ze een dolk is in het geweten van ieder die er tegen strijdt. De verkiezing is echter een van de voornaamste waarheden en de waarheid zal nooit haar banier strijken, de vijand de rug toekeren of van het slagveld vluchten. Zij zal haar vaandel voeren, in weerwil van al haar vijanden, en terrein winnen en zij zal ook een eeuwige overwinning behalen.

Het is mijn wens dat degene, wie dat ook zijn mag, die het na mijn overlijden op zich neemt om een van mijn geschriften opnieuw uit te geven, de inhoud en de geest van mijn getuigenis voor God niet zal veranderen, maar dat hij het zo zal laten als ik het heb geschreven, zelfs met behoud van de kwade geest waarin het volgens sommigen is geschreven. Ik kan er het best over oordelen waar ik het vandaan heb en hoe ik eraan kwam en in de dag des oordeels zal openbaar komen of het uit de hemel, de aarde of de hel was.

Ik zou echter liever de volkomen raad Gods in een kwade geest neerschrijven, als dat mogelijk is, dan doen wat een van mijn waardige beschuldigers doet, namelijk in de ene kerk één evangelie brengen en in de andere kerk een ander evangelie brengen. Men zou denken dat de dood van Uzza, de ontvangenis van Ismaël, het verlies van de vrouwen van Abraham en Izak en de ijdele poging om Paulus te verzoenen met de priesters en de oversten ons voldoende zouden hebben gewaarschuwd en zo voor altijd een einde zouden hebben gemaakt aan de veronderstelling dat het gedichtsel van de mens gebruikt wordt om Gods voornemen te bevorderen. Ik betwijfel of zulke mensen Gods inzettingen wel houden, omdat zij bedrieglijk handelen in Gods verbond. Ik zal bidden of God hen wil vergeven, "hoewel wraak doende over hun daden".

Maar ik zal de draad weer oppakken.

Terwijl ik op de ladder stond en peinsde over de leer van de verkiezing, wegzonk in moedeloosheid, of beter gezegd wanhoop, wenste dat ik meer gebedenboeken had en mopperde omdat ik er geen kon krijgen die geschikt waren voor mijn omstandigheden, omscheen mij snellijk een licht, snel als de bliksem en veel heerlijker dan "de glans der zon".

Ik weet echter niet of ik dit zag met mijn vleselijke oog of niet, maar dit weet ik dat het scheen in mijn hart. Terwijl ik hierover nadacht, bracht dit licht mij alle schriftplaatsen die ik had gelezen in gedachten en drukte die in hun geestelijke betekenis met ongewone kracht op mijn gemoed.

In het visioen waren er twee rechte snoeren, die getrokken werden door de hele wereld en ik weet dat het Gods snoeren waren, die "mij in lieflijke plaatsen gevallen zijn; ja, een schone erfenis is mij geworden". Eén van deze snoeren werd gevormd door de beloften, de voorwaardelijke beloften, bedreigingen en vloeken - deze behoorden de goddelozen toe; zij zijn hun deel van God - en de vloeken van de berg Ebal.

Het andere snoer waren de onvoorwaardelijke beloften en de zoete nodigingen van Christus en deze behoren Gods uitverkorenen toe. En in het visioen werd het menselijk geslacht verdeeld in twee groepen; dit alles gebeurde voor mijn geestesoog en toen was er niets meer te zien. Het ene was "het richtsnoer der woestheid", het andere het snoer der erfenis.

Dit alles gebeurde in één minuut. Het visioen staat mij nog steeds voor de geest en dat zal altijd zo zijn. Dit is schriftuurlijk, want er staat geschreven: "Hij mat met twee snoeren om te doden en met een vol snoer om in het leven te laten". Dit zijn Gods snoeren en het komt overeen met zijn vloek van de Ebal en zijn zegen van de Gerazim. Dit waren ook de twee snoeren waarmee de apostelen werden uitgezonden om die uit te strekken.

Ik was geheel bezet met het overdenken van de voorstelling van deze twee verbonden en de twee soorten mensen die daaronder waren. Een van deze snoeren moest zover worden uitgestrekt dat het reikte tot iedere pin van de tent. Het was alsof ik was omhuld door het volle licht van de zonnestrallen. Mijn haren waren te berge gerezen en het bloed stolde in mijn aderen, uit vrees dat dit mij zou brengen tot mijn verschrikkelijke en lang verwachte einde, want ik wist niet tot welke groep ik zou behoren bij mijn sterven, omdat ik nog geen verzoening ontvangen had. Zo werd ook Paulus verlicht door het licht dat hem omscheen - met dit visioen heb ik het mij vaak vergeleken - maar het was drie dagen nadat het licht had geschinen, dat hij de Heilige Geest zo krachtig ontving, zoals u leest in het negende hoofdstuk van Handelingen.

Ik kwam nu van de ladder af en stond om mij heen te kijken, maar ik kon niets zien dan het visioen. Ik riep: "Wat is dit? Wat is dit? Wat is dit?" Ik vreesde dat het iets was wat mij aan mijn eind zou brengen en dat ik geen deel zou hebben aan het zoete snoer van de beloften en nodigingen. Ik had gezien dat deze toebehoorden aan de uitverkorenen, die nadrukkelijk de erfgenamen der belofte genoemd worden. Onmiddellijk hoorde ik nu een stem uit de hemel, die tegen mij zei met duidelijke woorden:

"DOE UW FORMULIERGEBEDEN WEG EN BID TOT JEZUS CHRISTUS. ZIET U NIET HOE MEDELIJDEND HIJ TOT ZONDAREN SPREEKT?" Dit sprak Hij woord voor woord; ik denk dat ik ze nooit zal vergeten.

"Ik ben dat hemels gezicht niet ongehoorzaam geweest", maar ik ging naar het schuurtje waar ik mijn gereedschap opborg om te bidden. Toch kan ik mij niet herinneren dat ik op dat moment enig geloof had in de Zaligmaker of verwachtte dat ik verhoord zou worden of antwoord zou krijgen. Naar alle waarschijnlijkheid was ik daarvoor te diep gezonken. Ik dacht eerder dat dit visioen mij voorgoed aan mijn einde zou brengen. Daarom beefde ik en was ik bijna radeloos, omdat ik vreesde dat ik spoedig zou wegzinken onder dat ontzaglijke snoer van vreselijke bedreigingen en vloeken.

Toen ik bij mijn schuurtje kwam, deed ik, voor zover ik mij kan herinneren, wat ik gewoonlijk deed. Ik legde namelijk mijn blauwe voorschot af en bedekte mijn hoofd en gezicht ermee. Ik was als de arme tollenaar; ik kon zelfs niet tot God opzien en was bang dat Hij mij zou verdoemen als ik probeerde dat te doen. Ik knielde neer en begon onvoorbereid te bidden in de taal van een wanhopig mens, met deze woorden: "O Heere, ik ben een zondaar en Gij weet het. Ik heb geprobeerd om mijzelf beter te maken, maar ik kan het niet. Als er een weg is overgebleven, waarin Gij mij kunt redden, red mij dan. Als dat niet zo is, moet ik verdoemd worden, want ik kan het niet meer proberen en dat zal ik ook niet doen".

Juist op het moment dat de laatste zin van mijn lippen kwam, werd "de Geest der genade en der gebeden" in mijn ziel uitgestort, en ik begon aanstonds te spreken wat "de Geest mij gaf uit te spreken".

Onmiddellijk begon ik te bidden met zo'n kracht, welsprekendheid, welbespraaktheid, vrijmoedigheid en vertrouwelijkheid, dat ik mij daarover zeer verwonderde. Het was net alsof ik opeens Arabisch had leren spreken, een taal waar ik nog nooit een woord van had geleerd. En de gezegende Geest van God stortte op krachtige wijze de zoete beloften uit alle delen van de Schrift uit in mijn hart en kwam mijn zwakheden zeer te hulp door mijn stamelende tong woorden te geven om met vrucht bij God te pleiten. Ja, die gezegende Geest bekwaamde mij zo dat ik de Almachtige Zijn eigen beloften kon voorstellen, die van toepassing waren op mijn toestand, zodat de gezegende Majesteit Zich niet van deze banden kon bevrijden.

Nadat ik ongeveer een kwartier zo had geworsteld, ziet, toen verscheen Jezus Christus op zeer heerlijke en duidelijke wijze aan mij, terwijl Zijn hele lichaam bekleet was met bloed! Hij verscheen aan mij als iemand die zeer onteerd en mishandeld was en toch wilde Hij medelijden met mij hebben.

Ik wendde mijn ogen van Hem af, maar Hij volgde mij en verscheen nog steeds voor mij. Ik viel op de grond en lag op mijn gezicht, maar ik kon het gezicht niet kwijtraken. Nooit eerder had ik de zonde in zo'n licht gezien dan toen.

In het licht van de wet verschijnt de Heere ons als een ontzaglijk Wezen, want omdat de wet ons aan niets anders dan de zonde en de toorn van God tegen de zonde ontdekt, lijkt de Wetgever onze vijand te zijn. Dat vervult ons met een folterende vrees en omdat wij geen genade van Hem verwachten, moeten wij Hem wel haten. De wet openbaart geen medelijden, dus worden wij vervuld met zelfmedelijden.

Zo wordt ons zondige ik het voorwerp van ons medelijden en toont ons vleselijke gemoed zijn vijandschap, die zelfs tegen God gericht is.

Maar het zien en voelen van de zonde, terwijl ik de gedode Zaligmaker zag, vervulde mijn ziel met verbolgenheid jegens mijzelf en mijn zonde en deed mijn ingewanden rommelen van onuitsprekelijke liefde voor en medelijden en deernis met voor mijn zeer gekrenkte God en Zaligmaker. Er was onmiddellijk een einde gekomen aan al mijn mopperen en ik riep uit: "O, ik kan dit niet dragen. O, stuur mij maar naar de hel, naar mijn eigen plaats, want ik verdien het. Ik kan en zal niet klagen. O, stuur mij maar naar de hel! Tot nu toe heb ik niet geweten dat ik zondigde tegen Uw wonden en Uw bloed! Ik wist niet dat Gij zo hadt geleden voor deze ellendige! Ik wist nog niet dat ik iets van doen had gehad met Uw kruisiging! Ik kan mijn lijdende Heere en Zaligmaker niet om genade smeken. Nee, stuur mij naar de hel, want ik verdien het. O, ik zal nooit klagen, want ik weet dat het onterecht zou zijn, wanneer ik klaagde".

Hoe meer ik Hem probeerde te vermijden, hoe dichter Hij mij naderde. Het gezicht werd steeds duidelijker en de indruk op mijn gemoed werd dieper. Hoe meer ik mijzelf veroordeelde en in de duisternis voor Hem probeerde weg te kruipen, hoe meer Hij mij toelachte en mijn ziel deed wegsmelten, en die vernieuwde en vertroostte. Toen ik merkte dat ik Hem niet kon mijden en de stralen die mij zo deden wegsmelten, niet buiten kon sluiten, stond ik van de grond op en ging de tuin in. Hier merkte ik dat al mijn verzoeken waren opgehouden. Mijn harde gedachten van God en de verschrikkelijke denkbeelden die ik had als ik Hem zag in Zijn rechtvaardige wet, waren geweken. Mijn zonden, die mij zoveel maanden voor mij hadden gestaan in al hun afgrijselijkheid en ontzaglijkheid, hadden hun vleugels uitgespreid en waren zover van mij geweken als het oosten verwijderd is van het westen, zodat niets het offer meer bedekte. Mijn duisternis werd verdreven door de stralen van de Zon der gerechtigheid en het leven en de onsterfelijkheid werden mij zo heerlijk voorgesteld, dat ik mijzelf geheel verloor in het vuur van de eeuwige liefde dat mijn ziel vernieuwde en in vervoering bracht. Al de verschrikkingen van de verdoemden en de overdenking van hun onherroepelijke lot weken; verwarring en wanhoop zonken weg in vergetelheid. De onafhankelijke Jehovah, de God der legermachten, had die alle op de vlucht gejaagd. Hij zat alleen op de troon en had de macht over het veld en deed de banier van eeuwige liefde wapperen. De verschrikkelijke en ontzaglijke snoeren van dreigementen werden alle aan de voet van de berg gelegd en ik werd onder het verbondssnoer van Gods uitverkorenen gebracht, terwijl de onvoorwaardelijke beloften van een eeuwig Evangelie, die even talrijk zijn als de bladeren in de herfst, mij verzekerden van mijn aandeel in een volbrachte zaligheid. Mijn gedachten werden vervuld met een zoete zekerheid, mijn hart werd bevestigd, mijn gemoed kwam tot rust, mijn twijfel en vrees weken tenslotte. Mijn geweten leek een verborgen koninkrijk, dat bestuurd werd door de Vrededorst, mijn genegenheid ontvlamde, mijn wil kende een zalige berusting en genade zwaaide met al haar vertroostende werkingen de hoogste scepter over ieder vermogen van mijn ziel. Zo moesten de zonde, de satan, het verderf, de verschrikking, de wanhoop, het ongeloof, de ontsteltenis en de verwarring hun vlag strijken en werden verjaagd, overwonnen en verslagen voor het Goddelijke geschut van de zegevierende Verlosser, dat tevoorschijn werd gehaald uit die heerlijke wapenkamer, de verborgenheid van het kruis, waar God en zondaren elkaar ontmoeten.

Ik was naar het schuurtje gegaan terwijl ik gekweld werd door alle verschrikkingen van de verdoemden en ik keerde terug met het Koninkrijk van God opgericht in mijn hart. O, gelukkig jaar! Gelukkige dag! Zalige minuut! Heilige plaats! Ja, geloofd zij mijn dierbare Verlosser, Die "mijn ziel gered heeft van de dood, mijn ogen van tranen, mijn voet van aanstoot".

Ik probeerde nu te werken, maar ik kon dat niet, want ik kon geen gedachte voortbrengen en niets beminnen dan wat in de hemel was en het lag niet in mijn macht om mijn gedachten vandaar terug te roepen, want mijn hart was, waar mijn schat was. Ik ging naar mijn schuurtje om gereedschap te halen, maar voor ik de plek bereikte, vergat ik wat ik wilde. Ik stond te beven, te lachen, te huilen en was vervuld met vreugde. Ik zei: "Wat heb ik nodig? Wat heb ik nodig?" Ik kon mij echter niet herinneren welk stuk gereedschap ik nodig had. Dus ging ik terug naar mijn werk en stond ernaar te kijken, maar mijn ziel was naar haar eigen woning opgestegen en de arme tuinman was alleen gebleven. Omdat ik niets kon doen zonder mijn ziel, was ik net als een machine zonder raderen.

Nadat ik een poos had staan denken, bedacht ik dat ik een schoffel nodig had. Toen rende ik naar mijn schuurtje, terwijl ik onderweg voortdurend uitriep: "schoffel, schoffel, schoffel, schoffel". Voor ik echter het schuurtje bereikte, waren mijn gedachten aan de schoffel al verdwenen. Ik ging toen voor de tweede keer terug en stond naar mijn werk te kijken, terwijl ik van vreugde luid lachte en weende. Toen ik weer een beetje helder was, herinnerde ik mij dat ik een hark nodig had. Toen ging ik opnieuw, zo snel ik lopen kon, naar mijn schuurtje, terwijl ik uitriep: "Hark, hark, hark, hark". Voor ik echter aan het eind van de reis gekomen was, ging de gedachte aan de hark dezelfde weg als die aan de schoffel, zodat ik mij geen van beide kon herinneren. Ik was nu net zo gesteld als de arme Petrus, toen hij zei: "Het is goed dat wij hier zijn". Hij wist echter niet wat hij zei. Ik ging nu voor de derde keer terug en gaf alle hoop op dat ik zou kunnen werken. Ik overdacht wat ik in dit geval moest doen. Als ik niet werkte, kon ik niet met een eerlijk geweten mijn loon ontvangen en als ik geen loon ontving, moesten mijn vrouw en kinderen lijden, vanwege gebrek aan brood. Zelf gaf ik niet om eten en ik geloof dat ik het zelfs niet gemist zou hebben, als ik uitgehongerd was geweest.

Al mijn pogingen om te werken waren echter vruchteloos. Jezus Christus was gekomen, het was voor mij het jaar der vrijlating, de aarde moest zelf vrucht dragen, want ik kon de grond niet bewerken. De dienstknecht was nu bevrijd van zijn heer en mijn handen waren "van de potten ontslagen". Mijn ziel was opgestegen als met de vleugels van een duif en was weggevoegen om deze dag te heiligen en ik was ook vastbesloten om dat te doen. Daarom verliet ik de tuin en ging ik naar de weide van Sunbury, waar ik kon wandelen zoveel ik wilde, zonder lastig gevallen te worden. Daar loofde en prees ik God met een luide stem, zonder dat er iemand luisterde naar de heerlijke samenspraak die ik had met mijn dierbare Verlosser.

Toen ik daar kwam, was ik vervuld met verwondering, want de hele schepping leek wel een Goddelijk borduurwerk, zoals ik dat nog nooit had gezien. "Zijn heerlijkheid bedekte de hemelen, en het aardrijk was vol van Zijn lof". Ik kon mijzelf met niemand vergelijken, of het moest zijn met iemand die in een donkere cel was opgesloten geweest vanaf zijn geboorte tot hij twintig of dertig jaar oud was en toen losgelaten werd in de wereld op een heerlijke, zonnige dag en op een heuvel werd geplaatst, vanwaar hij het grootste gedeelte van de wereld in één oogopslag kon zien.

Ik zag nu overal de wijsheid van God, van het hemelgewelf tot zelfs het kleinste insect. Zijn almacht bleek uit de schepping en onderhouding van de wereld en uit de verschillende volken die erin wonen. Zijn trouw schitterde in de vervulling van Zijn belofte aan Noach. Zo staat er geschreven: "Voortaan al de dagen der aarde zullen zaaiing en oogst, en koude en hitte, en zomer en winter, en dag en nacht niet ophouden". Zijn alwetendheid en wijsheid worden getoond in de regering van een wereld waar zoveel verwarring en wanorde is vanwege de zonde.

Om kort te gaan, alles werkte mee om mijn ziel gelukkig te maken, mijn gedachten te bezetten, mijn gemoed bezig te houden en mijn vurigste genegenheid te doen uitgaan naar de Goddelijke Schepper en de Heerser over de hele aarde. Ik knielde neer en smeekte mijn Zaligmaker om te mogen sterven. Ik smeekte Hem ernstig om mij tot Zich te nemen, opdat ik niet meer zou hoeven zondigen. Hierin werd ik echter niet verhoord.

Ik gebruikte zulke eenvoudige uitdrukkingen en was zo vertrouwelijk met mijn dierbare Zaligmaker, dat ik dat liever wil verbergen, omdat ik mij ervan bewust ben dat men mij een dweper zal noemen vanwege de vermelding van mijn onvermogen om een schoffel of een hark te pakken. Ik zou dit feit zeker niet vermeld hebben, als de Heilige Geest de eenvoudige woorden van Petrus niet had laten optekenen, toen hij verlangde dat Christus hem zou helpen om drie, aardse tabernakelen te bouwen, één voor Mozes, één van Jezus en één voor Elias, prachtige gebouwen waar de Heere en twee heerlijke geesten in zouden wonen! Gods Woord heeft ons echter meegedeeld dat hij niet wist wat hij zei. Toch denk ik dat niemand dan een dwaas Petrus een dweper zal noemen, omdat hij begeerde het zalige gezelschap waarin hij verkeerde in Gods visioen vast te houden.

Nadat ik het grootste gedeelte van de dag had doorgebracht in de weide, wandelde ik 's avonds naar huis en ging ik naar de broeikas om te bidden. Daar was niemand die mij kon storen, omdat de familie gedurende het winterseizoen in Londen was en slechts een oude vrouw in het huis had achtergelaten. Terwijl ik bad, vloeide er in mijn hart zo'n onuitsprekelijke vreugde, die steeds groter werd, en raakte mijn ziel in zo'n onbeschrijfelijke vervoering, dat ik dacht dat ik al in de eeuwige heerlijkheid was. Omdat ik bang was dat er een engel naar mij gezonden zou worden, stond ik op en ging ik weg, want ik zou niet in staat zijn om dat gezicht te verdragen. Ik ging het huis binnen, lachend en wenend, en zei tegen mijn beminde Verlosser: "Ik mag genoeg van de hemel genieten. Hoe kan de hemel nog heerlijker zijn? Wat kan de hemel hier nog aan toevoegen? Ik begeer geen andere hemel, ik heb genoeg". Ik nam de Bijbel om te lezen en zodra ik deze geopend had, was ik zo verwonderd dat ik niet wist dat het hetzelfde Boek was.

Het heerlijke licht scheen over de donkere en duistere schriftgedeelten, want de dag was aangelicht en de Morgenster was opgegaan in mijn hart. Ik las de Bijbel in de taal van mijn eigen bevinding en kon de geest en de gevoelens van de geïnspireerde schrijvers begrijpen van de poorten der hel tot de hoogste top van de geopenbaarde zaligheid. Mijn geest en bevinding konden hen volgen, waar ze mij dan ook voerden.

Ik merkte dat ik nu gekomen was "tot de berg Sion en de stad des levenden Gods, tot het hemelse Jeruzalem en de vele duizenden der engelen, en tot God, de Rechter over allen, en de geesten der volmaakte rechtvaardigen; en tot de Middelaar des Nieuwen Testaments, Jezus, en het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel".

Ik las de Bijbel als de wil en het testament van mijn hemelse Vader en bij iedere belofte die ik zag, greep het geloof Christus aan, bracht Hem in mijn hart en schonk al Zijn zoetheid weg aan mijn ziel als een voorsmaak van de hemel. Voor mijn geloof was het even vanzelfsprekend om de beloften te zoeken als voor een kind om de borst te zoeken. Ik merkte dat ze verspreid waren door de Bijbel, "hier een weinig, daar een weinig". O, zoete vrucht, kostelijke oogst, uitgelezen maaltijd van "vet vol merg, van reine wijnen, die gezuiverd zijn". De dreigementen, voorwaardelijke beloften en vervloekingingen konden mij geen vrees meer inboezemen en schoten hun pijlen niet meer op mij af. Jezus Christus schitterde lieflijk door het hele Boek en ik werd gezegend met de geest der openbaring. De gezegende Geest opende de verborgenheden en leidde mijn gemoed daarin op zoete wijze in, zodat ik kon zien dat de Schriften zo aangenaam van Jezus getuigen. Mijn geloof kon Hem zelfs zien in alle duistere gezegden, spreekwoorden, gelijkenissen, vergelijkingen, beelden, typen en schaduwen of waarin Hij verder ook gehuld was. O, gezegend zij Zijn heilige Majesteit! Gezegend zij Zijn heilige Naam! Hij heeft mijn ziel omgeven met zoveel heerlijke beloften, terwijl de koperen berg van de eeuwige verkiezing als tienduizend pilaren geplaatst is onder mijn verlorene ziel. Om kort te gaan, mijn hart was als de berg Sion, die niet kan wankelen.

Ik ging naar bed, maar ik kon niet slapen. Ik legde mij neer en lachte, weende, zong, loofde en prees God, mijn Zaligmaker, de hele nacht. Ik sprak hardop tegen Hem, zo vertrouwelijk als een man met zijn vriend en Hij antwoordde mij met de vreugde van mijn hart, als een voorwerp van Zijn onverdiende liefde.

Zo nu en dan probeerde ik mij mijn zonden weer te herinneren en trachtte ik mijn moeiten en verzoeken opnieuw te gevoelen, maar God had ze uit mijn geest en mijn geheugen gewist. Ze zijn later ook niet meer teruggekomen en ik ben ervan overtuigd dat dit ook nooit zal gebeuren. Zo werden de zonden van Juda gezocht, maar ze konden niet gevonden worden, want ze waren er niet, zoals de Schriften getuigen. Want waar mijn zonden vroeger in slagorde stonden opgesteld, stond nu mijn dierbare Verlosser en het kleed van Zijn menselijke natuur was "met bloed geverfd". Zo zag ik Hem vele maanden lang en ik geloof dat ik gedurende zes of zeven maanden dit gezicht niet geheel kwijtraakte.

Ik begon nu mijn Bijbel te onderzoeken om te zien of de visioenen van Christus, die de heiligen van oude tijden hadden, zouden overeenkomen met de mijne. Ik vergeleek ze met de volgende schriftgedeelten en voor zover de Schriften mij daar grond voor geven, kan ik ze met alle vertrouwen openbaren.

Het eerste schriftgedeelte dat ik vond, luidde: "Doch over het huis Davids en over de inwoners van Jeruzalem zal Ik uitstorten de Geest der genade en der gebeden; en zij zullen Mij aanschouwen, let hierop: Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen als met de rouwklage over een enige zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene".

Het volgende schriftgedeelte is opgetekend in Job: "Met het gehoor des oors heb ik U gehoord, maar nu ziet U mijn oog. Daarom verfoei ik mij, en ik heb berouw in stof en as".

Het volgende gedeelte is opgetekend in Jesaja: "Wie is Deze, Die van Edom komt, met besprenkelde klederen van Bozra? Deze, Die versierd is in Zijn gewaad? Die voorttrekt in Zijn grote kracht? Ik ben het, Die in gerechtigheid spreek, Die machtig ben te verlossen. Waarom zijt Gij rood aan Uw gewaad, en Uw klederen als van een, die in de wijnpers treedt? Ik heb de pers alleen getreden en er was niemand van de volken met Mij". Dit zeide Jesaja, toen hij Zijn heerlijkheid zag en van Hem sprak.

Ook lezen we: "Verder zag ik in de nachtgezichten, en zie, er kwam Een met de wolken des hemels, als eens mensens zoon, en Hij kwam tot de Oude van dagen, en zij deden Hem voor Dezelve naderen", en "Toen ontzette zich de koning Nebukadnézar, en hij stond op inderhaast, antwoordde en zeide tot zijn raadsheren: Hebben wij niet drie mannen in het midden des vuurs, gebonden zijnde, geworpen? Zij antwoordden en zeiden tot de koning: Het is gewis, o koning. Hij antwoordde en zeide: Zie, ik zie vier mannen, los wandelende in het midden des vuurs, en er is geen verderf aan hen; en de gedaante des vierden is gelijk eens zoons der goden".

De volgende tekst luidt: "En boven het uitspansel, hetwelk was boven hun hoofden, was de gelijkenis eens troons, als de gedaante van een saffiersteen; en op de gelijkenis des troons was de gelijkenis als de gedaante eens mensens, daar bovenop zijnde".

Het volgende gedeelte is genomen uit Jozua: "Voorts geschiedde het, als Jozua bij Jericho was, dat hij zijn ogen ophief en zag toe, en zie, er stond een Man tegenover hem, Die een uitgetogen zwaard in Zijn hand had. En Jozua ging tot Hem en zeide tot Hem: Zijt Gij van ons of van onze vijanden? En Hij zeide: Neen, maar Ik ben de Vorst van het heir des HEEREN; Ik ben nu gekomen. Toen viel Jozua op zijn aangezicht ter aarde en bad aan, let hierop, Jozua was geen ariiaan en de Zaligmaker ontving deze aanbedding ook niet als schepsel en zeide tot Hem: Wat spreekt mijn Heere tot Zijn knecht? Toen zeide de Vorst van het heir des Heeren tot Jozua: Trek uw schoenen af van uw voeten." Waarom? Opdat u staande kunt blijven in Mijn kracht, want anders zult u niet voorspoedig zijn in de strijd tegen de Kanaänieten. Dit moest hem ook duidelijk maken dat hij niet moest vertrouwen op het vernuft van mensen, maar op de aanwezigheid en macht van God. "Want de plaats waarop gij staat, is heilig. En Jozua deed also".

Ja, het kwam mij ook weer in gedachten dat de Heere was verschenen aan Abraham, aan Mozes in het braambos en aan Jakob te Bethel.

Ja, de tijd zou mij ontbreken om alles te verhalen, want Paulus zegt: "Daarna is Hij gezien van meer dan vijfhonderd broederen op eenmaal, van welke het merendeel nog overig is, en sommigen ook zijn ontslapen. En ten laatste van allen is Hij ook van mij, als van een ontijdig geborene, gezien".

Ook aan Johannes is Hij verschenen: "En toen ik Hem zag, viel ik als dood aan Zijn voeten; en Hij legde Zijn rechterhand op mij, zeggende tot mij: Vrees niet; Ik ben de Eerste en de Laatste; en Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods".

Ja, zegt de Zaligmaker: "Ik zal Mijzelf openbaren aan degenen die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt." Ook zegt Hij: "De wereld zal Mij niet meer zien; maar gij zult Mij zien, merk dit op: maar gij zult Mij zien; want Ik leef en gij zult leven".

Dit komt ook overeen met de oude profetie: "En daarna zal het geschieden, dat Ik Mijn Geest zal uitgieten over alle vlees, en uw zonen en uw dochters zullen profeteren; uw ouden zullen dromen dromen, uw jongelingen zullen gezichten zien. Ja, ook over de dienstknechten en over de dienstmaagden zal Ik in die dagen Mijn Geest uitgieten".

Geprezen zij Zijn Naam, dat doet Hij. Veel dienstknechten en dienstmaagden hadden deze onschatbare zegen en dit zielzaligende getuigenis ontvangen, zelfs onder het nietige middel dat ik als predikant was.

Toen de volgende sabbat aanbrak, ging ik zoals gewoonlijk naar de kerk, maar ik kon niet met de anderen meebidden, want ik had er genoeg werk aan om het gedrag van de gemeenteleden gade te slaan en te luisteren naar hetgeen ze zeiden. Het schokte mij dat ik mensen die in een Egyptische duisternis verkeerden, hoorde zeggen dat hun ogen Gods heil gezien hadden. Ik vond het niet minder ongerijmd dat losbandige mensen zonder genade God smeekten om Zijn Heilige Geest niet van hen te nemen, dat eigengerechtigte farizeeërs zichzelf ellendige zondaren noemden, dat mensen die geloven in de vrije wil verklaarden dat er niets geheels aan hen was, dat haters van God en de Godzaligheid baden voor hun vervolgers en lasteraars en dat geestelijke misdadigers God zeiden dat Zijn dienst volkomen vrijheid is. Zelf kon ik niet zeggen dat ik gekluisterd en gebonden was met de ketenen van mijn zonde. Om kort te gaan, de hele dienst leek een aaneenschakeling van weerzinwekkende tegenstrijdigheden en was niet minder dan een bespotting van God op plechtige wijze. Ik kon daar in geen enkel opzicht aan meedoen.

De mensen die naast mij zaten, sloegen mij zeer nauwlettend gade, omdat ik niet zoals gewoonlijk handelde. Ik bedoel het knielen en opstaan wanneer dat geboden wordt, het neerzitten en naar het oosten draaien, wanneer daarom wordt verzocht. Ik kon niet meer bewegen en de mensen merkten dat op. Gewoonlijk was ik zeer ijverig in het doen van boete en gaf ik sneller dan de beste onder hen opnieuw mijn woord. Maar nu zat ik slechts in de tent en keek toe. Ik meende dat ze allemaal naar mij keken en ik wilde graag naar buiten gaan, want ik dacht - en daarin had ik gelijk - dat ik in de gemeente van de doden verkeerde.

Tenslotte was de ergerlijke taak verricht en de predikant besteeg de preekstoel. Ik was vastbesloten om geen woord van zijn preek te missen, indien mogelijk, maar zo goed naar hem te luisteren als een criticus dat maar kan doen. Zijn tekst luidde: "Dit is de overwinning die de wereld overwint, namelijk ons geloof". Hij probeerde te bewijzen dat de Joden allen ongelovigen waren, maar dat wij, omdat wij grootgebracht waren in een land waar al lange tijd christelijke kerken waren gevestigd, allemaal gelovigen waren! En toen hij tot zijn slotsom kwam, dat deed hij met grote stappen, zei hij: "Als het geloof de wereld zal overwinnen, wat zullen de goede werken dan niet doen?" Deze laatste zin sprak hij met bijzondere nadruk uit, alsof hij wilde zeggen dat het gemakkelijk is om de overwinningen van het geloof te beschrijven, maar dat er geen woorden zijn voor de heldedaden van de menselijke verdienste! En dat is ook zo en wij kunnen ons niet indenken wat voor daden dit zijn, tenzij wij de grote menigte zouden kunnen zien die de menselijke verdienste gegrepen heeft en in de hel gevangen heeft gezet.

Tot dan toe had ik nooit geweten wat de profeet Jesaja bedoelt met deze woorden: "Hun wachters zijn allen blind, zij weten niet; zij allen zijn stomme honden, zij kunnen niet bassen; zij zijn slaperig, zij liggen neder, zij hebben het sluimeren lief. En deze honden zijn sterk van begeerte, zij kunnen niet verzadigd worden, ja, het zijn herders die niet verstaan kunnen". Ik merkte dat hij blind was, want hij kon niets zien van de duivel of zijn werken en daarom waren er geen beesten tegen wie hij kon blaffen dan de arme Joden. Hij kon echter slechts tegen hen blaffen met behulp van zijn aantekeningen. Dit zijn inderdaad blinde leidlieden, zoals de beminde Verlosser zegt, zij leiden duizenden in de beek en zichzelf ook.

Geloofd zij de Almachtige, Die ons beloofd heeft om Zijn uitverkorenen Zelf te onderwijzen en onze ogen te openen, zodat wij onze leraars zien. Zo staat er geschreven: "Maar uw leraars zullen niet meer als met vleugelen wegvliegen, maar uw ogen zullen uw leraars zien". Geloofd zij God dat voor mij niet werd verborgen wie die leraar was. Jehova hield hem mij voor in zijn ware kleuren en ik toetste hem aan het Woord van God, zoals ons wordt bevolen: "Beproeft de geesten, of zij uit God zijn". Ik bevond dat hij in Gods weegschaal lichter dan ijdelheid was.

Toen ik uit de kerk kwam, maakte ik mij los van de tabbaard, de toga, het gebouw en het doen van boete en liet ik alles achter me. Ik ervoer toen in werkelijkheid, wat ik vaak had beleden, dat de dienst van God de volmaakte vrijheid is.

Op weg naar huis werd ik gekweld door de aanvechting dat het onmogelijk was, dat ik, een man die geen hoofdstuk uit de Bijbel goed kon lezen, de geestelijke betekenis van Gods Woord zo goed begreep, terwijl de mannen met zulke uitnemende kennis onwetender leken te zijn dan kinderen.

Ik vroeg: "Wat is dit dan?"

De verzoeker antwoordde: "Je slaapt en droomt".

Ik stond stil en luisterde daarnaar en zei: "Ik ben wakker en dit gebeurt echt".

"Nee", werd mij ingegeven, "je slaapt en droomt".

Ik was zo verbijsterd dat ik voelde aan mijn armen, mijn knieën, mijn hoofd en mijn jas en uitriep: "Daar staat het huis van jonker Boehm, daar staat het huis van mijn meester, daar is het uithangbord van de Magpye en ik sta op de weg. Het is echt zo; ik ben wakker, ik weet dat ik wakker ben".

De Schrift loste deze zaak op: "Ik ben verstandiger dan al mijn leraars, omdat Uw getuigenissen mijn betrachting zijn".

Ik heb sindsdien vaak nagedacht over de belijdenis van het ellendige Sion, toen God haar bevrijding bekendmaakte, zoals er staat geschreven: "Als de HEERE de gevangenen Sions wederbracht, waren wij gelijk degenen die dromen. Toen werd onze mond vervuld met lachen, en onze tong met gejuich; toen zeide men onder de heidenen: De HEERE heeft grote dingen aan dezen gedaan".

Nadat ik had aangetoond dat ik wakker was, liep ik naar huis en onderzocht De gehele plicht van de mens en enige andere oude boeken van dezelfde stempel en sprak een oordeel over hen uit dat overeenkomt met het vonnis dat is opgetekend in de Handelingen der Apostelen: "Velen ook dergenen die ijdele kunsten gepleegd hadden, brachten de boeken bijeen en verbrandden ze in aller tegenwoordigheid; en berekenden de waarde derzelve en bevonden vijftigduizend zilveren penningen. Alzo wies het Woord des Heeren met macht en nam de overhand".

Ik onderzocht de dogmatiek van de Anglicaanse Kerk en merkte dat het wezen van de leer een plaats had in mijn hart. Dit schijnen bijna alle leerstellingen van de gevestigde kerk te zijn, die, zoals blijkt uit de Schrift, overeenkomen met de leer der apostelen; het grootste deel van de overige leerstellingen schijnt geheel door de mensen te zijn opgesteld.

Wat het is om een uiterste voorhof op te knappen, en om de onzichtbare Kerk of de verborgen schapen van Christus te beschermen, weet ik niet; het einde zal dit openbaren. Van de artikelen hoorde ik nooit voor ik 25 jaar oud was. Onze geestelijken doen er verstandig aan om ze verborgen te houden voor de mensen, want ze zouden een kaars zijn voor de gemeente en een bliksemflits voor het gezicht van de blinde leidsman, terwijl hij ze leest. Ik zei tegen mijn vrouw dat de kerkmensen het allemaal bij het verkeerde eind hadden; ze waren niet wedergeboren en wisten ook niets over de geestelijke geboorte. Desondanks wilde ik een gesprek gaan voeren met twee of drie oude avondmaalgangers, die in mijn ogen de rechtvaardigsten onder hen leken te zijn.

Eerst ging ik naar een zekere heer Pease, die ik beschouwde als de oprechtste onder hen en ik had een lang gesprek met hem over de wedergeboorte en het geloof in de Heere Jezus Christus. De oude man luisterde aandachtig naar mij en omdat ik merkte dat hij mij het oor leende, probeerde ik met grote ijver de waarheid op zijn hart te drukken. Ik dacht dat hij dit wel verstond, omdat ik het hem zo duidelijk vanuit de Bijbel uitlegde. Nadat hij lange tijd met grote aandacht naar mij had geluisterd en zijn toestemming en instemming had betuigd met hetgeen ik zei, stelde hij mij de volgende vraag.

Hij zei: "Mijnheer Huntington, u schijnt de Schrift zeer goed te verstaan. Ik denk dat u het volgende voor mij wel kunt ophelderen. U weet dat ik altijd deelneem aan het Heilig Avondmaal en aan de tafel zes pennies geef. Sommige mensen zeggen dat het sacrament ons geen goed doet, tenzij wij wat geven. Ik wil graag zeker weten of het sacrament ons minder nut doet als wij niets schenken dan wanneer wij wel geld geven". Och, dacht ik, denkt hij dat het sacrament zijn ziel zal redden? Het kost hem maar zes pennies per keer om tot de plaats van zijn heil te naderen en hij wil die zes pennies voor zichzelf houden! Is hij die het heiligst schijnt, zo onwetend? Wat moeten de anderen dan niet zijn!

Toen sprak ik met een ander, die ik als de tweede onder hen beschouwde. Nadat ik twee uur met hem had gesproken, zei hij mij dat hij verbaasd was over mijn wijsheid en geloofde dat ik een oprecht man was, maar hijzelf was er vast van overtuigd dat wij een vrije wil hebben. Het leven en de dood werden ons voorgesteld en wij mochten kiezen wat ons behaagt. Ofschoon ik vaak met hem over dit punt redetwistte, kwam hij altijd uit bij de vrije wil en dus verliet ik hem ook.

Hierna ging ik nog in twee kerken luisteren, maar ik merkte dat ze hetzelfde waren als de andere kerken. Daarom ging ik daar ook niet meer heen en zei tegen mijn vrouw dat ik geloofde dat er niemand wedergeboren was dan ik alleen. Net als Elia scheen ik helemaal alleen te zijn, als een ontijdig geborene. Op een zekere dag vroeg ik God wat er van dit alles zou worden. Het antwoord luidde: "Tenzij dat iemand wederom geboren wordt, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien". Omdat ik niemand kon vinden, onder alle mensen die ik kende, die mij kon vertellen over de verandering van hart of de wedergeboorte, kreeg ik de aanvechting om te geloven dat ik ongelijk had, want de kudde van de Heere kon niet zo klein in getal zijn als ze scheen te zijn. Daarom probeerde ik weer in dezelfde nood terecht te komen als voorheen, want ik dacht dat ik het verkeerd moest hebben en mijzelf misschien wel misleidde. Ja, ik bad God zelfs of Hij mij eerder 25 jaar ellende wilde doen doormaken, omdat ik ook 25 jaar gezondigd, had dan mij toe te laten om mijzelf te misleiden. Ik probeerde daarom om mij mijn zonden weer te herinneren en de toorn van God weer als gewoonlijk te voelen, maar dit was allemaal tevergeefs, want God had mijn zonden zo ver van mij weggedaan als het oosten verwijderd is van het westen.

Hierin vervulde God op lieflijke wijze Zijn belofte: "In die dagen en te dien tijde, spreekt de HEERE, zal Israëls ongerechtigheid gezocht worden, maar zij zal er niet zijn, en de zonden van Juda, maar zullen niet gevonden worden; want Ik zal ze degene vergeven, die Ik zal doen overblijven". Hoe zoet zijn deze gezegende beloften voor mijn ziel geweest: "Ik, Ik ben het, Die uw overtredingen uitdelg om Mijnentwil, en Ik gedenk uwer zonden niet". En ook: "Ik delg uw overtredingen uit als een nevel, en uw zonden als een wolk; keer weder tot Mij, want Ik heb u verlost". Zo schenkt God "Zijn volk kennis der zaligheid, in vergeving hunner zonden".

De predikant in wiens geweten deze kwijtschelding van de zonde is betekend en verzegeld, is niet beschroomd om mensen of duivelen tegemoet te treden. Wat kan een bedroefde blik brengen op het gezicht van een mens dan een schuldig geweten? Als iemand vergeving heeft ontvangen, zal het levende getuigenis van Gods Geest in zijn geweten hem met een onbevreesd gezicht doen werken in Gods dienst, want het is zoals David zegt: "Hij is de menigvuldige Verlossing mijns aangezichts, en mijn God". Ik loof God omdat Hij mij op zo'n opmerkelijke wijze vergeving heeft geschonken, want sinds ik ben geroepen om de vergeving der zonden te prediken in de Naam van Christus, heb ik de kracht gekregen om die zielzaligende waarheid te preken met alle vrijmoedigheid en zonder enige twijfel dat zij een onweerlegbaar bewijs is van onze eeuwige verkiezing en een zeker onderpand van onze eeuwige heerlijkheid.

Dit heeft men mij vaak kwalijk genomen, ik bedoel het preken van deze leer met zo'n vrijmoedigheid. Sommigen hebben dit toegeschreven aan trots, sommigen aan ongevoeligheid, sommigen aan onbezonnen aanmatiging, sommigen aan onfeilbaarheid, anderen aan zelfgenoegzaamheid en weer anderen aan de wens om bijzonder te zijn en niet te wensen dat er een andere predikant was dan ik.

Deze dingen maakten mij duidelijk hoe weinigen er zijn onder de vele belijders die de verzoening van Christus hebben ontvangen. Ik merkte echter dat de wetenschap dat mijn zonden vergeven waren, mij in staat stelde deze leer met zeer veel gezag te verkondigen en op het hart van de hoorders te drukken, zodat ik niet sprak als een wettisch schriftgeleerde, die niet weet wat hij zegt, noch wat hij bevestigt, of als de "duivelskunstenaars, die daar piepen en binnensmonds mompelen". Ik sprak ook niet als de roomse priester die handelt in de bullen van zijne heiligheid en de schuldige zondaar twintig absoluties verkoopt voor dertig shilling en hem dan in het vagevuur laat blijven of als de arminiaan die gaat zitten op de stoel van Mozes en ons vervloekt, omdat wij niet geloven in een aantal veronderstellingen.

Maar ik zal de draad weer oppakken. Ik ging naar huis en zei mijn vrouw dat iedereen het bij het verkeerde eind had en dat ik niet meer naar de kerk zou gaan, maar op de dag des Heeren thuis zou blijven. Dat deed ik dus ook en ik maakte enige gezangen die ik zong.

Ik las uit de Bijbel, gaf enige uitleg aan mijn vrouw en bad en ik merkte dat de Geest des gebeds mij bijbleef. Deze sabbatten waren sabbatten in de ware zin van het woord, want de gehele dag was ik vervuld met godsvrucht.

Soms verzocht de satan mij als ik een geestelijke in zijn priestergewaad zag langsgaan om de eerbare lompen te bewonderen. Zo wilde hij mij weer binnen de oude, stenen muren terugbrengen, maar omdat ik vroeger zoveel geleden had, terwijl ik deze blinde leidlieden volgde, was ik vastbesloten om de schriftgedeelten die onze dierbare Heere had laten optekenen om zulke arme, onwetende zielen te waarschuwen, te overdenken. Zo staat er geschreven: "En daar al het volk het hoorde, zeide Hij tot Zijn discipelen: Wacht u van de schriftgeleerden, die daar willen wandelen in lange klederen, en beminnen de groetingen op de markten, en de voorgestoelten in de synagogen, en de vooraanzittingen in de maaltijden; die der weduwen huizen opeten, en onder een schijn lange gebeden doen; dezen zullen zwaarder oordeel ontvangen". Ik zag aan de hand van deze schriftplaatsen dat zij geen bevel hadden ontvangen tot het dragen van toga's en roomse opschik, want God verbiedt het: "En het zal geschieden te dien dage, dat die profeten beschaamd zullen worden, een iegelijk vanwege zijn gezicht, wanneer hij profeteert; en zij zullen geen haren mantel aandoen om te liegen".

Nadat ik de Bijbel had onderzocht bij het licht des Heeren, vergeleek ik onze geestelijken met de apostelen en profeten. Ik deed onderzoek naar de kleding van de apostelen en vergeleek die met de gewaden van onze geestelijken. Ook vergeleek ik de ootmoedige gebeden van de Zaligmaker en de gebeden van de apostelen met onze talloze, lange gebeden en onze gemeenten met het uitverkoren overblijfsel dat Gods dienstknechten van oude tijden volgde. Ik merkte dat er zeer grote verschillen waren tussen onze geestelijken en Gods dienstknechten.

Onze geestelijken rijden in koetsen, maar zij reisden te voet. Onze geestelijken dragen mooie gewaden, maar zij hadden slechts één mantel. Onze geestelijken pronken met mijters, maar zij hadden de voeten geschoeid met sandalen. Onze bisschoppen zijn heren, de apostelen waren dienstknechten. Onze geestelijken vergroten hun tiendschuren en stappen naar de rechter om te krijgen wat hun toekomt, maar zij mochten slechts eten en drinken wat hun werd voorgezet en mochten nooit naar de rechter gaan om één schoof of schapenvacht te krijgen. Onze geestelijken laten zich een shilling per preek betalen, hoewel hun preken in het algemeen geen cent waard zijn, maar de apostelen preekten "zoals de Geest hun gaf uit te spreken". Sommigen van onze geestelijken loochenen de werkingen van de Geest en haten hen die daarvoor strijden, maar de apostelen verklaarden: "Zo iemand de Geest van Christus niet heeft, die komt Hem niet toe".

Ik kwam tot de slotsom dat de Godsvreze die Christus in mijn geweten had gewerkt, over het geheel genomen volkomen in overeenstemming is met het Woord van God. Ze vertoont echter niet meer overeenstemming met de gevestigde godsdienst waarbij ik was opgevoed dan de absolutie van de paus met de gezegende vergeving die toegepast is door de enige verzoenende Zaligmaker. De eerste leidt tot de hel en de laatste is een onderpand van de hemel.

Toen ik mijn Bijbel las, nadat mijn ogen geopend waren, was ik er verbaasd over dat ik zoveel jaren onwetend was geweest van de betekenis van het Woord van God, die nu zo duidelijk bleek, en dat ik zo lang als een geblinddoekte was geleid door mensen die zo weinig wisten van de Schrift en die slechts zichzelf voeden en de zielen van hun kudde van hongers laten omkomen.

Zo staat er geschreven: "Mensenkind, profeteer tegen de herders Israëls, profeteer en zeg tot hen, tot de herders: Alzo zegt de Heere HEERE: Wee de herders Israëls, die zichzelf weiden! Zullen niet de herders de schapen weiden? Gij eet het vette en bekleedt u met de wol, gij slacht het gemeste, maar de schapen weidt gij niet". Geloofd zij de Heere, de God van Israël, Die door Zijn eigen Geest de vrijheid in mijn ziel heeft uitgeroepen en mij, als Nafthali, heeft gemaakt tot een "losgelaten hinde", en mij bekwaam heeft gemaakt om te springen over de grenzen van het gedichtsel des mensen. Er is vaak op mij gejaagd, maar God heeft mij geleerd: "hoed u voor de honden" (Eng. vert.).

O, de hemelse gemeenschap die mijn ziel genoot met Christus, toen ik verlost was! Ik bewende Hem de hele dag, terwijl Hij mij voortdurend voor ogen stond in Zijn besprenkelde kleren en een krachtige stem uit de hemel deed deze zoete woorden in mijn hart weerklinken: "Zalig zijn de armen van geest; want hunner is het Koninkrijk der hemelen". Het zien van de gekruisigde Christus had zo'n uitwerking op mijn ziel, dat ik mij verfoeide in stof en as en vaak zei dat ik Hem tot in alle eeuwigheid had moeten rechtvaardigen als Hij met mij had gehandeld naar mijn zonden. O, dat God de arminianen zou leiden naar deze gezegende plaats op heilige grond! Dan zouden wij niet meer horen van hun vrije wil, eigengerechtigheid, zondeloze volmaaktheid en de mogelijkheid om voorgoed te vervallen van de allesoverwinnende en algenoegzame genade van God.

Maar ach, de geest der dwaling heeft hen in haar vleugels gevangen en wanneer zij losgelaten zullen worden, weet ik niet. Eens had ik's nachts een verschrikkelijke droom, namelijk dat het einde van de wereld was gekomen. Ik zag aan mijn rechterhand enige wonderlijke "rookpilaren", die zo groot waren dat ze de hele aarde verduisterden. Ik keek om mij heen en zie, aan mijn linkerhand verscheen een "vlammend vuur". Ik was hier verbaasd over, maar niet zo verschrikt als ik had kunnen verwachten. Terwijl ik er in mijn droom over nadacht wat dit kon betekenen, kwam er zo'n wervelwind als ik nog nooit had gezien. Deze wind nam bijna alles wat op de aarde was mee en trok het de lucht in. De vogels werden weggeblazen en vlogen op wonderlijke wijze, tot ze tenslotte helemaal uit het gezicht verdwenen. "Ik zag, en alle vogelen des hemels waren weggevlogen". Spoedig hierna week de duisternis en er verscheen enig licht. De wervelwind ging liggen en er was stilte. Ik keek nu op en daar stond al het zaad van Adam, dat zijn beeld droeg, en bedekte het aangezicht van de ganse aarde. Voor mij verschenen zes vrouwen en vier mannen. Zij vluchtten en schreeuwden tot de aarde weergalmde en hun haar was verward als het haar van krankzinnige vrouwen. Op hun bleke gezichten lag al de razernij van de duivelen en de vlammen van de toorn schenen iedere trek op hun gelaat te misvormen, zoals er staat geschreven: "Huult gijlieden, want de dag des HEEREN is nabij; hij komt als een verwoesting van de Almachtige. En zij zullen verschrikt worden, smarten en weeën zullen hen aangrijpen, zij zullen bang zijn als een barendende vrouw; een iegelijk zal over zijn naaste verbaasd zijn; hun aangezichten zullen vlamme aangezichten zijn".

Dit is waarlijk een ontzaglijk schriftgedeelte! Hun aangezichten waren als vlamme "aangezichten!" Zo moeten de goddelozen er dan uitzien, zoals er staat geschreven: "Als een droom na het ontwaken, als Gij opwaakt, o Heere, dan zult Gij hun beeld verachten". Terwijl ik met afgrijzen keek naar dit verschrikkelijke toneel, vluchtten zij alle kanten op om een schuilplaats te zoeken voor de dreigende storm, maar zij vonden er geen, want "alle oog zal Hem zien".

Terwijl ik dit jammerlijke gezicht aanschouwde, viel het mij plotseling in dat ik de Zaligmaker kende en onmiddellijk vloeide de zoetste kalmte, vol vrede en liefde in mijn ziel, zodat ik omhoog kon zien, mijn hoofd opwaarts kon heffen en kon geloven dat mijn verlossing nabij was. En zie, toen ik zo mijn hoofd had opgeheven, verscheen de ontzaglijke Rechter echt! "Het gericht zette zich, en de boeken werden geopend". Ik zal hier niet verder over uitweiden, maar ik lees dat Daniël, Henoeh, Johannes en vele anderen hetzelfde visioen hebben gezien in hun dagen; daarom is het niets nieuws. Het komt mij vaak opnieuw in gedachten als ik groepjes geblankette dames zie wandelen op straat. Sommigen zijn bijna versleten door het harde werk en hun pijnlijke ogen, bleke gezichten en dunne kaken vertellen ieder die naar hen kijkt dat ze als het ware zijn weggekwiind vanwege hun oneerbare contacten. Dit zijn de beelden die ik in het visioen zag en ik zal ze eens in werkelijkheid zien. Maar ik zal weer tot mijn verhaal terugkeren.

Ik hield de Bijbel dicht bij mij, zo vaak ik daar de gelegenheid voor had en ik ervoer dat mijn dierbare Verlosser zo lieflijk sprak tot mijn onwaardige ziel in de gezegende beloften van het Evangelie, dat het lezen van de Bijbel mij meer vermaak verschafte dan een vrek heeft als hij een wilsbeschikking leest, waarin hij wordt genoemd als de erfgenaam en in iedere paragraaf duizenden guldens vindt. Ik zag dat ik de erfgenaam der belofte was en de zoete beloften vloeiden met al hun rijke bemoedigingen in mijn hart, als mijn dorstige ziel ze indronk met de mond des geloofs. Ja, bij tijden schenen zij mij hun hele inhoud te schenken, tot mijn hart werd als een fles die geen lucht meer bevat.

En de kostelijke leer van de eeuwige verkiezing ondersteunde mij als tienduizend pilaren en verleende mij alle zekerheid en vastheid die mijn onwaardige ziel nodig had vanwege alle stormen van het leven. Mijn dierbare Verlosser was zo neerbuigend goed voor Zijn onwaardige dienstknecht dat Hij de hele dag omgang met hem had. Als er twijfels of bezwaren rezen in mijn gemoed, gaf Hij antwoord door Zijn Woord. Als ik een last gevoelde, nam Hij die van mij af. Als ik eraan twijfelde of het werk wel waarheid was, vernieuwde Hij het opnieuw in mijn ziel.

Als ik een moeilijk gedeelte in de Schrift tegenkwam, gaf Hij mij twee of drie gedeelten in die waren als sleutels om het te ontsluiten en onderwees Hij mij op zoete wijze in de betekenis van dit gedeelte, waardoor mijn ziel werd bevestigd. Hij leidde mij terug tot mijn jeugd en toonde mij hoe Hij van de baarmoeder af met mij was geweest om mij te waarschuwen, het nodige te geven, om mij te bewaren als ik blootgesteld was aan de zonde en vastbesloten was die te doen, om mij in het leven te behouden en om mij te leiden tot deze bepaalde plaats, waar ik mijn Zaligmaker, Die eeuwig te prijzen is, zou ontmoeten. Dit is echt gemeenschap met Hem en gemeenschap in de ware zin van het woord!

Bij tijden leidde Hij mij in Zijn lijden en dood in en deed Hij mij zo'n gemeenschap met Hem gevoelen in Zijn lijden dat ik luid weende, alsof ik echt de pijn in mijn zij gevoelde, als ik dacht aan de wrede speer die Hem doorstak. Op andere ogenblikken verlustigde ik mij met zulke zoete overdenkingen van Zijn overwinning op het graf, dat ik, zoals Paulus zegt gemeenschap met Hem had in Zijn opstanding.

Dagelijkse ondervinding leert ons wat gemeenschap met Hem door de Geest inhoudt en iedere stap die wij in het geloof zetten, verklaart aan het hart van de christen wat de gemeenschap met Hem als met een vriend betekent en bewijst dat Hij de alomtegenwoordige God is, zoals er staat geschreven: "En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld".

O, dierbare Metgezel, kostelijke Gast, zalige omgang, hemels vermaak, overdenking die de ziel verrijkt, gemeenschap die de ziel loutert! Dit laat geen plaats meer over voor de minste smet vanwege de schuld, voor enige bittere overdenking, dorheid, twijfel, angst, vrees of beschuldiging, maar doet ons waarlijk verwachten dat wij alles zullen ontvangen wat besloten ligt in de onuitsprekelijke Naam van Jehova en daarbij de hemel, Zijn zalige woonplaats. Dit is echt onze dagen eindigen in het goede en onze jaren in liefelijkheden.

Dagelijks had Hij vanaf de troon der genade gemeenschap met mij, zoals een man met zijn vriend. Ja, Hij sprak tot mij in Zijn eeuwige raad en toonde mij dat Zijn "uitgangen zijn vanouds, van de dagen der eeuwigheid". Hij sprak ook met mij over de schepping en deed de hemelen de werken Zijner handen verklaren en het uitspansel de heerlijkheid van Zijn macht. In Zijn voorzienigheid toonde Hij Zijn vaderlijke zorg over mij en deed mijn nieren mij onderwijzen in de rampzalige val van de mens. Mijn dagelijkse zwakheden verkondigden de lankmoedigheid van Zijn genade en Zijn traagheid tot toorn, terwijl alle verzoeken die ik had moeten doorworstelen, spraken van Zijn almachtige kracht en bewarende genade. Het getuigenis van Zijn Geest in mij en het woord van Zijn genade verkondigden even duidelijk Zijn trouw en waarheid. De onwetendheid en boosheid van zondaren toonden mij de waarheid van de ontzaglijke leer der verwerping. Dat ik zonder een geestelijke metgezel op de aarde scheen te zijn, versterkte mijn geloof in de leer van de eeuwige verkiezing en predestinatie.

O, gelukkige staat! O, zalige Verlosser, Die zo laag neerboog dat Hij vertrouwelijk wilde omgaan met zo'n onwaardige worm! Deze zoete gemeenschap met de dierbare Zaligmaker is mij van groot nut geweest, sinds ik in de bediening sta, vooral wanneer de arianen in de stad en op het platteland mijn oordeel in twijfel trokken. Als zij namelijk kwamen met hun helse spitsvondigheden, kon ik altijd beuken op hun ijzeren borstwapen, of toegeschroeiende geweten, met het wapen van mijn eigen bevinding. Zij hebben nooit geweten wat omgang en gemeenschap met Jezus betekent; als ze dat wisten, zouden ze Hem niet zo beschimpen.

Christus wordt in de Schrift een "beproevede steen" genoemd. De beste wijze om Zijn Godheid te beproeven, is tot Hem te gaan, zoals ik deed, beladen met zonden, bedroefd vanwege de schuld, geplaagd door duivelen, vervloekt door de wet en gekweld door de angsten der hel, en dan tot Hem te bidden als de enige ware God. Als Hij de zondaar verlost, laat hem dan met David zeggen: "Die God is ons een God van volkomen zaligheid" en als Hij de zondaar een levende hoop schenkt, laat deze dan erkennen dat de Heere Jezus de Vader der eeuwigheid is en ook met David zeggen: "Bij de HEERE, de Heere, zijn uitkomsten tegen de dood". Laat hem toch nagaan of er een andere god is die hem verlossen kan. Petrus zegt: "De zaligheid is in geen ander".

Ik bad echter tot Christus alleen en stond niet op van mijn knieën voor het Koninkrijk van God in mijn hart was opgericht. Ik denk dat de ariiaan, als de Zaligmaker hem net zo zou verhoren als Hij mij verhoorde, toen Hij mij van het gebed deed opstaan met een glans op mijn gezicht en een ziel die wegsmolte in de vlammen van de eeuwige liefde, zou zeggen met Elia: "De God, Die door vuur antwoorde zal, Die zal God zijn". Maar de arianen zijn veel erger dan de Baälsdienaars, want de laatsten zeiden op de voorstellen van de profet: "Dat woord is goed", maar zij bleven steeds roepen: "O Baäl, antwoord ons!" Als Christus hen echter van hun dwalingen bevrijdt en van de zonde verlost, zullen ze Zijn Godheid erkennen en als ze wegzinken in eindeloze kwellingen en de rechtvaardigen zien in de schoot van God, zullen ze erkennen dat Hij "een rechtvaardig God en een Heiland".

Uit de Schrift blijkt duidelijk dat het eeuwige Koninkrijk zelf en de troon van dat Koninkrijk vast staan in de Godheid van de Zaligmaker, wat ook blijkt uit het getuigenis dat de Vader van Hem geeft: "Maar tot de Zoon zegt Hij: Uw troon, o God, is in alle eeuwigheid; de scepter Uws Koninkrijks is een rechte scepter". Zijn wijsheid en vermogen om dit profetische werk te verrichten, vloeien voort uit Zijn alwetendheid, die wijst op Zijn eeuwige Godheid, zoals er staat geschreven: "Hij zal naar het gezicht Zijner ogen niet richten; Hij zal ook naar het gehoor Zijner oren niet bestraffen". Dit moeten alle mensen wel doen. Maar nee, "Hij kende hen allen" en daarom "had Hij niet van node, dat iemand getuigen zou van de mens; want Hij Zelf wist, wat in de mens was".

Dat wij Hem op aarde genieten en gemeenschap met Hem hebben, is een afdoende bewijs van Zijn alomtegenwoordigheid. Zo staat er geschreven: "Ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld". Ook Zijn priesterlijke ambt kon Hij bekleden vanwege Zijn eeuwige macht en Godheid.

"Ik heilig Mijzelfen voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in waarheid". Zijn Godheid was het altaar dat de gave heiligt, zoals er staat geschreven dat Hij "door de eeuwige Geest Zichzelfen Gode, opgeofferd heeft". En omdat Hij de eeuwige God is, is Hij Priester in eeuwigheid of eeuwig Priester. Hij is een onveranderlijk Priester en heeft een onveranderlijk priesterschap en dit is een afdoende bewijs van Zijn onveranderlijkheid. Dat Hij is aangewezen om de wereld te oordelen, bewijst dat Hij de alwetende God is, Die het hart doorzoekt en alle mensen oordeelt, zoals er staat geschreven: "Want God Zelf is Rechter". Deze God is Christus, "want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft al het oordeel de Zoon gegeven".

Daarom is het niet vreemd dat Christus wordt aangeduid als het ware Licht, de Waarheid, het Leven, de Opstanding en het Leven, de rechtvaardige God en Heiland, de Schepper en Formeerder van alle dingen, God boven allen, geprezen in der eeuwigheid, Die alleen onsterfelijkheid heeft, in het licht woont, onze Heere, Die wij moeten aanbidden en Die alle engelen Gods moeten aanbidden. Ik zeg dat het niet vreemd is dat iedere volmaaktheid van de Godheid aan Christus toegeschreven wordt. Toch is Christus niet meer dan een bloot schepsel volgens de onbeschaamde arianen! Maar waarom zou ik de Schriftplaatsen tegen de arianen vermenigvuldigen, als zelfs het getuigenis van de duivelen hem in het stof kan doen bijten.

Christus zegt tot Zijn discipelen: "Gij zult niet rabbi genaamd worden; want Eén is uw Meester, namelijk Christus; en gij zijt allen broeders". Laten wij nu bezien wie naar het getuigenis van de duivel alleen de Meester van de apostelen is: "En het geschiedde, als wij tot het gebed heengingen, dat een zekere dienstmaagd, hebbende een waarzeggende geest, ons ontmoette, en riep, zeggende: Deze mensen zijn dienstknechten Gods des Allerhoogsten, die ons de weg der zaligheid verkondigen. En dit deed zij vele dagen lang". Merk op dat dit geen overhaaste belijdenis was van de duivel en geen verspreking. Dit werd weloverwogen en herhaaldelijk gezegd. De duivel werd veranderd in een dorpsomroeper en moest de waarheid verkondigen tegen zijn wil in. "En dit deed zij vele dagen lang. Maar Paulus, daarover ontevreden zijnde", ik veronderstel dat hij deze hulp niet wenste. Hoewel Paulus dit niet kon tegenspreken, wist hij toch heel goed wie dit verkondigde. "Maar Paulus, daarover ontevreden zijnde, keerde zich om en zeide tot de geest: Ik gebied u in de Naam van Jezus Christus, dat gij van haar uitgaat". En de duivel paarde gehoorzaamheid aan de bovenstaande belijdenis. Satan had gezegd dat Paulus' Meester de allerhoogste God was en Paulus beval de duivel nu in de Naam van Jezus Christus, zijn Meester, om zijn vesting te verlaten. Dus gehoorzaamde de duivel zo snel mogelijk, zoals er staat geschreven: "En hij ging uit ter zelfder ure". Wie kan vanuit de Schrift de duivel met recht beschuldigen van arminianisme? Niemand, want de duivel gelooft en siddert, maar de ongelovige ariiaan lacht om deze waarheden. De duivel belijdt Christus duidelijk: "Ik ken U, wie Gij zijt, namelijk de Heilige Gods". De duivelen bidden tot Christus, zoals er staat geschreven: "En hij, Jezus ziende en zeer roepende, viel voor Hem neder, en zeide met een grote stem: Wat heb ik met U te doen, Jezus, Gij Zone Gods des Allerhoogsten? Ik bid U, dat Gij mij niet pijnigt!". Satan kende zijn Rechter van oude tijden, hij wist ook welk vonnis er over hem was beschikt en hij probeerde de bepaalde tijd te weten te komen. Zo staat er geschreven: "Zijt Gij hier gekomen om ons te pijnigen voor de tijd?". Zo beled satan de Rechter Die hem zou pijnigen. De leer van het arminianisme zou, als deze aan de duivelen werd toegeschreven, hen zelfs beschaamd maken, want zij beleden Christus en baden Hem of Hij hen niet in de diepte wilde doen storten, maar hen wilde toelaten om "in die kudde zwijnen te varen". De Zaligmaker stond het hun toe en toonde toen Zijn macht door de zwijnen met de duivelen in de diepte te doen storten. Ik denk dat de arianen de duivelen zeer grote lafaards vinden, omdat ze tot Christus baden, Die toch slechts een schepsel is, en omdat daarna een heel legioen duivelen met de kudde zwijnen zeer hard op de loop ging vanwege een mondeling bevel van een bloot schepsel.

Om kort te gaan, de ariiaan is noch God noch de mammon trouw, want eerst loochent hij het getuigenis dat God gaf van Zijn Zoon en dan hecht hij geen geloof aan de belijdenis van de duivelen. Hoe verbazend weinig weten zulke mensen dan van God, als ze in de Schrift kunnen lezen hoe satan Goliath van Gath aanzette om de slagorden van de levende God te lasteren en wat een vernielingen satan aanrichtte in Egypte toen God boze geesten onder hen zond. Is het na al deze verbazingwekkende daden aannemelijk dat satan zou vluchten voor het aangezicht van Christus als Hij slechts een bloot schepsel was? Maar de ariiaan schijnt er zo op uit te zijn om zijn ziel aan de zaligheid te doen ontkomen, dat hij tot staving van zijn geliefde leerstuk tegen al zijn kennis en zelfs tegen zijn gezonde verstand en rede moet spreken.

Ja, God heeft de arianen zo vaak laten vastlopen, dat zij hun vermogens waarop zij zich beroemden, moesten loochenen en duidelijk lieten zien dat ze niets wisten van de taalregels en de schriften verdraaiden om een verkeerde uitleg of lezing te geven bij de puinhopen van hun dorre leer. Maar de Schrift moet vervuld worden, die zegt dat velen "verderfelijke ketterijen bedektelijk invoeren zullen, ook de Heere, Die hen gekocht heeft, verloocherende, en een haastig verderf over zichzelf brengende".

Om kort te gaan, het komt mij voor dat de ariiaan smadelijker handelt met de Zaligmaker dan Judas, want Judas verraadde Zijn onschuldig bloed om geld en hing zichzelf daarna op, opdat hij spoedig in zijn plaats zou zijn en het loon van zijn ongerechtigheid zou ontvangen. Maar de ariiaan richt al zijn boosheid op de eeuwige macht en Godheid van de Zaligmaker en berooft Zijn verdienste daarmee van al haar Goddelijke genoegzaamheid, maakt Hem tot een bedrieger en de levende woorden van God tot het getuigenis van een schepsel. Zo steekt hij de angel van zeer grote schuld, die het hart doorboort, diep in zijn geweten en probeert hij door de verbreiding van zijn vervloekte ketterij anderen tienmaal meer een kind der hel te maken dan hijzelf is.

O, geprezen zij de dierbare Zaligmaker, Die Zijn verlorene kudde rukt uit de tanden van zulke wolven in schaapskieren en haar Zelf onderwijst als haar Goddelijke Profeet. Het uitverkoren vat weet dat de Zaligmaker het ware Licht is, omdat Hij schijnt in zijn hart. Hij weet dat Hij "de Opstanding" is, omdat Hij hem opgewekt heeft tot een nieuw leven. Hij weet dat Hij de God des heils is, omdat Hij hem heeft verlost "van de toekomstige toorn". Hij weet dat Hij de God der heerlijkheid is, omdat de heerlijkheid van God en van Zijn Zaligmaker over hem is opgegaan. Hij weet dat Hij epen God is Die het gebed hoort, omdat Hij hem "verhoort in de blijdschap zijns harten". Hij weet dat Hij "de alleen wijze God" is, omdat Hij hem wijs maakt tot zaligheid en wijzer maakt dan alle mensen in de wereld. Hij weet dat Hij de alomtegenwoordige God is, door de dagelijkse gemeenschap die hij met Hem heeft. Hij kan er ook niet aan twifelen of Hij de Rechter van de levenden en de doden is, omdat zijn schuld hem is kwijtgescholden voor de rechtbank van zijn eigen geweten. Dit is de verborgenheid die er is tussen Christus en de uitverkorenen en die geheel verborgen is "voor de wijzen en verstandigen". Dit werkt een onuitsprekelijke vreugde in het hart van de gelovige, waar een vreemde zich niet in mengen kan.

Dit persoonlijke onderwijs dat de Zaligmaker mij gaf door Zijn Woord en Geest, zonder het gewone gebruik van de inzetten, maakte dat ik graag alleen studeerde en mediteerde. Zelfs nu breng ik liever een hele dag alleen door in gemeenschap met Christus dan een hele week in het gezelschap van alle evangeliedienaren in het koninkrijk. Ja, ik zou liever een dag alleen doorbrengen in gemeenschap met Christus dan in het gezelschap van de apostelen, zelfs als ze mij van de hemel een bezoek konden brengen.

Als wij de vreugde ervaren van een hartelijke vereniging en gemeenschap met Christus, wat kan onze vreugde dan nog groter maken? Christus is de hemel. Zijn tegenwoordigheid, het vuur van Zijn liefde en de glans van Zijn heerlijkheid, zijn een afschaduwing van de hemel. Als er een andere hemel is naast de heerlijke tegenwoordigheid van Christus, zal ik die niet begeren. Als ik Christus heb, is Christus genoeg voor mij, zegt de psalmdichter, als hij Christus stelt tot zijn huis, zijn deel en het Voorwerp van zijn vurigst verlangen. "De HEERE is mijn Deel", zegt mijn ziel. "Gij zijt ons geweest een Toevlucht van geslacht tot geslacht". En: "Ik zal verzadigd worden met Uw beeld, als ik zal opwaken". Ik zal ook verzadigd worden, want Hij is mijn leven en de lengte mijner dagen. Want Hij leeft en wij zullen leven.

Terwijl ik enige tijd deze zoete weg bewandeld had, vroeg iemand uit Sunbury mij mee te gaan en de methodisten te Richmond te beluisteren. Ik weigerde dit, omdat ik bang was dat ik daardoor enige dwalingen zou gaan aanhangen. Er waren mij namelijk vreemde dingen verteld over die groep mensen en ik dacht dat er enige waarheid in die geruchten zou kunnen schuilen. Hoe het ook zij, hij bleef proberen mij over te halen, tot ik tenslotte ermee instemde om te gaan. Voor ik met hem meeging, ging ik de trap op en smeekte God mij ervoor te bewaren ook maar één van hun dwalingen aan te nemen en mij te tonen of deze mensen het bij het rechte eind hadden of niet. Ik ging nu met de man mee en wij spraken veel onderweg. Ik meende dat hij de weg ter zaligheid in zijn hoofd had, maar de kracht ervan niet in zijn hart had ervaren.

Toen wij bij de kerk kwamen, scheen hij zeer teleurgesteld te zijn, omdat de voorganger niet de predikant was die hij verwachtte. De tekst was uit Jona: "sta op, roep tot uw God". Hij leek echter erg weinig gebruik te maken van zijn tekst; tenminste dat dacht ik. De man heette Weeks. Hij was misschien wel een goed mens, maar hij zei niets over de heerlijke vreugde die ik had gemaakt. Het kwam mij voor dat hij geen man was die kon delven in de verborgenheden van Christus, maar dat hij zich liever inspande om de steen van de mond des puts af te wentelen. De man die mij had meegenomen, was erg teleurgesteld en stelde mij veel vragen om te weten te komen of ik instemde met het gehoorde of niet. Ik zei hem dat ik wel dacht dat de predikant een goed mens was, enzovoorts. De volgende sabbat vroeg hij mij opnieuw mee te gaan. Ik wilde niet zo graag, maar omdat de laatste preek mij noch tot winst noch tot verlies was geweest, stemde ik in met zijn verzoek en ging. Toen wij daar kwamen, scheen mijn vriend zeer verheugd te zijn en zei hij mij dat dit de man was naar wie hij mij al eerder had willen laten luisteren. Hij heette Joss.

Ik luisterde zeer kritisch naar hem. Zijn tekst luidde: "Dankende de Vader, Die ons getrokken heeft uit de macht der duisternis, en overgezet heeft in het Koninkrijk van de Zoon Zijner liefde, in Dewelke wij de verlossing hebben door Zijn bloed, namelijk de vergeving der zonden".

Deze man legde de tekst bekwaam uit en sprak op lieflijke wijze tot mijn hart. Door genade kon ik instemmen met alles wat hij zei. 's Avonds hoorde ik hem opnieuw en hijsprak toen over deze woorden: "En u die verdrukt wordt, verkwikking met ons, in de openbaring van de Heere Jezus van de hemel met de engelen Zijner kracht, met vlammend vuur wraak doende over degenen die God niet kennen, en over degenen die het Evangelie van onze Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn, dewelke zullen tot straf lijden het eeuwig verderf, van het aangezicht des Heeren en van de heerlijkheid Zijner sterkte".

Mijn metgezel wilde graag weten of ik instemde met de leer die de predikant had voorgehouden. Ik antwoordde: "Ja". Ik geloof dat Paulus geen betere preek gehouden zou kunnen hebben dan de eerste preek. Ik meende echt dat de oude, apostolische dagen weer teruggekomen waren, want de predikant met zijn grijze hoofd was op de weg der gerechtigheid en preekte de Bijbel, een boek waarover ik nog nooit had horen preken. Kortom, hij kwam zonder paapse gewaden of versieringen, hij scheen te proberen zielen tot Christus Jezus te leiden en was slechts gewapend met een evangelisch geloof en de eenvoudige waarheid en dat is genoeg.

Ik heb vaak gedacht, en ik geloof dat dit ook waar zal blijken te zijn in de dag des oordeels, dat velen in onze dagen die veel geleerd hebben en zich vertonen in ambtsgewaad, die eerbied inboezemen bij hun gehoor, de gave der welsprekendheid hebben en kunnen putten uit een aantal goed en zorgvuldig gekozen evangelieteksten, tegelijkertijd verkeren onder de geest der dienstbaarheid. Iedere christen die verkeert onder de werkingen van de geest der liefde en der gematigdheid, kan dit opmerken en voelen door de dienstbaarheid en wettische ijver die zij brengen over degenen die onder hun gehoor zitten, want het zijn niet slechts woorden die hun uitwerking hebben op de kudde - die raken slechts het verstand - maar de kudde drinkt de geest van de herder in, of deze nu wettisch of evangelisch is.

Omdat zulke predikanten geen bevindelijke beschrijving kunnen geven van de vrijheid van de Heilige Geest, zijn ze denk ik instrumenten om veel ellendige zielen in de ketenen te houden door, net als Mozes, de kudde naar de Horeb te leiden. De predikant kan anderen de vrijheid verkondigen, terwijl hij zelf een dienstknecht der verdorvenheid is, zoals de Schriften getuigen. Eens hoorde ik iemand van deze stempel preken. Ik was zo onder de indruk van zijn eerbiedwaardige voorkomen, zijn welsprekendheid en zijn goed gekozen uitdrukkingen, dat ik dacht dat ik hem, als het in mijn vermogen had gelegen, wel naar het graf gevolgd zou hebben en toch verheugde ik snij slechts over zijn welluidende stem. Desondanks bracht hij mij onder zo'n wettische geest, dat ik, terwijl ik naar huis ging, kermde vanwege mijn harde hart tot mijn borst er pijn van deed en ik ervoer hoe mijn ziel daardoor nog lang in de strikken bekneld bleef.

Ik ken enige mensen die het ene deel van de dag zitten onder een zeer evangelische predikant en het andere deel van de dag onder iemand die de wet preekte, en ze zien geen verschil. Ze komen van jaar tot jaar ook geen stap vooruit op de weg der bekering. Ik ben heel bang dat ze, als ze nog zeven jaar gediend hebben, nog even ver van de berg Gilead verwijderd zien als nu, want de berg Sinaï is als de bergen van Gilboa, waarop dauw noch regen valt. Maar ik zal de draad weer oppakken.

Nadat ik ds. Joss had gehoord, ging ik naar huis en vertelde mijn vrouw dat ik een man had gevonden die de Bijbel preekte - een wonder dat ik nog nooit had gezien - dat hij preekte zonder tabbaard of toga, dat de mensen die methodisten genoemd worden, Gods uitverkorenen zijn en dat ik zelfs blij was met hun uiterlijk.

Ik begon nu na te denken over de kenmerken van een farizeeër en vermoedde zeer sterk dat mijn vrouw er een was. Vroeger had ik haar zeer geacht vanwege haar godsdienstigheid en had ik vaak gedacht dat ik, als mijn moeiten ooit voorbij zouden gaan, net zo zou zijn als zij, want ze scheen "een rechtvaardige die de bekering niet van node had". Op andere ogenblikken kwelde de gedachte mij dat zij op de grote dag in de heerlijkheid zou worden genodigd, terwijl haar arme echtgenoot in de hel geworpen zou worden. Daarom beschouwde ik haar soms als een engel des lichts, maar zag ik mijzelf als de laatste die ooit door God aangenomen kon worden. Mijn vrouw had mij verteld hoe ernstig ze altijd tot God had gebeden, met het kleine gebedenboek dat ze had gekregen of Hij mij, als ze met mij trouwde, tot een goede man en echtgenoot wilde maken en mijn hart wilde neigen om bij haar thuis te blijven. Hierover verwonder ik mij niet, omdat ik van nature vrolijk was en graag in opgewekt gezelschap verkeerde. Daarom kreeg ik steeds gezelschap van de ene of andere jongeman. Nadat ik de toestand van mijn vrouw op onpartijdige wijze had gadegeslagen, merkte ik dat zij een farizeeër was uit de farizeeërs. Daarom bestormde ik voortdurend de troon der genade voor haar en God deed mij de staat van haar ziel zo zwaar wegen dat ik in zielenood was tot ik mocht hopen dat Christus een gestalte gekregen had in haar hart. Ik had de staat van haar ziel voortdurend voor ogen en de gedachte dat wij bij het laatste oordeel voorgoed gescheiden zouden worden, maakte mijn gebeden des te vuriger. Als hoofd van het gezin kende ik een vurig verlangen om God met mijn hele huis te vrezen en Gods dienst te betrachten. Ik dank God dat mijn vrouw mijn voornemen niet afkeurde.

Ook weigerde ze nooit om haar knieën met mij te buigen in het gebed; ze was slechts enigszins bevreesd dat ik al te rechtvaardig zou worden en dat dit zelfs een gevaar zou vormen voor mijn verstand. Maar geloofd zij God, spoedig zag ik enige tekenen van een werk der wet in haar, wat een grote opluchting voor mij betekende en mij zelfs wat grond gaf om te hopen. Zo waren wij elkaar tot hulp. Zij had mij gezegd hoe ze vroeger voor mij tot God had gebeden en zo bad ik tot God voor haar. Ik geloof dat de gezegende Majesteit des hemels mij hierin ook hoorde. Enige zondagen nadat ik voor de eerste keer te Richmond was geweest, vroeg mijn vriend mij mee te gaan en het Woord van God te horen te Kingston, wat ik ook deed. 's Middags gingen wij in de consistorie zitten om het brood dat wij in onze zakken hadden meegenomen, op te eten en verschillende plattelanders die ook eten hadden meegenomen, zaten neer om met ons te eten. Nadat de predikant had gegeten, kwam hij uit het huis naar de consistorie en stelde de mensen veel vragen over hun ziel. Hij begon elk van hen om beurten aan te spreken en tenslotte was het mijn beurt. Dit was allemaal nieuw voor mij. Ik had nog nooit aan iemand verantwoording afgelegd over mijn godsdienst; ook kon ik mijn tong niet goed roeren en had ik geen woorden om mijn gevoelens uit te drukken. Ik vertelde hem dat ik wel wilde sterven en bedoelde daarmee dat ik was verlost van de vreze des doods, waaronder ik gebukt was gegaan. Ik zei dat ik spoedig hoopte te sterven, waarmee ik bedoelde dat ik had gebeden of ik sterven mocht. Ik zei hem ook dat ik onlangs een boek had gelezen waarin de raad werd gegeven om het vijfde hoofdstuk van de Romeinenbrief goed te overdenken en dat ik dit met mijn hele hart gedaan had. Ik bedoelde dat ik het niet alleen gelezen had, maar al het gelezene zo in mijn hart had ondervonden.

Hij schudde zijn hoofd en zei dat ik misleid was. Ik wist toen nog niet wat het woord "misleid" betekende, dus ik kon hem niet tegenspreken. Hij keek mij strak aan en toen hij zag dat ik lachte en opgewekt keek, vond hij dit een erg slecht teken. Hij vroeg toen hoelang ik het Evangelie had horen preken. Ik zei hem: "slechts drie of vier keer". Hij schudde zijn hoofd en vroeg de mensen of ze mij kenden. Ze zeiden: "Nee". Hij vroeg hen of ik daar eerder geweest was. Ze zeiden: "Nee, niet dat wij weten". Dus kon mijn stamboom niet worden nagevolgd en kon de predikant niet narekenen wanneer ik geboren was. Ik was een ontijdig geborene of "het beeld dat uit de hemel gevallen was". Er was iets wonderlijks geschied en toch kon ik niet vertellen vanwaar ik was. De goede man probeerde mij een woord van veroordeling op het hart te binden, maar dat kon hij niet. Ik had daar al genoeg van ervaren. Toen hij zag dat ik zo gelukkig bleef onder alles wat hij zei, dacht hij dat ik "verhard was door de verleiding der zonde". Omdat hij merkte dat hij mij verder niet van nut kon zijn, gaf hij mij op. Toen ik de consistorie verliet, schenen veel toehoorders medelijden met mij te hebben, omdat ze mijn rechtszaak hadden aangehoord en omdat het oordeel dat over mij was uitgesproken, luidde "misleid". De goede man beklom de preekstoel en hield een preek over deze woorden: "En wanneer de onreine geest van de mens uitgegaan is, zo gaat hij door dorre plaatsen, zoekende rust, en vindt ze niet. Dan zegt hij: Ik zal wederkeren in mijn huis, vanwaar ik uitgegaan ben; en komende vindt hij het ledig, met bezemen gekeerd en versierd. Dan gaat hij heen en neemt met zich zeven andere geesten, bozer dan hij zelf, en ingegaan zijnde, wonen zij aldaar; en het laatste van dezelve mens wordt erger dan het eerste". De predikant keek mij strak aan en onwetend richtte hij al zijn pijlen op mijn hoofd. Ik keek hem recht in het gezicht, luisterde zo aandachtig mogelijk en probeerde mijn geweten bloot te stellen aan alle pijlen die vanuit deze tekst konden worden afgeschoten, om te zien of er weer een wond toegebracht kon worden aan mijn geweten, dat de dierbare Verlosser zo lieflijk had geheeld. Maar alle pijlen kwamen niet ver genoeg of vlogen over mij heen en ik dacht al dat dit zou gebeuren, zodra hij zijn boog spande. "Jonathan en David alleen wisten van de zaak". Nadat deze preek was gehouden, ging ik naar huis en mijn vriend vroeg mij of het onderzoek van de predikant mij niet had verontrust. Ik zei hem van niet, want ik geloofde dat hij, als hij twintig jaar lang hel en verdoemenis tegen mij had gepredikt, nooit een bedreiging in mijn geest had kunnen prenten, want Jezus Christus Zelf had mijn ziel verlost. Daarom kon niemand mij meer in de nood brengen en lag het ook niet in mijn macht om mij daar weer in te brengen, zelfs als ik dit probeerde.

De bovenstaande gebeurtenis is mij van nut geweest sinds ik in de bediening sta. Ik heb erdoor geleerd dat het beter is om te zoeken naar de kracht van de godsdienst op het geweten dan een geloofsbelijdenis te verwachten van de lippen van zuigelingen. Niet elke begenadigde ziel kan een geloofsbelijdenis opstellen; in het geestelijke lichaam zijn niet alleen ogen. Als de goede man was begonnen met de uitleg van een werk der wet in het hart, als hij had gesproken over verzoeking en zielenweeën en daarna de geboorte van een kind van God door de Geest had verklaard, zou hij hebben aangeroerd hoe het er met mij voorstond en zou hij het vuur hebben ontstoken. Hij zou mij dan in mijn eigen taal hebben aangesproken en zou zoveel uit mij gekregen hebben dat al zijn vragen beantwoord waren. Paulus werd zwak, opdat hij de zwakken zou winnen. Maar "de raad in het hart eens mans is als diepe wateren" en slechts "een man van verstand zal die uithalen".

Al deze tijd genoot mijn ziel een onuitsprekelijk heerlijk leven en een onbeschrijfelijke heerlijkheid.

De gemeenschap met de Verlosser was zo aangenaam voor mijn ziel, dat ik dacht dat het onmogelijk was om nog op aarde te leven en daarom verwachtte ik maandenlang iedere dag dat ik zou heengaan om met Christus te zijn of dat de dag des oordeels spoedig zou aanbreken. Daarom keek ik naar iedere wolk die voorbijging om te zien of de Zaligmaker daarop verscheen, want ik wist dat Hij zou "komen met de wolken des hemels". De taal van mijn ziel was: "Waarom blijven de gangen zijner wagens achter?", of ik zei met de woorden van de geliefde apostel: "Ja, kom, Heere Jezus!"

De uren van de nacht waren doorgaans het zoetst voor mijn ziel, want God, mijn Maker, gaf mij psalmen in de nacht. Daarom verklaarde ik mijn ogen de oorlog en gunde ze geen sluimering of slaap. Ja, ik smeekte God om de slaap van mijn ogen weg te nemen. De Heere verhoorde mijn gebed niet geheel, maar Hij oefende in de slaap gemeenschap met mijn ziel, zoals er staat geschreven: "Ik slaap, maar mijn hart waakt; het is de stem mijns Liefsten, Die klopt" (Eng. vert.). En als ik opstond in de morgen en de zon begon te schijnen, was het alsof de heerlijkheid van God mij omscheen in die zonnestrallen, tot mijn geest in Zijn stralen wegsmolt, zoals er staat geschreven: "Mijn ziel versmelt" (Eng. vert.).

Als ik mij tot het gebed begaf, was dit de hemel op aarde, want mijn Zaligmaker wilde Zijn vreugde in mijn hart uitstorten voor ik daarom kon vragen, zoals er staat geschreven: "Eer zij roepen, zo zal Ik antwoorden; terwijl zij nog spreken, zo zal Ik horen". O, als het bed, de gordijnen, de heggen, de bossen, de bomen en de velden konden spreken, dan zouden ze getuigenis geven van de heilige overwinningen van mijn ziel! Maar ach! Alle taal is te arm om de heerlijke openbaringen van God de Zaligmaker aan Zijn uitverkorenen te beschrijven. Wij moeten hier net zo mee omgaan als de profeten en de apostelen: de draad opnemen en daarna weer afbreken, zoals er staat geschreven: "Ja, vanouds heeft men het niet gehoord, noch met oren vernomen, en geen oog heeft het gezien, behalve Gij, o God, wat Hij doen zal dien, die op Hem wacht". Ook lezen we: "Ziet, hoe grote liefde ons de Vader gegeven heeft, namelijk dat wij kinderen Gods genaamd zouden worden, en het is nog niet geopenbaard wat wij zijn zullen". Ook staat er: "Dewelke gij niet gezien hebt en nochtans liefhebt, in Dewelke gij nu, hoewel Hem niet ziende, maar gelovende, u verheugt met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde". Mijn tegenstander, die geheel overwonnen was door het geloof in de dierbare Verlosser, begon mij nu op een andere manier te verzoeken, namelijk door mij te vervullen met medelijden jegens alle gevallen mensen die leefden in hun zonden en met hem in opstand te komen tegen de besluiten van God. Dit was de eerste verzoeking waarmee ik te kampen had, nadat de Heere mij zo wonderlijk had verlost, en mijn arme, dwalende ziel werd in de strik gevangen, tot ik zelfs de aanvechting kreeg om medelijden te hebben met de gevallen engelen. Het doet ons versteld staan als wij zien hoever natuurlijke genegenheid of vleeselijke hartstochten een mens kunnen brengen als hij wordt overgelaten aan de satan, die veranderd is "in een engel des lichts". Velen zien dit echter als het werk van de Geest en roepen dan uit: "Als ik zoveel medelijden heb met arme zondaren, hoeveel medelijden moet God dan niet hebben!" Hierop antwoord ik: "Gods medelijden overtreft het uwe net zoveel als de hemel hoger is dan de aarde en de voorwerpen van Gods medelijden en van het uwe verschillen evenveel als het oosten van het westen". Nadat God mij had verlost van deze vreemde verzoeking om medelijden te hebben met duivelen, beesten en alle inwoners van de aarde en mij tegen Gods besluiten te verzetten, viel de satan mij op de volgende wijze aan: "Je bent zelf een uitverkoren vat en geniet onuitsprekelijke vreugde. Je gelooft in de leer der verkiezing. Maar kijk naar je arme vrouw en gezin. Denk je dat zij uitverkoren zijn? Wat zal er van hen worden?" Ik luisterde nu met alle aandacht en liet menige stille traan vallen, want ik vermoedde niet dat dit van de duivel kwam. Hij voegde hieraan toe: "Kijk naar de inwoners van deze gemeente; je kunt er niet één vinden die wedergeboren is. Wat zal er van hen worden?"

Nu begon mijn hart zich te verheffen tegen de leer van de verkiezing en de soevereiniteit van de Allerhoogste. De duivel bracht mij ook de Moren en andere heidense volken in gedachten en vroeg mij wat ik nu dacht van de leer der verkiezing. Al die tijd versmolt mijn hart en stroomden de tranen uit mijn ogen, uit medelijden met mijn medeschepselen. Tegelijkertijd verzette ik mij tegen Gods besluiten. De tegenstander vervulde mij daarna met medelijden jegens de beesten. Zij hadden het zo zwaar en werkten zo hard, maar er was geen hemel voor hen bereid. Hij deed mij ook over hen wenen. Daarna vroeg de tegenstander mij wat ik dacht van de gevallen engelen. Hen werd geen genade aangeboden; zij werden bewaard in ketenen der duisternis tot het oordeel op de grote dag. Vervolgens kreeg ik de aanvechting om medelijden te hebben met duivelen, wat mij deed beven. Onmiddellijk zag ik nu waar 'het rommelen van deze medelijdende ingewanden' vandaan kwam. De strik werd verbroken en ik werd bevrijd.

Ik zal mijn lezer nu vertellen hoe ik verlost werd.

Ik had mijn betrekking te Sunbury verlaten en wachtte tot er een andere deur werd geopend in de weg der Voorzienigheid. Zolang ik geen betrekking had, probeerde ik werk te krijgen, tot zich een gelegenheid voordeed om het beter te krijgen.

Mij werd verteld dat iemand mensen nodig had om kersen te plukken, omdat er dat jaar een zeer grote fruitoogst was. Dus ging ik aan het werk en ik geloof dat er bijna twintig handen aan het werk waren. Op zaterdagavond werd ons gezegd dat wij zondagmorgen moesten komen werken. Dat weigerde ik. Mijn baas vroeg mij of ik een aanhanger van Whitefield was. Ik zei hem dat het zonde was om de dag des Heeren te ontheiligen en dat ik het niet zou doen. Dit bracht alle anderen ertoe om mij uit te jouwen. Ik bleef het mikpunt van hun spot, zolang ik met hen werkte. De week daarna, toen ik op de ladder aan het werk was en vaak van verschillende delen van het veld schimpscheuten hoorde, kwam mij het volgende in gedachten: "Waarom haten deze mensen mij? Alleen omdat God Zijn vrees in mijn hart gelegd heeft en mijn geweten teer gemaakt heeft als het gaat om Zijn eer. Ze zouden mij allemaal toejuichen als ik de duivel zou dienen en mijn eigen ziel zou vervloeken, maar omdat God in mij schijnt te werken, haten ze mij. Wat heeft God gedaan waardoor ze zo gekrenkt zijn, dat ze Hem zo beschimpen?"

Mijn ingewanden waren nu ontstoken over mijn Heere, Die zo vaak werd onteerd. Hij deed mij zien op de kersbomen die om mij heen stonden, om te zien hoe ze met fruit waren beladen als een zegen van God en om te letten op het gedrag van mijn baas en medewerkers, die zulke zegeningen helemaal niet hadden verdiend. Ik zei bij mezelf. "God heeft deze bomen overladen met fruit, maar de mens zondigt des te meer. De arbeiders honen en lasteren de hele dag de Naam van God en de baas zegt dat wij op de dag des Heeren moeten werken, want anders zullen wij ze nooit allemaal kunnen plukken. Zo proberen zij door hun zonde een vruchtbaar land onvruchtbaar te maken. Als God deze overvloed niet had gegeven, zouden er niet half zoveel eden gezworen zijn en zou Zijn heilige dag niet zo onheilighd zijn". Ik beled toen onder tranen voor God dat ik Hem moest rechtvaardigen als Hij nooit meer vruchten zou geven.

Vervolgens dacht ik na over het gedrag van de mensen in het algemeen en hun dagelijkse lasteringen van God, over de staat waarin wij eerst geschapen waren en de staat waarin wij onszelf door de zonde gebracht hadden, de haat die Christus had ontmoet en de wijze waarop God en Zijn Woord in Groot-Britannië, Turkije en Italië werden gekrenkt. Ook dacht ik erover hoe de, duivelen tegen God hadden gewoed en Hem hadden gelasterd, wat ik ook in mijn ziel had gevoeld. Dit dreef mijn hart weer wenend uit tot God. Ik laakte de verkiezing nu niet meer en rechtvaardigde Hem in mijn hart. Misschien bracht het de profeet Ezechiël wel enigszins in verwarring, toen hij zag dat God Zijn Israël en de profeten liet wegvoeren naar een vijandig land en dat Hij al de vaten van Zijn huis blootstelde aan de spot van dwazen. Maar toen God de profeet bracht in de kamer met de beelden en hem hun gruwelen in Zijn tempel toonde, zoals u leest in het achtste hoofdstuk, zag de profeet spoedig genoeg om hem ervan te overtuigen dat God rechtvaardig was, als Hij Zijn oordelen zou uitvoeren en Zich zou wreken aan een volk als dat was.

De week daarna werd ons weer bevolen om op de dag des Heeren te komen werken. Ik zei dat ik het niet zou doen en gaf de man die met mij fruit plukte de raad om het ook niet te doen. Ik meende dat hij het niet zou doen, omdat ik met hem had gesproken over godsdienstige onderwerpen en hij scheen te luisteren en scheen in te stemmen met hetgeen ik zei. Desondanks zei hij mij dat hij 's morgens zou komen, vijftien pence zou verdienen en dan zou stoppen.

De volgende dinsdag vroeg ik mijn medewerker of hij op de dag des Heeren had gewerkt. Hij zei dat hij dat gedaan had. "En nadat wij dat gedaan hadden", zei hij, "gingen wij naar de kroeg en gaven elk vijftien pennies uit. Sommigen mishandelden de waardin en er is een bevel tot hun aanhouding uitgevaardigd".

"Gisteren", zo vervolgde hij, "konden wij geen werk doen".

Ik antwoordde: "Kunt u Gods afkeuring hierin niet zien? U werkte 's morgens en verdiende vijftien pennies. 's Middags gaf u het allemaal uit in de kroeg - zo is God onteerd. Gisteren ging u weer naar de kroeg en gaf 18 pennies uit en kon een dag niet werken; bij elkaar is dit twee shilling en een halve kroon. Nu, wat hebt u gewonnen met het ontheiligen van de dag des Heeren en wat heb ik gemist? Ziet u de vloek des Heeren niet over alles wat u op die dag verdient?" Ik had deze woorden nog niet gesproken of zijn voet gleed uit en hij viel van de bovenste sport van de ladder naar beneden en plukte nooit meer één kers, zolang ik dat werk deed. Enige dagen later werd mij verteld dat hij waarschijnlijk zijn arm niet meer zou kunnen gebruiken. Ik kon geen medelijden hebben met deze arme stumper, maar ik rechtvaardigde God in mijn ziel en beled dat Zijn oordeel rechtvaardig was. Maar ik zal de draad weer oppakken.

Nadat ik van deze verzoeking was bevrijd, was mijn gemeenschap met de Zaligmaker weer net zo zoet als altijd en de gedachte dat de satan in zo'n gedaante kon verschijnen en zo kon werken, ontstelde mij zeer. Wij hoeven ons daar echter niet over te verwonderen; de apostel zegt dat hij bij tijden veranderd wordt "in een engel des lichts", en zo ervoer ik het ook. De tegenstander vocht mij vaak op dit punt aan, maar het raakte mij niet, want ik was er ten volle van overtuigd dat alles wat mij ertoe aanzette om harde gedachten te hebben over God, Zijn wil te weerstaan of een van Zijn geopenbaarde waarheden te verachten of te bestrijden, van de duivel moest komen.

Wij hebben toch het bevel gekregen om de Heere lief te hebben met ons ganse hart? En wie vader of moeder, vrouw of kinderen liefheeft boven Christus, is Hem niet waardig. Ik mag hier wel aan toevoegen dat zij die Hem niet boven al het aardse beminnen, nooit een hartelijke vereniging en gemeenschap met Hem hebben gehad. Ik ging nog steeds iedere sabbat naar Kingston en omdat ik met enige vervolging te kampen had gehad, besloot ik aan sommigen van hen mijn hart bloot te leggen. Ik dacht dat ze wel medelijden met mij zouden hebben, omdat ik zo'n liefde voor hen gevoelde en zij zelfs engelen leken in mijn ogen. Ik vertelde dus aan een of twee van hen hoe de wereldlingen mij behandelden, maar ze spraken hard met mij. Ik was zoals Jozef met zijn veelervarige rok; mijn broederen konden niet op vreedzame wijze met mij spreken. Dit deed mij kermend als een vrouw in barensood huiswaarts keren.

Ik ging nu tot mijn hemelse Vader en bad Hem om mij terecht te wijzen als ik dwaalde, om mij tot Zijn kind te maken als ik Zijn kind niet was, wat ik verder dan ook zou moeten lijden. Hij daalde af in mijn ziel "als een regen op het nagras, als de druppelen die de aarde bevochtigen". Hij vernieuwde alles wat Hij in mijn geest had gewerkt. Hij was mij zeer dierbaar en gaf mij zo'n toegang tot Hem en zo'n vrijheid om mijn ziel voor Hem uit te storten, dat ik echt ondervond wat David zegt: "Hij zal u dekken met Zijn vlerken, en onder Zijn vleugelen zult gij betrouwen; Zijn waarheid is een rondas en beukelaar". Zo kwam er een einde aan al mijn gekerm en ik ondervond duidelijk hoe waar de tekst is: "Zij hebben het hart des rechtvaardigen door valsheid bedroefd gemaakt, daar Ik hem geen smart aangedaan heb".

Ik overwoog wat ik in dit geval moest doen. Zij hadden mijn rechtszaak voor de rechtbank van een predikant aangehoord en hij meende dat ik misleid was. Dat geloofden zij dus ook. Daarom dacht ik erover om hen de volgende sabbat uit de droom te helpen door hun te vertellen hoe God met mij had gehandeld. Dus begon ik hen die dag, toen er verschillenden van ons in de consistorie zaten te eten, te vertellen over mijn aanvechtingen en moeiten. Ik zei hen hoe ik Jezus had gezien, wat Hij voor mij had gedaan, hoe Hij mij voortdurend vertroostte en welke vreugde ik dagelijks mocht genieten. Zodra ik hierover begon te spreken, stond een van hen, die ik beschouwde als de uitnemendste onder hen, op en ging naar buiten voor het oog van het hele gezelschap, en zijn vrouw volgde hem. Dus wilden ze liever in de kou zitten en daar hun maaltijd nuttigen, dan bij mij in de consistorie te blijven zitten. Anderen keken naar mij alsof ik Arabisch had gesproken; naar het scheen, vertelde ik hun zeer vreemde dingen.

Omdat ik diepe wegen had moeten gaan en een slechte spreker was, scheen ik onder hen een gesprenkelde vogel te zijn. Ik ging naar huis, zoals gewoonlijk, en kermde en weende tot God, mijn Zaligmaker, Die mij weer antwoordde door mij vreugde in het hart te geven. En de gezegende Geest kwam mij zo lang te hulp in mijn zwakheden dat mijn ziel in mij versmolt. Christus was zo dierbaar in Zijn gewaad dat in bloed was gedrenkt, dat ik medelijden met Hem had, over Hem weende en zo vertrouwelijk met Hem sprak dat ik dit niet wil verhalen, hoewel het Hooglied van Salomo er vol van is. De volgende sabbat zou het brood gebroken worden. Toen de tafel was toegerust, verlangde ik ernaar om aan te gaan en deel te nemen, omdat ik zo'n liefde gevoelde voor Jezus en zo'n zoete gemeenschap met Hem ervoer. Toen de mensen opgingen naar de avondmaalstafel, begaf ik mij onder hen, want ik kon niet afblijven. Ik dacht dat ze allemaal naar mij keken. Naderhand kreeg ik echter een vriendelijke vermaning van een zekere heer Gates. Dit bracht mij weer in barensood en deed mij kermend onder deze zielenweeën naar huis gaan. Zodra ik in een hoek voor mijn dierbare Zaligmaker kon neerknielen, boog mijn ziel zich terneer en uitte haar smart. Toen was het goed tussen Hem en mij.

De volgende week kwam het mij in gedachten dat ik mij zo slecht uitdrukte dat ze mij niet konden begrijpen. Dat zou de reden kunnen zijn dat ze niet in eendracht met mij konden samenzijn. Ik begon nu over deze zaken na te denken om hetgeen ik had ondervonden begrijpelijk aan hen te kunnen voorstellen, als wij elkaar weer zouden ontmoeten. Ik zocht heel veel schriftplaatsen op om te bewijzen dat het werk in mij waarheid was. Dus begon ik de volgende sabbat opnieuw te spreken, maar zodra ik mijn mond opende, verlieten verschillenden van de oudste kerkgangers onmiddellijk de consistorie. Sommigen gingen naar de stad, sommigen zaten, zoals gewoonlijk, in de kou bijeen en anderen gingen daarna altijd eten bij vrienden en kwamen nooit meer in de consistorie. Dit deed mij opnieuw vol smart huiswaarts keren, terwijl ik mij afvroeg wat dit kon betekenen. Toen ik echter weer bij mijn dierbare Vriend, de Heere Jezus Christus, kwam, was alles weer goed. Ik smeekte Hem om mij niet toe te laten mezelf te bedriegen en of Hij het mij wilde tonen als ik een huichelaar was en mij weer op het rechte spoor wilde brengen, wat ik daarom ook zou moeten lijden. Hij gaf mij geen antwoord uit de Schrift, dat wil zeggen dat Hij geen tekst toepaste, maar Hij gaf zoveel vrede in mijn ziel en verscheen als de Gekruisigde voor mijn geloofsoog. Ik ondervond wat de Verlosser had gezegd: "In de wereld zult gij verdrukking hebben", maar als ik tot Hem ging, merkte ik dat ik in Hem vrede vond. De volgende sabbat kreeg ik dezelfde oefening als tevoren en ging, zoals gewoonlijk, kermend naar huis.

Ik kreeg nu zware aanvechtingen om de kerkgang maar op te geven en wenste heimelijk dat ik nooit in de nabijheid van een gemeente gekomen was, omdat ik in het verborgen zoveel vermaak in Christus vond. Later heb ik echter gezien dat God mij zo voorbereidde op de bediening, hoewel ik het toen nog niet wist. Maar ik zal de draad weer oppakken.

Toen ik naar huis ging, kreeg ik hevige aanvechtingen om te geloven dat ik een huichelaar was, omdat allen die in mijn ogen zo schitterden vanwege hun Godsvrucht, weigerden om zelfs met mij in de consistorie te zitten. Dit schriftgedeelte kwam mij voor de geest: "Een iegelijk die liefheeft Degene Die geboren heeft, die heeft ook lief degene die uit Hem geboren is". Dit deed mij vrezen dat ik niet wedergeboren was en dat deze zuivere zielen, die oude christenen waren, daarom zelfs mijn aanwezigheid verfoeiden. Dit dreef mij opnieuw uit tot de troon der genade in een zeer vurig gebed, wensende om liever te gaan door de landpalen van de veroordeelden dan een huichelaar te zijn, want huichelaars vond ik de slechtste mensen op aarde. Toen ik echter in het gebed tot Jezus ging, ondervond ik opnieuw dat alles recht lag. Ik verlangde dat Hij mij weer terug zou laten gaan tot mijn vorige moeiten, maar die deur was gesloten en ik ontving in mijn ziel meer licht en liefde dan ooit tevoren. Dit verwarde mij erg, omdat ik de wonderlijke liefde van de Heere niet kon rijmen met de haat van Zijn kinderen tegen mij.

De volgende sabbat bleef ik weg uit de gemeente en liep heen en weer van Hampton Wick naar Hampton Court Green. Omdat het koud was en er sneeuw op de grond lag, kon ik het niet helpen dat ik veel tranen stortte over mijn harde lot. Ik dacht dat zulke reine, heilige christenen als zij waren, zich verheugd zouden hebben wanneer ze zagen dat zo'n arme, ellendige zondaar als ik verlost was van wanhoop en radeloosheid en ik merkte dat mijn ziel graag zag dat zondaren bekeerd werden tot het geloof in Christus. "Maar ach", zei ik, "ik heb het verkeerd, hun godsdienst is niet als de mijne, ik bedrieg me. Zij, kostelijke zielen, lijken wel engelen, zij kunnen het niet verkeerd hebben, ik ben degene die mij bedrieg. Ik zou ze allemaal wel aan mijn hart kunnen drukken, maar zij haten mij met een volkomen haat. O, dat ik maar nooit onder hen gekomen was! Bracht ik vrede? Nee, ik bracht verdeeldheid en dreef de mensen uit elkaar. Ze vluchtten voor mij weg, ze wilden niet bij mij zitten; met zo één wilden ze zelfs niet eten! Ik ben die man, ik heb de kudde van God verdeeld; de ene gaat die kant op, de andere deze. O, dat ik nooit onder hen gekomen was om deze verdeeldheid te zaaien! "Wie met Mij niet is, die is tegen Mij; en wie met Mij niet vergadert, die verstroot". Ik ben die man. O, dat zo'n onwaardige ellendige als ik zich maar op een gepaste afstand had gehouden! Ik zou veilig in de hemel zijn gekomen door het bloed van de Zaligmaker, zonder deze zuivere vergadering van heiligen te bezoedelen of te verstrooien. Maar ach, ik was altijd weerspanning en drong mijzelf op de voorgrond en dit zal tenslotte tot mijn ondergang leiden".

Toen ik 's avonds naar huis ging, lag alles weer recht tussen God en mijn geweten, maar ik wist niet wat dit alles betekende. Ik kon niet twifelen aan hun godsdienst, want zij schenen zo heilig te zijn. Ik dacht ook echt dat ieder die een Bijbel en een gezangbundel droeg, zeker aan de poort des hemels verkeerde. En werd ik gedrongen om Gods Woord te verkondigen

Spoedig daarna verhuisde ik naar Ewell in Surrey, waar er in een man en zijn vrouw werd gewerkt door middel van de gesprekken die ik persoonlijk met hen had. Zij nodigden mij uit bij hen thuis en ik las, gaf uitleg en bad met hen. Toen anderen zagen dat er een verandering in deze mensen werd gewerkt, kwamen ze ook en gaf ik hun eveneens uitleg. Dit leidde er al spoedig toe dat men mij het leven zuur ging maken. Daarom verlangde ik ernaar om naar Kingston te gaan en de mensen erover te vertellen, omdat ik, zoals Job zegt dacht dat er medelijden betoond zou worden aan mensen die in moeiten verkeerden. Maar ach, toen ik melding maakte van mijn gesprekken met de mensen, nam de heilige man - die hij naar mijn mening was - het boek Ezechiël en las het hoofdstuk over de plicht van een wachter en het waarschuwen van zondaren, omdat anders hun bloed geëist zou worden van de wachter. Dit deed mij vol verwarring huiswaarts keren en ik werd ertoe aangezet om de dag te vervloeken dat ik bij de gemeente gekomen was en zo dit blijvende kruis over mijn ziel had gebracht en iedere sabbat tot een dag van "klaagliederen en zuchting en wee" had gemaakt. Op weg naar huis kermde ik tot ik bijna bezweek en ik werd bijna wanhopig als ik bedacht dat zo'n ellendeling als ik zijn mond had geopend en zo aanmatigend was geweest. Dit zou het bloed van alle ongelovige zondaren die mij gehoord hadden, op mijn schuldige hoofd brengen. Daarom smeekte ik God onophoudelijk om vergeving en beloofde dit nooit meer te proberen. Maar toen het avond werd, kwam de vrouw: "William, sta op, het huis zit vol met mensen die zijn gekomen om je te horen". De volgende woorden lieten mij niet meer los: "Niemand die zijn hand aan de ploeg slaat en ziet naar hetgeen achter is, is bekwaam tot het Koninkrijk Gods". O, wat een moeilijke arbeid! Ik ging wenend en weeklagend naar het huis en bad God om mij deze aanmatiging te vergeven, terwijl ik Hem beloofde dat ik mij nooit meer tot dit gevaarlijke werk zou begeven. Toen ik begon te spreken, werd de mond van mijn tegenstanders gestopt en werd mij veel kracht en wijsheid gegeven.

Dit vertroostte mij, maar toen ik begon te overdenken wat de volgende sabbat zou brengen, werd ik weer met mijn oude vrees vervuld. Dus ging ik de volgende sabbat weer naar de consistorie en vroeg de predikant wat hij dacht van mijn spreken tot de mensen. Hij stelde mij dit werk voor als zo'n gewichtige taak dat ik bijna krankzinnig werd. Ik ging naar huis in zak en as en beloofde mijn mond nooit meer te openen als God mij deze misdaad vergeven zou. De week daarna kwamen twee of drie jonge mannen die te Epsom woonden en ontwaakt waren in hun geweten, mij een bezoek brengen. Ik sprak vrijuit met hen en zij schenen mij heel goed te begrijpen, maar ze waren zeer verbaasd dat ze mij zagen in zo'n armoedig huis en zulke slechte kleren, want ik had mijn werkkleren nog aan.

Na het gebed gingen ze weg, maar ze kwamen mij spoedig weer opzoeken en als mij bij mijn dagelijkse overdenkingen nieuwe zaken voor de geest kwamen, deelde ik die aan hen mee wanneer ze mij kwamen bezoeken, tot ik korte tijd later regelmatig, twee keer per week, met hen begon te spreken.

De volgende zondag, toen ik in de consistorie zat, riepen de mensen de goede man, die in de kerk zat, om voor hen te bidden in de consistorie. Hij kwam binnen en terwijl hij mij strak aankeek, vroeg hij mij of ik niet voor de mensen kon bidden. Ik zei hem dat ik in mijn gezin kon bidden en in het verborgen, maar dat ik geen woorden had om voor oude christenen te bidden. Hij gaf mij het harde antwoord dat mensen die zoveel hadden ervaren als ik beweerde te hebben ervaren, zeker wel zouden weten hoe ze moesten bidden. Ik had hem al eerder horen bidden en vond dat zijn woorden goed geordend waren.

Mijn gebeden waren echter een mengelmoes van verschillende gevoelens die zich aan mij opdrongen. Als ik gezondigd had, beleed ik dat. Als ik troost ontving op mijn belijdenis, loofde ik de Heere en als de moeilijkheden waren weggenomen, begon ik de Almachtige te loven. Mijn gebeden bestonden uit verschillende onsamenhangende delen en veranderden steeds van onderwerp. De gebeden van deze goede man waren zo goed geordend, daarom was hij de geschiktste persoon om te spreken voor een vergadering van oude christenen. Ik dacht dat God mij nog niet de gaven of vermogens geschonken had om in het openbaar te spreken, zodat ik het liever maar niet probeerde.

Op weg naar huis was mijn ziel weer in grote nood en werd ik ertoe aangezet om te geloven dat het nog niet recht lag met mij, omdat ik niet zo kon bidden als de goede man. Daarom kermde ik in de bezorgdheid van mijn ziel, want ik vreesde dat ik mij bedroog. Ik zei: "Mijn taal verstaan ze niet, ik druk mij zo slecht uit. Ik heb hen verteld wat ik in mijn ziel heb ondervonden. Zij zijn vervuld met afschuw als ze mij horen spreken. De goede man verwondert zich erover dat ik niet kan bidden voor de mensen, omdat ik zoveel spreek over hetgeen Jezus Christus voor mij heeft gedaan. Ach, ik kan niet voor de mensen bidden, ik moet het verkeerd hebben. Och, dat ik toch voor de mensen zou kunnen bidden zoals die heilige man!" Toen ik opnieuw tot de Zaligmaker naderde in het gebed, was Hij nog steeds dierbaar voor mijn ziel en gaf Hij mij veel vrijmoedigheid om te spreken en mijn klachten voor Hem neer te leggen. Ik merkte dat ik alles kreeg wat ik ten beste van mijn ziel vroeg aan de Zaligmaker, hoewel mijn ellendige gebeden zo onsamenhangend waren. Ik begeerde echter de gave van het gebed, omdat ik meende dat de mensen dan meer met mij verzoend zouden zijn, vooral de goede man, die vluchtte uit de consistorie en die in mijn ogen zo'n sierlijke christen was. Daarom smeekte ik God om die gave, want ik wilde graag dat zij mij zouden beschouwen als een geredde zondaar. Ik zou alles wel hebben willen doen om hen tevreden te stellen, want ik achtte hen zo, omdat ze zo heilig waren in mijn ogen.

Toen de volgende sabbat aanbrak, ging ik erheen, in de hoop dat God mij de gave van het gebed zou verlenen en mij in staat zou stellen om op gepaste wijze te spreken, als mij dat gevraagd zou worden. Ik dacht namelijk dat zij zich zo onvriendelijk jegens mij gedroegen, omdat ik niet kon bidden. Die dag kwam er een zeer begaafd predikant naar Kingston en hij toonde ons het verschil tussen genade en gaven. Alles wat hij over genade zei, kon ik in mijn ziel vinden en nog meer ook, maar toen hij ging aantonen dat er gaven waren zonder genade, zag ik dat ik geen van die gaven had. Toen hij het gevaar aantoonde van zulke gaven voor mensen zonder genade, brandde mijn hart in mij van vreugde. Ik dacht dat de hele preek voor mij bestemd was en zo ontving ik die dan ook.

Toen ik naar huis terugkeerde, had ik berouw in stof en as, omdat ik God had gesmeekt om gaven, terwijl er zoveel gevaar aan kleefde. Mijn ziel werd meer dan ooit getrokken om God lief te hebben, vanwege Zijn goedheid voor een onwaardig schepsel. "O Heere", zei ik, "ik zie dat gaven gevaarlijk zijn! Gij hebt ze in medelijden aan mij onthouden. Genade redt en die hebt Gij vrijelijk geschonken. In het verborgen gebed geeft Gij mij vrijmoedigheid om met U te spreken en schenkt Gij mij iedere geestelijke zegen die ik begeer. Gij wilt mij hierin echter mijn wens niet geven, opdat ik mij niet in hoogmoed zou verheffen. O, de goedheid van mijn God, dat Hij mijn gebed niet beantwoord had, toen ik Hem vroeg om datgene wat zowel de huichelaars als de meest oprechte kinderen Gods hebben ontvangen!"

Enige weken nadat ik de bovengenoemde preek had gehoord, werden wij teleurgesteld, omdat er op de dag des Heeren geen predikant te Kingston kwam. Toen de mensen 's morgens, nadat de gemeente bijeengekomen was, merkten dat er geen predikant gekomen was, stelden ze voor om een gezang te zingen en te bidden voor de gemeente. Ik hoopte dat ze mij niet zouden uitnodigen om te spreken, omdat ik God had geloofd vanwege de onthouding van Zijn gaven aan mij. Zij vroegen mij echter op mijn beurt om een gebed uit te spreken. Ik begaf mij dus bevend tot het gebed en ervoer dat God mij onmiddellijk "een deur des Woords" opende, en dat bleef zo vanaf die dag. Ik ondervond echter wat de goede man bedoelde met het gevaar van gaven, door wat ik in mijn hart ervoer nadat er enige lofredes over mij waren uitgesproken. Ik was echter vastbesloten om de gave van het woord verder niet te gebruiken, tenzij ik werd gedreven door het verzoek van de gelovigen of God mij daartoe drong. Ik las op een dag in het Nieuwe Testament en deze woorden kwamen met kracht op mij af "Want het einde der wet is Christus, tot rechtvaardigheid een iegelijk die gelooft".

Ik had nog nooit een juist zicht gehad op de leer van de toegerekende gerechtigheid van Christus. Ik had Christus aangegrepen als mijn Alles in allen", maar nu leidde de Heere mij op zoete wijze in de verschillende delen van Zijn volbrachte verlossing. De openbaring van de gerechtigheid van Christus was voor mij als een tweede bekering. Ik zocht aanhoudend in de Bijbel naar deze gezegende leer en zag dat ze in het Oude en Nieuwe Testament werd onthuld. Waar ik deze vond, markeerde ik de vindplaats met inkt, tot ik een wolk van evangeliegetuigen aan mijn zijde had die haar verdedigden. Ja, deze leer verscheen in een zeer helder licht. Ik zag dat het de sluier was waarin onze geestelijke Izak Zijn bruid ontvangt, de rok die allen bedekt die liggen aan de voeten van Boas, het kleed dat de Zaligmaker voor Adam maakte en de huid die de dorre beenderen bedekt nadat de Geest daarin gekomen is. Zo vervult de dierbare Verlosser, Die onder de wet geboren is, de wet die zegt: "Die twee rokken heeft, dele hem mede die geen heeft". De Zaligmaker vervult dit gebod. Hij kleedt de naakten en voedt de hongerigen.

Vele weken achtereen zocht mijn ziel naar die leer die de ziel vertroost en versterkt en verheugde zij zich daarin. Sinds ik in de bediening ben, heb ik mij erover verwonderd als ik hoorde dat mensen spotten met de eeuwige gerechtigheid van de Zoon van God en daartegen streden. De eigengerechtigde deed dat echter altijd en zal dat ook altijd doen. Niemand kan rechtvaardig zijn voor God tot hij zich, net als Job, leert te verfoeien in stof en as of hij, net als Paulus, zijn eigen verdienste slechts schade en drek leert achten "om de uitnemendheid der kennis van Christus".

Al de tijd dat Job vasthield aan zijn eigen gerechtigheid, hield God hem op de mesthoop, een gepaste troon voor een zondaar in zo'n kleed. Toen hij echter bekende dat hij vuil was, maakte God hem tot een hogepriester en beval hij zijn vrienden om hun offers tot Zijn knecht Job te brengen, opdat hij voor hen zou bidden, want God zou hem aannemen. Ik zal echter de draad weer oppakken.

Ik kreeg nu een nieuwe aanvechting, namelijk dat er, wanneer ik ooit afvallig zou worden, geen slachtoffer meer zou zijn voor de zonde. Bij tijden was ik volkomen ontredderd door deze aanvechting. Mijn tegenpartij probeerde nooit mij ervan te overtuigen dat ik de Heilige Geest niet ontvangen had, maar gaf mij in dat sommigen tegen Hem gezondigd hadden en dat anderen de hemelse gave gesmaakt hadden. Als zij afvallig werden, was het onmogelijk dat ze opnieuw vernieuwd werden tot bekering en "die meent te staan, zie toe, dat hij niet vatte". "Zijt getrouw tot de dood, en Ik zal u geven de kroon des levens", en ook "maar die volstandig zal blijven tot het einde, die zal zalig worden".

Deze dingen spoorden mij ertoe aan om opnieuw in mijn Bijbel te zoeken naar schriftgedeelten die mijn hart zouden verzekeren en overtuigen van een behouden aankomst aan het einde van mijn reis en mijn Verlosser, Die altijd geprezen moet worden, daalde zo laag neer dat Hij mijn gemoed ook hiervan overtuigde. De heerlijke leer van de volharding der heiligen werd op zoete wijze aan mijn ziel geopenbaard en hoewel er huichelaars afvallig worden en omkomen, is er nooit gezegd dat de rechtvaardigen uiteindelijk zullen omkomen, want "de rechtvaardige zal zijn weg vasthouden, en die rein van handen is, zal in sterkte toenemen". "De wet zijns Gods is in zijn hart; zijn gangen zullen niet slibberen".

Deze zalige leer scheen mij zeer kostelijk toe: "Niemand zal dezelve uit Mijn hand rukken". Zo heeft God ook onze ziel op zeer heerlijke wijze verzekerd in de weg van de wedergeboorte. Deze heerlijke leer schittert door de hele Bijbel heen en ze werd ook op zoete wijze aan mijn hart geopenbaard. Zo stelde God mij in staat om mijn pad zuiver te houden door dit te houden naar Zijn Woord. Hij leidde mijn geloof op lieflijke wijze tot de zalige genieting van die gezegende leer, die ons verzekert van onze behouden aankomst in de heerlijkheid.

Maar ik zal de draad weer oppakken.

Ik sprak nog steeds regelmatig woorden van aansporing te Ewell Marsh en de mensen die naar mij kwamen luisteren, namen in aantal toe.

Naar het scheen werkte God in een jongeman, die uit Epsom kwam, door middel van mijn bediening. Tenslotte waren er vier mannen uit die plaats die naar mij kwamen luisteren en die, naar ik geloof, God nu vrezden. Een arme man uit Ewell, die ook naar de samenkomsten kwam, volhardt, naar ik meen, nog steeds in het geloof. Zijn vrouw, die hem eerst vurig bestreed en Gods Naam zeer ontheiligde, ging naar huis vol verwondering over mijn geheugen, nadat ze één keer was overgehaald om naar mij te komen luisteren, in plaats van God de eer te geven. Enige nachten later droomde zij dat het einde der wereld daar was. In haar benauwdheid riep ze uit: "Er is licht te Ewell Marsh". Dat was de plaats waar ik woonde en preekte. Na deze gebeurtenis kwam ze altijd naar mij luisteren en ik hoorde haar ook nooit meer vloeken. Of ze nu nog zo is, weet ik niet. Ze had ook een arme dochter, die verlamd was en nooit had kunnen lopen, naar ik meen. Ook zij scheen zaligmakend geroepen te zijn door genade.

Er was ook een jonge man die Shepherd heette. Gedurende enige tijd kwam hij naar mij luisteren en ik had enige hoop voor hem. Ik probeerde hem te leren lezen, omdat hij nooit letters had geleerd. Nadat hij enige maanden met mij was omgegaan, haalde zijn vader hem over om mij te verlaten en naar de kroeg te gaan. Zo werd hij weer getrokken tot de dienst van de satan. Daarna wilde hij mij nooit meer ontmoeten, als hij dat kon vermijden. Eens trof ik hem echter en sprak hem zeer scherp toe. Toen betrok zijn gezicht en hij gaf mij geen antwoord. Het heil van deze jongeman woog mij zwaar en mijn hart weende om hem en ik vond dat zijn vader verschrikkelijk had gehandeld. Ik kon de gedachten aan deze jonge afvallige overdag en 's nachts niet uit mijn hoofd zetten, vooral omdat ik toen ik pas bekeerd was zeer ijverig was voor Christus en Zijn zaak. God verloor mij echter door een droom van deze bekommring. Ik droomde 's nachts eens dat ik een heftige woordenwisseling had met deze jongeman en dat ik hem bestrafte omdat hij naar de stem van zijn vader luisterde in gewetenszaken, terwijl zijn ziel op het spel stond. Ik meende dat hij om mij lachte en terwijl hij lachte, brak het eind van de wereld aan. Ik meende dat ik de aarde zag wankelen als een dronkaard en daarna zag bewegen als de golven van de zee; golf na golf begon te rollen, klaar om weg te vluchten, zoals er staat geschreven: "Van Wiens aangezicht de aarde en de hemel wegvloeden". Ik keek hem strak aan in mijn droom en zei: "Het einde van de wereld is gekomen. Nu, John, je zult zien of jij of ik gelijk had". Onmiddellijk werd zijn gezicht bleek; hij zonk weg in de aarde en ik zag hem nooit meer. Dit voorval overtuigde mij ervan dat al mijn pogingen om hem terug te doen keren tevergeefs waren. Ik zag hem ongeveer twee jaar later te Thames Ditton. Hij diende toen in het leger van Surrey en was op de brede weg naar de put des verderfs.

Ik bleef de mensen te Ewell aansporen tot bekering tot ik bijna de hele gemeente in beroering bracht en de mensen hun stem zeer begonnen te verheffen tegen mij en de weinige eenvoudigen die mij volgden. Toen zij echter in aantal toenamen, kreeg ik meer vrijmoedigheid. Op een avond dacht ik erover om een tekst te kiezen, wat ik ook deed, uit het Hooglied van Salomo: "Mijn zuster, o bruid, gij zijt een besloten hof, een besloten wel, een verzegelde fontein". Daarna ondervond ik dat mijn hart was als een opspringende fontein. De volgende morgen vloeiden de schriftgedeelten in mijn gemoed, tot ik verlangde om ze uit te gieten. Uit de verschillende teksten moesten wel verschillende aandachtspunten voortvloeien. De Schriften waren echt dag en nacht mijn overdenking. Als ik uit mijn werk kwam, was ik gewoon mijn boek te nemen, het korenveld in te wandelen, te gaan zitten tussen het staande koren en daar te lezen, te bidden en te spreken met mijn Verlosser, Die mij Zijn goedertierenheid zo duidelijk betoonde.

Ik bleef gewoonlijk in de eenzame velden tot negen of tien uur in de avond en het was alsof ik baadde in een rivier van vreugde. 's Morgens stond ik gewoonlijk zeer vroeg op en had zeer kostelijke ogenblikken in het gebed, waardoor mijn ziel verootmoedigd werd. Hierdoor kon ik in vrede naar mijn werk gaan, terwijl ik wist en gevoelde dat alles recht lag tussen Christus en mijn geweten. Ik wist dat alles goed was, als dit zo was. Soms kreeg ik minder vertroosting en namen de vijanden die mij vervolgden in aantal toe. Dan verlangde ik naar, de dag des Heeren, in de hoop dat enigen van de broeders mij zouden vertroosten en bemoedigen in het werk, omdat ze zagen dat verschillende zielen onder mij ontwaakt waren.

Ik vergiste mij echter, want de goede man die onder hen naar mijn mening de sierlijkste christen was, zocht precies de hoofdstukken uit om voor te lezen aan de mensen, waarvan hij dacht dat ze mij het meest zouden benauwen. Ik sprak ook met een of twee predikanten. Ik merkte echter dat er op het voorhoofd van alle aardse vertroosters geschreven stond: "Hier is geen schuilplaats". Dit deed mij in stof en as naar huis terugkeren, terwijl ik God smeekte of Hij mij nooit zou toestaan om Zijn Naam ooit weer op mijn lippen te nemen. Ik smeekte om de vergeving van de Majesteit en beloofde nooit meer zo aanmatigend te zijn om mijn mond in Zijn Naam te openen, als Hij mij vergeving zou schenken.

Ik was er nu van overtuigd dat ik het bij het verkeerde eind had; de predikant te Kingston en zijn rechtvaardige kinderen keurden het niet goed. Ik was ervan overtuigd dat ik mij te veel had aangematigd. Die avond ging ik naar huis en ik besloot nooit meer te preken.

Het was sabbat en naar mijn gewoonte preekte ik dan soms. Die avond ging ik echter niet naar de plaats van samenkomst, maar ik ging naar mijn huis. Ik troostte mijzelf met de gedachte dat ik ermee zou stoppen en hoopte dat de mensen te Kingston het mij niet meer moeilijk zouden maken. Zodra ik mijzelf vrede en veiligheid beloofd had, begon de beproeving, want ik hoorde mijn arme dochter in het geloof de trap op komen en begon te beven. Ze kwam binnen en riep: "William, kom, ben je nog niet klaar? Alle kerkzangers zijn gekomen om je te horen en met je te redetwisten. Het huis is vol mensen en je moet direct komen".

Ik snelde weg en verborg mij achter een oud gordijn om te bidden, maar ik kon het niet. O, wat heb ik deze dag moeten lijden vanwege het preken en moet ik mij nu weer met haast tot dat gevaarlijke werk begeven? Ik heb geen kamer om mijzelf in terug te trekken om tot God te bidden. Als ik preek, word ik zeer benauwd door Gods kinderen, die mij zeggen dat ik niet moet lopen voor ik gezonden ben. Ik heb mijn hand aan de ploeg geslagen en als ik achterom zie, ben ik niet geschikt voor het Koninkrijk van God. Toen werden deze woorden met kracht in mijn gemoed gedrukt: "Wie zich Mijns en Mijner woorden zal geschaamd hebben, diens zal de Zoon des mensen Zich schamen" voor de engelen Gods. Ik stond op, ging vertwijfeld mee en vond het hele huis vol mensen. Ik preekte uit deze tekst: "Op deze Petra zal Ik Mijn gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen". Ik ging deze tekst verklaren en God gaf mij grote vrijmoedigheid in het werk en een mond en wijsheid die ze niet konden tegenspreken of bestrijden. Ze hadden van tevoren afgesproken dat ze mij zouden weerspreken, als ik iets verkeerd zou zeggen.

God stopte echter hun mond en opende de mijne.

Na deze avond bleef ik twee of drie keer per week preken en God zorgde ervoor dat ik gelukkig was te midden van alle tegenstand en bedreiging die ik toen ondervond. Op sabbat ging ik gewoonlijk gelukkig naar de samenkomst, maar ik ging altijd bedroefd naar huis. Daarom haatte ik die plaats en zag ik op tegen het aanbreken van de sabbat. Toch kon ik niet wegblijven. Er werden soms echter door enkele goede mensen, aan wie verteld was dat ik liep voor ik gezonden was, veel pijlen naar mij geschoten vanaf de kansel. Daarom probeerde ik heel goed te luisteren naar hetgeen zij leerden en dat met mijn leer te vergelijken. Gewoonlijk bemerkte ik dat er een goudmijn van de aangenaamste bevinding lag in de meeste teksten waarover ik hen hoorde handelen en dat die kostelijke goudmijn zelden door hen werd aangeboord. Zij konden er niet in komen, omdat ze niet zo diep waren doorgeleid. Een man kan niet duiken, tenzij hij gewend is aan diep water. Niet één van de twintig dominees die daar kwamen preken, kon mijn zielennoed en mijn zalige verlossing beschrijven. Deze overwegingen maakten dat hun pijlen mij niet konden schaden.

Ik raakte er in mijn hart meer en meer van overtuigd dat ik bestemd was voor de bediening en deze overtuiging raakte ik niet kwijt tot ik in het openbaar het Evangelie mocht verkondigen.

Het gebeurde eens op een sabbat te Kingston dat de predikant niet kwam. Er was een heer uit Londen aan wie was verteld dat ik preekte te Ewell. Hij was eigenaar van de plaats waar wij samenkwamen en liet mij uit de consistorie halen, met het verzoek of ik de preekstoel wilde beklimmen. Ik weigerde, maar hij bleef aandringen en zijn vrouw berispte mij vanwege deze weigering. Ik wilde echter de Bijbel niet nemen, een tekst kiezen of de preekstoel opgaan, maar ik ging achter de kathedr staan en sprak vol angst en beven een stichtelijk woord. Het scheen dat de Heere het zegende en de mensen leken er blij mee te zijn, want ze vroegen mij om 's middags te preken, wat ik weigerde.

Ik was zeer verbaasd toen ik zag dat de goede man, die in mijn ogen zo Godvruchtig was geërgerd was, toen ik achter de kathedr ging staan. Ik dacht zelfs dat hij het gebouw verlaten zou. Ik hield nauwlettend in de gaten wat dit te betekenen had en waarom hij zoveel ergernis jegens mij toonde, terwijl ik hem zo achtte, hoewel hij ongeveer twaalf maanden geleden mij zo schuchter tegemoet was getreden. Spoedig ontdekte ik de reden ervan. Hij scheen een vreemdeling te zijn van de vergeving der zonden. Daarom liet mijn spreken over verzoening niets over van zijn godsdienst en vervulde het hem met naijver. Dit merkte ik al spoedig en het verbijsterde mij, omdat ik vaak mensen had horen zeggen dat er genade op het gezicht van deze man getekend lag. En dat was ook zo; ja, zelfs zijn voeten schenen zo van genade te getuigen, dat ik jaloers op hem was en als hem wilde zijn.

Maar ach! Ach! God ziet niet zoals de mens ziet; de mens ziet aan wat voor ogen is, maar God ziet het hart aan. Dit overtuigde mij ervan dat een somber gezicht, een voorzichtige wandel en stamelend spreken iemand niet tot een kind van God maken. Dit alles wordt namelijk gevonden waar trots, eigengerechtigheid, vijandschap tegen de waarheid en de kracht daarvan, ongeloof en iedere andere zonde van het hart heersen en de overhand hebben. Dit zag ik duidelijk bij veel mensen. Hoe meer uiterlijk vertoon van heiligheid iemand heeft, hoe verder hij van God is. Als het geweten van die mens niet gereinigd is door het bloed van Christus, zijn de tollenaar en de hoer dichterbij het Koninkrijk der hemelen dan hij. Hoe ontstelde het mij toen ik zag dat zoveel van deze mensen die ik heilig achtte, zo weinig wisten van de vergeving der zonden!

Ach, wat is godsdienst zonder vergeving?

Een mens moet vergeving ontvangen of hij zal verdoemd worden en mensen ervan overtuigen dat ze vergeving ontvangen hebben als dat niet zo is, is vechten tegen het oordeel van hun eigen geweten.

Nu God mijn ogen had geopend, zodat ik deze dingen zag, benijdde ik geen van hen nog langer, maar ik loofde God met mijn hele hart, omdat Hij mij Zelf onderwezen had zonder algemene middelen te gebruiken. Ik was ook verbolgen op mijzelf, omdat ik net zo'n sierlijk christen wenste te zijn als enige anderen, van wie ik nu zag dat ze evenzeer vervuld waren met de zonde der begeerlijkheid als de ergste woekeraar in de wereld. Als de Bijbel echter waar is, en ik ben ervan overtuigd dat ze waar is, kunnen zulke mensen het Koninkrijk van God niet binnengaan. Ach", zei ik, "hoe weinigen zijn er op de weg der bekering! Hoe weinigen belijden het Evangelie als wij hen vergelijken met de wereldlingen! Niet één op de vijf van hen kan iets vertellen van de vergeving der zonden, hoewel God zegt dat Hij hen zal vergeven die Hij zal doen overblijven, en hun een hart zal geven dat dit weet. Maar ik zal de draad weer oppakken.

Ik bleef preken te Ewell Marsh en de Heere was met mij. Mijn gemeente groeide, tot het kleine huis met het rieten dak vol hoorders zat. De Heere bezocht ons vaak met een lieflijke wind van de eeuwige heuvelen en maakte die kleine hut met het rieten dak tot een Bethel voor ons, ja tot een echt huis Gods en tot de poorten des hemels! Een jongeman die onder mijn gehoor zat, vroeg mij met hem naar Horsham, zijn geboorteplaats, te reizen. Ik ging dus met hem mee en merkte dat daar onlangs het Evangelie gepreekt was en dat veel mensen zich daar verzamelden om het Woord te horen, als het de Heere behaagde om een predikant onder hen te zenden. Zij wensten dat ik voor hen preken zou en probeerden mij daartoe over te halen en ik stemde daarmee in. Toen vertelden ze het aan de mensen en zeer velen verzamelden zich. Voor het uur aanbrak, werd ik echter met vreze en beven vervuld. Ik wilde mij nu een poosje afzonderen. Een vrouw bracht mij naar een kamer waar een portret hing van de heer Whitefield, een man die ik nooit had ontmoet, maar over wie ik vaak had horen spreken. Ach, dacht ik, moet ik het werk van die grote man gaan doen? Hoe zal ik erdoor komen? Ik dacht hierover na tot ik radeloos was.

Nadat ik met de Heere geworsteld had in het gebed, kreeg ik weer wat moed en preekte over deze tekst: "Gaat uit en aanschouwt, gij dochteren van Sion, de koning Salomo met de kroon, waarmede Hem Zijn moeder kroonde op de dag Zijner bruiloft, en op de dag der vreugde Zijns harten". Ik was overweldigd met vrees en schaamte. Tegen het eind van de preek werd dit echter minder. Het spreken voor zoveel mensen gaf mij meer moed voor de toekomst en grotere vrijmoedigheid in het voorgaan.

Ik bleef twee keer per week te Ewell preken en mijn kleine kudde groeide zeer. Ik merkte dat naarmate ik meer preekte, er meer stof in mijn hart werd uitgestort en ik meer inzicht kreeg. Wij ondervonden veel tegenstand en bedreiging van de goddelozen, maar God stond nooit een van hen toe om ons kwaad te doen.

Op een avond had ik een preek gehouden waarbij ik vol vuur was geweest en mijn hart zeer verruimd was en het ook een heerlijke tijd scheen voor veel van mijn hoorders, en wij hadden veel van zulke tijden, want God maakte onze kleine heuvel tot een aangename, zonnige oever. De volgende morgen ontwaakte ik echter net als Simson, toen zijn hoofd geschoren was door de Filistijnen, beroofd van al mijn vrede en troost; mijn Heere was geweken en alles was weg. "Hij heeft een bundel geld in zijn hand genomen; ten bestemden dage zal hij naar zijn huis komen". Ik wist echter niet wanneer die bestemde dag zou aanbreken. O, hoe verschrikkelijk is het vertrek van de Heere voor een ziel die zich heeft kunnen verlustigen in een zoete toegang tot Hem en gemeenschap met Hem! Het is als de tweede dood. Nooit verkeerde ik in grotere benauwdheid.

Ik twistte met de zon, omdat ze mij bescheen. " Ach", zei ik, "waarom schijnt u op mijn onwaardige lichaam, nu mijn Zaligmaker geweken is? Hij is geweken en ik ben alleen gelaten. Mijn God is weggegaan en ik weet niet wanneer ik mij weer zal verblijden in Zijn zoete tegenwoordigheid. O engelen, u kunt Hem altijd zien en u kunt zich altijd verblijden omdat Zijn lieflijk aangezicht u toelacht. U woont tot in alle eeuwigheid te Pniël; u kunt Zijn lof zingen zonder gekweld te worden door een verzoekende duivel of gehinderd te worden door een lichaam der zonde en des doods! Ik kan nu echter niet naderen zonder door beide geplaagd te worden. O, dat ik met u kon ruilen! Ja, ik benijd u zelfs de heerlijke glans die mijn dierbare Verlosser verspreidt! O vogels, zing niet voor mij; probeer mijn oren niet te bekoren met jullie noten. Jullie hebben geen zonde; jullie kunnen zingen wanneer je wilt! Mijn zangtijd is voorbij; mijn God is geweken en alles is weg. O, dat ik kon stoppen met het werk en het bos ingaan! Ik zou Hem nalopen, zoals Elia toen hij naar de Horeb ging, tot ik verhongerde en stierf. Ik zou neerknielen en bidden tot Hij mijn ziel vertroostte, zelfs als ik mij zou doodbidden. Maar ach, er ligt een juk op mijn nek. Ik moet ieder uur van de dag werken om een stukje brood en ik verdien nog niet half genoeg om mijn natuurlijk lichaam te onderhouden. Waartoe dient dit lichaam der zonde en des doods als God de ziel heeft verlaten? Waarom zou ik mij inspannen om dit lichaam te voeden, als mijn God geweken is? Nee, ik wil liever sterven dan leven, als mijn God niet meer tot mij komt".

Maar mijn dierbare Verlosser zal niet veranderlijk zijn in Zijn liefde! Nee, Hij verandert niet; Hij kan niet bedriegen. "Zou de Rechter der ganse aarde geen recht doen?" Verre zij het van overwinning hebben behaald, God dat Hij onrecht zou doen! Verre zij het van de dierbare Verlosser de ziel te bedriegen, die krank van liefde is! Werk! Ik kan en ik zal niet werken. Mijn God is geweken en ik zal Hem nalopen".

Ik wierp mijn zeis neer op het gras en ging de velden en de bossen in om te zoeken naar de Beste der vrienden, maar het was die dag te vergeefs. "Ik zocht Hem, maar ik vond Hem niet, ik riep Hem, doch Hij antwoordde mij niet". Ik werd aangevochten om te geloven dat ik gezondigd had tegen de Heilige Geest en dat er geen vergeving voor mij was in deze wereld of in de toekomst. Mijn hart was te hard om te bidden en mijn ogen te droog om te wenen. Ik bleef zo gesteld tot de volgende sabbat en de verzoeking bleef mij bij op de weg naar Kingston.

"Ach", zei ik, "waarom hoor ik het Woord van God? Er is geen vergeving voor de zonde tegen de Heilige Geest. Ik kan maar beter teruggaan. Niemand zal met mij meeleven; ze hebben mij mijn geluk misgund en sommigen van hen hebben zich gedragen alsof ze mij weer zouden willen terugjagen naar de poorten van de hel, waar ik vandaan kwam". Zij handelden met mij als de vroedvrouw met Peres, toen ze met hem twistte omdat hij het eerst geboren was: "Hoe zijt gij doorgebroken? Op u is, de breuk". Kortom, ik draaide mij om met de bedoeling terug te keren en ik dacht dat ik alles zou opgeven en niet meer zou gaan, want er was geen slachtoffer meer voor de zonde, omdat ik schuldig was aan de "grote overtreding".

Ik besloot echter om nog één keer te gaan en dan het luisteren voorgoed vaarwel te zeggen.

Toen ik bij de kerk aankwam, hoorde ik dat ds. Brookbanks zou preken. Onder hem had ik soms troost genoten; ik was daarom blij te zien dat hij de preekstoel beklom. Toen hij handelde over de liefde van God, sprak hij als volgt: "sommigen van u hebben deze liefde van God gesmaakt. Uw zielen zijn vervuld met troost. U dacht dat deze troost nooit meer van u zou wijken en u hebt uw aangename gestalte gekoesterd tot u uw troost bent kwijtgeraakt. Nu vecht de satan u aan om te geloven dat u tegen de Heilige Geest gezondigd hebt en u denkt dat God verandert, zoals uw gestalte ook verandert". Zo stipte hij mijn zaak aan en hij sloeg de spijker precies op de kop. Ik wist dat dit van God was, omdat ik dit nooit aan iemand verteld had. De satan vluchtte onmiddellijk, mijn ziel kwam in vrijheid en ik beklom weer de berg der verheerlijking, waar ik daarvoor al was geweest. O, wat een lieflijke zegen is een bevindelijke bediening! "Hetzij Paulus, hetzij Apollos, hetzij Cefas, hetzij de wereld, hetzij leven, hetzij dood, zij zijn alle uwe".

Ik bleef daar de hele dag en hoorde hem 's avonds opnieuw. Toen ik omstreeks tien uur in de avond naar huis terugkeerde, genoot ik een onbeschrijflijke vreugde en vrede. Het was in de winter en erg donker. Toen ik kwam in de velden tussen Kingston Common en Ewell Marsh, waar ik was aangevochten om terug te keren, was de nabijheid van de Zaligmaker zo kostelijk voor mijn ziel, dat ik de duivel wel moest tarten. "Op deze plaats", zei ik, "vertelde je mij dat ik tegen de Heilige Geest gezondigd had en dat het te vergeefs zou zijn wanneer ik vaker zou opgaan en het Woord zou horen. Er was geen troost en vergeving meer voor mij! O, ellendeling!" Ik stampte met mijn voet en sloeg met mijn stok op de grond. Ik zei: "Kom nu, kom nu, de Heere is bij mij; ja, omring mij als bijen; in de Naam des Heeren zal ik je verhouwen". Zo stond ik stil en tartte de satan en ik kon wel met de apostelen zeggen: "De duivelen zijn ons onderworpen in Uw Naam". Toen liep ik verder; ik sprak met mijn dierbare Verlosser en verheugde mij in Hem, zodat ik dacht dat de bossen en de heggen mijn stem wel moesten horen.

De volgende week, toen ik voor zover ik mij herinner, aan het werk was, kreeg ik een zeer heerlijk gezicht van die stad, het hemelse Jeruzalem, die genoemd wordt in het boek der Openbaring. Het was overdag en ik had er een klaar gezicht op. God toonde mij haar lieflijke fundamenten, haar pilaren, haar poorten, haar heerlijke licht en de eden, beloften en het verzoenende bloed van het Lam waardoor zij onwankelbaar staat; ja, iedere volmaaktheid van de Godheid is als een eeuwig onderpand. Ik zal er niet verder over uitweiden, om geen aanstoot meer te geven. Ik zag echter dat Gods uitverkorenen op zulk een vaste grond stonden dat ik opkeek, weende en de Zaligmaker prees. Ik zei: "Ik sta even vast als Uw troon; ik heb hetzelfde fundament". Dit strekte tot bevestiging: "Die op de Heere vertrouwen, zijn als de berg Sion, die niet wankelt". De reden hiervan is dat de Allerhoogste haar vastzet. O, de zoete liefde van de dierbare Verlosser! De oneindige waardij van Zijn grote zaligheid! wij zullen de waardij van Christus nooit kennen voor wij vervuld zijn met alle volheid van God in de hemel en volmaakte kennis hebben van de staat van de veroordeelden in de hel. Dan, en niet eerder, zullen wij de oneindige waardij van de onderscheid makende genade van de dierbare Verlosser kennen. Maar ik zal de draad weer oppakken.

De zoetste ogenblikken die ik had, waren gewoonlijk de momenten waarop ik vroeg in de morgen bad. Dit zoete voorrecht mocht ik bijna twaalf maanden genieten, uitgezonderd enkele tussenpozen. En de avonden, als ik de Bijbel las, waren bijna even zoet voor mij. Ik werd echter plotseling beroofd van deze zalige voorrechten door een slaapzucht, waardoor ik geheel werd overweldigd.

Zodra ik de Bijbel in handen nam, voelde ik mijzelf slaperig worden. Als ik bad, viel ik op mijn knieën in slaap. 's Morgens kon ik zelden wakker worden voor de tijd waarop ik aan het werk moest en dan kon ik geen tijd nemen om te bidden. Dit deed mij kermend naar mijn werk gaan met een hard hart. Wekenlang zwoegde ik onder deze slaapzucht en ik kon haar niet overwinnen. Ik dacht dat ik beter maar om zeven uur naar bed kon gaan dan 's morgens zo lang te blijven liggen ten koste van zoveel zoete gemeenschap met Christus. Gewoonlijk werd ik om drie uur wakker, maar nu kon ik niet voor zes uur opstaan. Al mijn pogingen om mijn slaapzucht te overwinnen, waren echter tevergeefs. Het kwam mij voor dat ik ertegen moest bidden, maar ik dacht dat dit geen verzoeking kon zijn. Ik wist dat zoete slaap een gave van God is. Dat had ik ook genoten, maar dit was geen zoete slaap, want ik had er een afkeer van. Tenslotte bad ik echter tot God om mij op een bepaald uur te doen ontwaken en dat deed Hij. Ik was echter zo overstelpt dat ik niet kon opstaan. Het bevreesdde mij dat mijn lichaam mij zo hinderde en mijn voornemens vrijdelde, tot mij dit schriftwoord voor de geest kwam: "Zonder Mij kunt gij niets doen". Zo ondervond ik het ook. Daarom bad ik de Heere om dit weg te nemen, wat Hij ook deed.

Korte tijd later kwam de arme man die onder mijn prediking was wakker geschud, naar mij toe en zei: "Ik weet niet wat ik moet doen". Ik vroeg hem: "Wat is er aan de hand?" Hij antwoordde: "Wij moeten twee of drie keer in de week om drie uur opstaan om de wagen met kruit te laden, maar ik heb dan zoveel slaap dat ik niet op tijd wakker kan worden. De mannen zeggen mij dat ik zolang opblijf om te preken en te lezen, dat ik mijn werk niet kan doen, zodat andere mensen dat moeten doen". Hij vervolgde: "Ik ben om zeven uur naar bed gegaan om vroeg te kunnen opstaan, maar ik kan de slaapzucht niet overwinnen". Ik zei hem hoe ik daardoor was overvallen en gaf hem de raad om te bidden. Dat deed hij en hij raakte zijn slaapzucht kwijt. Lezer, wees op uw hoede voor de slaapduivel, want hij is net zo gevaarlijk als welke duivel ook. Als u begint te roepen: "Een weinig slapen, een weinig sluimeren, een weinig handvouwen, al nederliggende; zo zal uw armoede u overkomen als een wandelaar, en uw gebrek als een gewapend man".

Ik had allang de begeerte gekoesterd om in een gezin te werken waar God gevreesd werd, omdat degenen voor wie ik toen werkte, gezworen vijanden van Hem bleken te zijn. Bovendien dacht ik dat zij mij meer onderwijs konden geven in de wegen van God dan ik tot dan toe had genoten. Hier had ik geen oude christen om mee te spreken en niemand om mijn een woord van troost toe te voegen. Ik moest al deze kinderkens voeden, of ik nu gelukkig was of ellendig, maar geen van hen kon mij enige troost schenken. Soms bad ik in het verborgen tot de Heere of Hij mij wilde laten werken onder mensen die Zijn Naam vreesden. Vaak had ik echter geen opening wanneer ik deze smeekbeden opzond, omdat ik ontevreden scheen met de plaats waar God mij had gesteld.

Op een dag stuurde mijn baas mij echter weg uit de tuin, omdat ik weigerde om op de dag des Heeren te werken. Toen hield ik een afscheidsprek voor mijn kleine kudde, die ik zo hartelijk liefhad. Mijn tekst was: "Door het geloof heeft hij het Pascha uitgericht en de besprenging des bloeds, opdat de verderver der eerstgeborenen hen niet raken zou". De ogen van de arme mensen stroomden over van tranen en het afscheid was zeer aandoenlijk. Een van hen, die korte tijd daarvoor had gezegd dat hij niet verdrietig zou zijn, wanneer ik hen zou hebben verlaten, omdat ik zo streng voor hen was, scheen meer geroerd te zijn dan de anderen, nu de laatste avond was aangebroken, want hij ging de hele nacht niet naar bed, maar bleef opzitten in de keuken in mijn huis. Ik geloof dat zijn geweten hem veroordeelde, want hij had mijn verdraagzaamheid zeer op de proef gesteld door zijn wispelturigheid.

's Morgens liep ik rond en weende bij de gedachte dat ik het kleine huis met het rieten dak zou verlaten, waar ik had gewoond en zoveel zoete ogenblikken had ervaren. Ik moest de dierbare Verlosser wel vertellen dat er niemand zou zijn om Zijn Naam te verkondigen en voor Zijn eer te strijden, als ik weggegaan zou zijn. Ze zouden Zijn Naam misbruiken en met Zijn kinderen handelen naar hun goeddunken, tenzij de geprezen Majesteit Zich zou laten verbidden en een andere predikant onder hen zou zenden. Zo "sprak ik als een kind, was ik gezind als een kind, overlegde ik als een kind".

Ik ging nu naar Ditton en werd daar kolendrager. Ik dacht dat ik daar in de hemel zou zijn, omdat mijn meester en meesteres oude belijders waren. Ik lette nauwlettend op of de Heere met mij was op de weg en ik merkte dat Hij met mij was. Als Hij van mij geweken zou zijn, had ik zeker geweten dat ik een verkeerde stap had gedaan. Omdat ik echter merkte dat Hij mij zo dierbaar was en dat Hij bij mij was, was alles goed. Toen ik aan mijn nieuwe beroep gewend was geraakt, merkte ik dat mijn hart uitging naar de arme mensen die ik te Ewell achtergelaten had. Ik koesterde een grotere liefde voor hen dan voor mijn eigen gezin. Ja, ik moest wel af en toe op woensdagavond naar Ewell gaan, nadat ik mijn werk had verricht, en voor hen preken. Om elf of twaalf uur 's avonds vergezelden ze mij een mijl of twee op mijn weg naar huis. Gewoonlijk scheidden wij van elkaar na een gebed op de onherbergzame dorpsweide. Deze deur werd echter spoedig gesloten. De goede man verliet zijn huis.

Een van mijn arme kinderen wilde zijn deur voor mij openen, maar zijn baas vertelde hem dat hij hem en zijn gezin op straat zou zetten, wanneer hij dat deed. Ik kon daar dus niet meer heen, omdat ik geen plaats had om te preken. Ik verwachtte nu de hemel op aarde, omdat ik werk had bij mensen die allang de waarheid beleden. Ik merkte echter spoedig dat ik mij vergist had en had berouw in stof en as dat ik had gebeden of ik Ewell mocht verlaten. Mijn meester laakte altijd de leer van de verkiezing, de toegerekende gerechtigheid en de volharding der heiligen. Dit waren juist de waarheden die de God des hemels aan mijn ziel had geopenbaard als haar eeuwige fundament. Deze man had Christus dertig jaar beleden en toch was hij zo blind voor de weg der zaligheid. Wat nog erger was, hij ergerde zich aan het fundament van het verbond der genade. Wat zullen wij tot deze dingen zeggen? Wel, wij moeten met Paulus zeggen dat zulke mensen "altijd leren en nimmermeer tot kennis der waarheid kunnen komen".

Hoe werd mijn zwakke ziel hierdoor ontsteld, vooral omdat ik had verwacht hier de hoogste trap van vrijheid van het Evangelie en standvastigheid te treffen. Maar ach! Ik vond geen godsdienst zoals de godsdienst die ik had achtergelaten. Daarom wenste ik dat ik weer in Ewell was om gerstebrood te eten, want ik begon te walgen van dit christendom. Mijn meesteres sprak de hele dag over godsdienst als de gelegenheid zich voordeed, maar mijn hart was toegesloten voor alles wat zij zei, want in al haar gesprekken vertelde ze mij welke grote daden zij voor de zaak van God verricht had, terwijl ik er een vermaak in vond om de mensen te vertellen wat God voor mij had gedaan. Daarom konden onze harten niet dicht bij elkaar komen dan de noordpool en de zuidpool.

Spoedig merkte ik dat zij mijn geluk benijdde. Ik geloof echter dat haar geweten haar soms in het verborgen beschuldigde van huichelarij. Dan waren er gebeden nodig, dat wil zeggen dat ik moest neerknielen en God voor haar bidden zodra de gelegenheid zich voordeed. Toen ik haar gangen naging, begon ik te vermoeden wat haar verschrikkelijke staat was. Daarom begaf ik mij met grote tegenzin tot het gebed, tot mijn ziel er een afkeer van kreeg. Ik kon mijn gebedsgaven nergens mee vergelijken dan met Davids harp. Iedere keer dat de duivel Saul aangreep, moest David op de harp spelen. Zonder muziek kon de duivel niet bezworen worden. Iedere keer dat mijn meesteres gewetenswroeging had, moest ik bidden. Kortom, de duivel met wie ik te maken had, was veranderd in een engel des lichts, een godsdienstige duivel; daarom moest hij met gebed bezworen worden.

Ik was verbaasd dat ik een vrouw, die zich zoveel moeite had getroost om het Evangelie op verschillende plaatsen te brengen, predikanten in haar huis te ontvangen en de wereld zo te doen branden voor de dienst van God, op een bepaalde wijze zag handelen. Ze was zo onkundig dat ze van geen enkel gedeelte uit het Woord van God de betekenis wist. Ik vroeg haar eens of God haar ooit antwoord gegeven had op haar gebeden en of ze de verzoening van Christus in haar geweten ontvangen had? Het enige antwoord dat ik hierop kreeg, was: "Toen wij eerst met deze zaak begonnen, waren wij arm en ik bad God of Hij ons vooruit wilde helpen in de wereld. Daarna kwamen deze woorden mij in gedachten: "Uw beginsel zal wel gering zijn, maar uw laatste zal zeer vermeerderd worden". Ik zei haar dat deze woorden alleen een belofte bevatten voor tijdelijke zaken, want ze had alleen daarom gebeden. Dit was alles wat ik uit haar kon krijgen; er werd niet gesproken over geloof, bekering en wedergeboorte. Moge God mijn ziel verlossen van zo'n oppervlakkige belijdenis als deze! Maar ik zal de draad weer oppakken.

Ik werd uitgenodigd om het Woord van God te Woking te preken. Dus ging ik en God zegende de preek rijk voor veel zielen. Hij liet mij gewoonlijk kermend naar mijn werk gaan en naar huis terugkeren, terwijl ik Hem bad mij te vergeven als ik liep voor ik gezond was. Ik kreeg echter vaak de aanvechting om te geloven dat dit zo was. Dit deed mij beloven om nooit meer te gaan preken, maar als de dag des Heeren aanbrak, lag het niet meer in mijn vermogen om weg te blijven dan om een wereld te scheppen. Soms werd ik zo vervuld met vrees als ik erover dacht om weg te lopen voor het werk, dat ik beefde in mijzelf en de hele weg in de banden verkeerde. Toen ik echter begon te spreken, weken de banden en vloden ze. Zodra ik echter weer naar huis ging, kwamen mijn banden terug of, zoals Paulus zegt, ik ging "gebonden zijnde door de Geest". De verzoeken kwamen weer zoals gewoonlijk en ik smeekte of God mij nooit meer de moed wilde geven om in Zijn Naam te spreken, als het Hem mishaagde.

Toen ik enige maanden zo was voortgegaan, nam ik mij vast voor om het op te geven en er zo niet mee door te gaan. Ik leed onder het harde werken en de diepe armoede, werd gekweld door de duivel en verkeerde de hele nacht op de weg om op tijd thuis te kunnen zijn om mijn werk te doen. Dus koos ik een andere weg toen de volgende sabbat aanbrak. Het kwam mij echter duur te staan en daarom ging ik opnieuw naar Ninevé en preekte wat God mij beval.

Twée of drie jaar bleef ik in deze toestand. Soms twijfelde ik eraan of ik wel tot het werk geroepen was, hoewel ik twintig of dertig zegels had op mijn bediening. Mijn ziel had dezelfde weeën om zekerheid te verkrijgen omtrent mijn roeping tot de bediening als ik had "om mijn roeping en verkiezing vast te maken".

Uit de Schrift blijkt dat anderen hetzelfde kenden. Mozes twistte hierover met de Heere en er werden verschillende wonderen gedaan om hem te overtuigen. Jeremia zei God dat hij niet kon spreken, omdat hij een kind was en vervloekte tenslotte de dag van zijn geboorte en de man die de tijding het eerst bracht. En mijn arme broeder Jona reisde over land en zee om te ontsnappen, hoewel wij allemaal weten dat het een slechte reis voor hem werd. Daarom moet hij die vreemdeling is van deze inwendige roeping van God tot het werk van predikant, twijfelen of zijn roeping wel van Hem is. "En hoe zullen zij in Hem geloven, van Welke zij niet gehoord hebben? En hoe zullen zij horen, zonder die hun predikt? En hoe zullen zij prediken, indien zij niet gezonden worden?" Ook staat er: "Niemand neemt zichzelf die eer aan, maar die van God geroepen wordt, gelijkerwijs als Aäron". En als God iemand roept, zal Hij hem dat laten weten. God maakte aan gans Israëel bekend dat Samuël tot een profeet des Heeren gezalfd was. En God zal in onze dagen Zijn ganse geestelijke Israëel bekendmaken wie dienstknechten van Christus zijn en wie niet door hun bevinding en kracht. Als ze geen weet hebben van bevinding en geen kracht hebben, werden ze niet door God gezonden, zoals er staat geschreven: "Maar waarlijk, ik ben vol kracht van de Geest des HEEREN". Ik heb gezien dat Paulus hiermee de valse apostelen tart: "Maar ik zal haast tot u komen, zo de Heere wil, en ik zal dan verstaan niet de woorden dergenen die opgeblazen zijn, maar de kracht. Want het Koninkrijk Gods is niet gelegen in woorden, maar in kracht". Bevinding is ook nodig voor het werk van een predikant, want bevinding werkt hoop, en goede hoop geeft de predikant moed, zoals er staat geschreven: "De hoop beschaamt niet, omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest, Die ons is gegeven". Luther zegt dat verzoeking, overdenking en gebed iemand tot een predikant maken. Een predikant die slechts door de mensen gekozen is, kan voor een tijd de mensen behagen, maar als Hij door Christus is verkoren, zal hij zich beijveren "opdat hij Dien moge behagen, Die hem tot de krijg aangenomen heeft". Omdat bekend was dat ik zeer arm was, bood een vriend mij nu en dan een of twee shilling aan. Deze durfde ik niet aan te nemen, omdat de satan mij vaak achtervolgde met dit schriftgedeelte: "Hebbende opzicht daarover, niet uit bedwang, maar gewilliglijk, noch om vuil gewin, maar met een volvaardig gemoed". Om mij te hoeden voor vuil gewin, was ik bereid om honger te lijden, tot de Heere deze woorden aan mijn hart toepaste: "De arbeider is zijn loon waardig". Gedurende de tijd dat ik vrijuit preekte, hoopte ik de oorzaak af te snijden voor hen die een oorzaak zochten, zoals Paulus zegt. Ondanks mijn grote zorg om geen aanleiding te geven, vonden mijn vijanden middelen genoeg om mij te belasteren. God toonde mij dat het niet in mijn vermogen lag om aan het kruis te ontkomen, want op een dag werd mij toegevoegd dat ik alle meubels uit het huis van een arme man had weggehaald en zelfs geen kaarsenstandaard voor de arme man had overgelaten! Dit raakte mij diep en ik kwam in opstand tegen het kruis. Spoedig daarna werd er rondverteld dat ik een arme man al zijn spek had ontnomen, zodat zijn kinderen honger leden. Voor deze dingen was lijdzaamheid nodig en ik merkte dat de woorden van de Zaligmaker bewaarheid werden: "Zo wie achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis op, en volge Mij". Ik merkte dat hier lijdzaamheid voor nodig was en daar had ik zo weinig van, want toen het ene gerucht het andere opvolgde, was ik net als Job geneigd mijn geboortedag te vervloeken. Spoedig daarna ging het gerucht dat ik van de dorpsweide een gans had gestolen die aan een arme man toebehoorde.

Kort daarna werd het gerucht verspreid dat ik een paar varkens die geroosterd werden, had gestolen uit de schutstal van een arme man, dat verschillende mensen mij gezien hadden en ook hadden gezien dat ik ze in een zak meenam. Hierna werd mij een brief gestuurd door een man die een gedaante van godsvrucht had, en slechts een gedaante. Hierin betuigde hij zijn grote droefheid, omdat hij had gehoord dat ik om geld preekte. Hij was hier zeer verwonderd over, omdat hij mij kende als een man die God vreesde en dacht dat ik mij verre zou houden van het bezoedelen van de eer van Christus. Ik had toen schulden en verhongerde bijna vanwege gebrek aan noodzakelijke levensbehoeften, wat wel te verwachten was, omdat ik een gezin van vijf personen moest onderhouden met een karig loontje van 10 shilling per week. Al die tijd had ik om niet gediend, daarom was deze brief een harde klap voor mij. Nadat God mijn hoofd verheven heeft, deed ik een beroep op de man die mij de brief schreef om hem een kleine gift te vragen voor de bouw van de kapel te Worpolsdon in Surrey en ik twijfelde er niet aan dat hij graag aan mijn verzoek zou willen voldoen, omdat hij een vermogend en alleenstaand man was, die, blijkens zijn brief zo'n vijand van gierigheid was. Ik kon echter nog geen halve duit uit zijn geldkist krijgen. Dit overtuigde mij ervan dat hij, toen hij de brief schreef, naar het Kentse spreekwoord, mijn koren met zijn eigen maat mat. Als wij echter gemeten hebben, moeten wij aan Gods eis voldoen en God zegt dat gierigheid een doorn is die het Evangelie verstikt, dat gierigaards vrienden van de wereld en vijanden van God zijn, dat ze slaven van de aarde zijn, slijk op zich laden, de armen vermalen, de pest zijn van de samenleving, onderdrukkers van een volk zijn, schandvlekken voor de kerk van God, voorwerpen van Gods haat, dienstknechten van de Mammon, overspelers van de wereld, en erfgenamen van het oordeel. Maar ik zal de draad weer oppakken.

Ik ondervond dat het mij moeite genoeg kostte om mijn dagelijks kruis te dragen en dat al mijn inspanningen om de achting van de wereld te winnen tevergeefs waren. Het is ook weinig beter dan strijden tegen de besluiten van God, als wij ons inspannen om achting te verkrijgen, want God heeft gezegd dat wij door alle mensen gehaat zullen worden om Zijns Naams wil. Ook ligt het niet in onze macht om dat te voorkomen. Het volgende schriftgedeelte was mij echter tot grote troost: "Zalig zijt gij, als u de mensen smaden en vervolgen, en liegende alle kwaad tegen u spreken om Mijnentwil. Verblijdt en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen; want: alzo hebben zij vervolgd de profeten, die vóór u geweest zijn". Deze beledigingen verzoenden mij weer met het kruis en gaven mij zoveel vrijmoedigheid in mijn bediening dat ik werd als een koperen muur of een ijzeren pilaar. Daarom voelde ik er daarna heel weinig van.

Mijn meesteres, die merkte dat ik tot de bediening geroepen werd, beijverde zich om mij van de berg te doen afkomen. Ik geloof dat zij mij mijn zoete vreugde in Christus evenzeer benijdde als Saul Samuël en David hun geluk benijdde. Ze wilde dat ik met haar meeging naar Kingston naar een zogenaamd gezelschap, waar haar broer vragen zou stellen. Dus ging ik met haar mee. Toen wij daar kwamen, waren er verschillende mensen bijeengekomen en wij gingen bij hen zitten. Omdat er niemand was om voor de mensen te spreken, opende ik mijn mond en sprak een stichtelijk woord uit de Schrift tot haar broer kwam. Mijn meesteres wilde echter dat ik mijn mond zou houden, omdat ik niet wist hoe het er bij hen aan toeging. Dus gehoorzaamde ik haar en zei niets meer. Zo zaten wij bijna een uur in stilte bij elkaar.

Tenslotte kwam haar broer en begon ons vragen te stellen over een werk der genade in onze ziel. Toen hij bij mij kwam, noemde ik een paar bijzondere zaken die een mens, naar ik wist, moest kennen als hij verlost was. Het scheen hem nogal te verwarren. Hij zei: "sommige mensen houden inbeelding voor geloof". Ik zei hem dat geloof vergeving en vrede zou schenken in het geweten door het bloed van de Verlosser, maar dat inbeelding dat niet kon doen. Verbeelding zetelde slechts in het hoofd, maar geloof werkte in het hart. Ik wist ten dele waarvoor ik daar gebracht was en daarom was ik vastbesloten om het Evangelie dat ik van de Heere ontvangen had en het werk van de Geest in mijn ziel te verdedigen. Omdat ik vermoedde dat zij mij van mijn troost wilden beroven, was ik vastbesloten om hen tegen te staan. Zo richtte hij zijn pijlen op mijn vertroosting en ik richtte de mijne op zijn lauwe belijdenis. Hij citeerde enige oude schrijvers en ik haalde de Bijbel aan en bracht hem natuurlijk tot zwijgen. Dit stelde mijn meesteres heel erg teleur. Op weg naar huis vroeg zij wat ik van haar broer dacht. Ik zei haar dat ik niet wist wat hij was in Gods verbond, maar dat zijn ziel dood was, als Gods woorden waarheid waren, waaraan ik voor mij niet twijfelde. Ik ging niet meer naar die bijeenkomst, want ze scheen mij niets meer te zijn dan een kweekschool voor huichelaars en dat bleek ook zo te zijn. Het was paalen voor de zwijnen werpen en huichelaars leren om te spreken over het werk van de Heilige Geest. Dit leerden zij slechts van anderen, maar zij hadden het zelf niet ondervonden. Een gezelschap zou onder leiding moeten staan van een man die bevindelijke kennis heeft en die het kostelijke van het snode scheiden kan. Anders zal hij het werk van de duivel doen; ik bedoel dat hij onkruid zal zaaien "midden in de tarwe", of de kinderen van de boze zal brengen onder de kinderen van het Koninkrijk.

Wanneer mijn lezer mensen ziet in Gods huis die hun ogen omhoog draaien, hun handen opheffen en kermen bij iedere zin, mag hij wel vrezen dat dit zonderlinge mensen zijn, wier begin ligt op zo'n gezelschap en die daar tot opwas zijn gekomen. Toen Jezus klaagde bij het graf van Lazarus, was dit een droefheid des harten. De omstanders konden zien dat Hij weende en dat al Zijn vrienden in droef gepeins verzonken waren, zodat zelfs de goddeloze toeschouwers uitriepen: "Ziet, hoe lief Hij hem had!".

Al die aanstellerij, dat luide roepen en die bespottelijke gebaren die te zien zijn waar het arminianisme wordt gepredikt, zijn weinig beter dan duivelse waanzin. Toen Petrus hoorders uitriepen: "Wat zullen wij doen, mannen broeders?", verkeerden zij niet onder de prediking van zondeloze volmaaktheid of vrije wil, maar onder de verschrikkelijke aanklacht dat zij hun handen hadden bezoedeld met onschuldig bloed, die op lieflijke wijze van haar scherpste werd ontdaan door de verootmoedigende belofte van vrije genade en de belofte van de Heilige Geest, zoals u kunt lezen in het tweede hoofdstuk van Handelingen. In mijn grootste nood of onder de zoetste verootmoedigingen liet ik nooit een sterveling mijn gekerm of geroep horen, als ik dat kon voorkomen. Ik heb het altijd bestraft bij anderen en heb mij voorgenomen nooit zulke basiliskus-eieren uit te broeden, maar ze in stukken te drukken, tot er een adder uitberst.

Mijn lezer zou kunnen tegenwerpen: "Wie verbiedt het om te kermen voor de mensen?"

Ik antwoord dat God het verbiedt, zoals er staat geschreven: "En het land zal rouwklagen, elk geslacht bijzonder; het geslacht van het huis van David bijzonder en hunlieder vrouwen bijzonder; en het geslacht van het huis van Nathan bijzonder en hun vrouwen bijzonder. Het geslacht van het huis van Levi bijzonder en hun vrouwen bijzonder; het geslacht van Simeï bijzonder, en hun vrouwen bijzonder. Al de overige geslachten, elk geslacht bijzonder, en hunlieder vrouwen bijzonder".

De woorden die ik heb aangehaald, moeten niet zo verstaan of toegepast worden als sommige Quakers ze toepassen. Ze zeggen namelijk dat een jong stel, nadat het getrouwd is, enige tijd van elkaar gescheiden moet worden om te klagen voor zij samenkomen; dit is echter niets anders dan klagen naar elkaar. "Wie heeft zulks van uw hand geëist". God niet, dat weet ik zeker, want Hij zegt: "Wanneer een man een nieuwe vrouw zal genomen hebben, die zal in het heir niet uittrekken en men zal hem geen last opleggen; een jaar lang zal hij vrij zijn in zijn huis en zijn vrouw die hij genomen heeft, verheugen". Hieruit blijkt dat God niet vraagt dat de aardse bruidegom en bruid naar elkaar wenen, want de dag van de bruiloft wordt in de Schrift genoemd "de dag der vreugde" van het hart van een man.

Maar het klagen dat God bedoelt, is het zicht op de gekruisigde Christus dat wij ontvangen onder de werking van de Heilige Geest, zoals er staat geschreven: "Doch over het huis Davids en over de inwoners van Jeruzalem zal Ik uitstorten de Geest der genade en der gebeden; en zij zullen Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen als met de rouwklage over een enige zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene". En dan volgt dat zij zullen rouwklagen, elk bijzonder en hun vrouwen bijzonder. Zulke mensen verdraaien het Woord van God en zij verklaren in het openbaar dat zij geen onderscheid kennen tussen een vleselijk huwelijk en een geestelijke geboorte.

Maar ik zal de draad weer oppakken.

Toen mijn meesteres merkte dat zij mij de vrede en het geluk dat ik toen genoot, niet geheel kon ontnemen, ging ze anders te werk. Iedere predikant of belijder die er aan huis kwam, vertelde zij dat ik preekte en omdat ik niet met haar kon bidden, vertelde zij dat ik geestelijk zo hoogmoedig was dat ik mij niet met haar tot het gebed wilde begeven. Het was echter niet mijn hoogmoed, maar haar trots, die de mond van het gebed stopte, want hoe kan iemand het ene moment met mensen bidden en het volgende moment met hen twisten? Iedere christen of predikant die langskwam, zocht mij - na een kort gesprek met haar - op de werf op en zei: "Zo, mijn vriend, ik hoor dat u preekt; wacht u ervoor om te lopen voor u gezonden bent". Anderen kwamen naar mij toe en zeiden: "Wacht u voor hoogmoed, beste vriend; hoogmoed is gevaarlijk". En anderen spraken met mij over het belang van het werk van een predikant, zonder mij te zeggen waarin ik bekwaam was.

Deze dingen werden mij toegevoegd, tot mijn ziel in mij terneer gebogen raakte. Deze waarschuwingen waren voor mij niet passend, want ik was al eens weggelopen voor het werk en had er zwaar voor geleden. Daarom wist ik dat dit van mijn meesteres kwam en niet van God. Ook was het gevaar van hoogmoed voor mij niet zo groot, omdat vleselijke belijders mijn ziel de hele dag kwelden en er thuis een arm gezin was dat brood nodig had. Ik ging gebukt onder zware arbeid voor tien shilling per week en had geen kleren om in te preken, behalve een bombazijnen jas, een oude, leren broek, linnen kousen en opgelapte schoenen. Een Godvrezende die zo gekleed gaat, op zijn nek het knellende juk draagt van een huichelaar, die dagelijks strijdt tegen de vrede van zijn geweten en de troost van zijn ziel, zal niet veel reden vinden om zich hoogmoedig te verheffen.

Tenslotte begon ik de waarschuwingen van deze mannen te weerleggen met Gods Woord, wat hun mond stopte. Want als zij mij waarschuwden om voorzichtig te zijn, antwoordde ik dat al mijn oppassendheid niet zou helpen, omdat wij al onze bekommernis op de Heere moeten werpen, Die voor ons zorgt. Ook staat er: "Die in de kracht Gods bewaard wordt door het geloof tot de zaligheid". Als zij mij vertelden dat ik mij moest wachten voor hoogmoed, antwoordde ik dat dezelfde Christus Die mij verlost had van de vloek der wet, mij ook had bevrijd "van list en geweld", en van al het andere kwaad. Als zij spraken over de wijsheid die een predikant nodig heeft, antwoordde ik dat Christus "ons geworden is wijsheid van God", dat Christus beloofd had mij mond en wijsheid te geven, welke niet zouden kunnen tegenspreken noch wederstaan allen die zich tegen mij zetten, en dat Hij mij het geloof had geschonken om te geloven dat Hij dit zeker zou nakomen. Ik merkte dat een paar evangelische antwoorden voldoende waren om de mond te stoppen van zulke wettische raadgevers, die onze gedachten van Christus afleiden in plaats van ons tot Hem te leiden, zonder Wie wij niets kunnen doen.

Mijn meesteres hield mij de hele dag in de gaten en als zij mij onder etenstijd een van de bijgebouwen zag binnengaan, dacht ze dat ik mij begaf tot het gebed en volgde ze mij met het verzoek of ze zich met mij mocht verenigen in het gebed en of ik voor haar wilde bidden. In plaats daarvan bad ik God om mij van haar te verlossen. Toen zij merkte dat ik gebruik maakte van een klein gebouwtje aan de oever van de Theems om te bidden of een avondgebed te lezen na mijn werk, deed ze de deur op slot, hoewel het verder nergens voor gebruikt werd. Kortom, ik kan haar met niemand anders vergelijken dan met de vijanden van Stefanus, van wie wordt gezegd dat zij hun tanden knersten tegen hem, toen zijn gezicht voor het sanhedrin glansde als dat van een engel.

Lezer, bent u een jonge christen? Wacht u dan voor deze mensen die uw troost roven, die een lans in hun mond hebben om de kracht en het leven der Godzaligheid af te snijden en die slechts jaloers zijn op uw geluk en het u misgunnen, omdat zijzelf er niet mee zijn bedeed. Zij zouden u liever net zo dood maken als zij zelf zijn dan de vlammen van de jaloersheid te voelen. Blijf dicht bij Christus; vereffen de rekeningen tussen Hem en uw geweten twee of drie keer per dag, verwacht uw dagelijkse penning van Hem en "uw verwachting zal niet afgesneden worden". Ware godsdienst bestaat in een zuiver en hemelsgezind gemoed, een gereinigd en vreedzaam geweten en evangelische hartstochten die uitgaan naar de dierbare Verlosser. Dit alles kunt u niet genieten, tenzij u een nauwe vereniging en gemeenschap met Christus kent.

Deze gemeenschap wordt in stand gehouden door een levend geloof en vurig gebed. Er is veel hoofd- en mondgodsdienst in deze wereld, waar weinig gevonden wordt van deze levende godsdienst.

Ik was soms verwonderd, wanneer ik erover dacht hoe zulke verharde huichelaars onder het Evangelie kunnen zitten. Maar de Schrift overtuigde mij ervan dat het altijd zo is geweest, want zelfs de duivelen waren in de hemel voor zij daaruit geworpen werden, Kain behoorde tot de eerste gemeente, Kanaän tot de tweede, Ismaël tot de derde, Ezau tot de vierde, Saul was onder de profeten, Judas onder de apostelen, Nikolaus onder de diakenen en Ananias en Saffira onder de eerste christenen. Zo zegt de Zaligmaker: "Laat ze beide, het onkruid en de tarwe tezamen opwassen tot de oogst".

Ik weet dat de taal van mijn hart was: "Heere, zal ik het uittrekken?" Maar de Heere zegt: "Laat ze beide tezamen opwassen tot de oogst." Ik geloof dat Davids vingers jeukten om iets tegen het onkruid te doen, toen hij zei: "Wie zal voor mij staan tegen de boosdoeners?". Alle morgen zal ik alle goddelozen des lands verdelgen, om uit de stad des HEEREN alle werkers der ongerechtigheid uit te roeien". David kon echter niet alle huichelaars uitroeien, want toen hij van Saul verlost was, vond Achitofel hem en kwam hij zelfs aan zijn tafel, onder zijn raadslieden en in zijn geweten. Hij was zijn raadgever, zijn leidsman en zijn vertrouwelijke vriend. Ik zat eens in een postkoets met twee heren, die met elkaar spraken over bedriegers. De ene vertelde hoe hij door een oplichter was bedrogen, waarop de ander opmerkte: Als er ook maar één dwaas in de wereld is, zal een schurk hem wel weten te vinden". Wat hij zei, is waar.

Indien iemand als David zulke huichelaars niet kon ontvluchten, hoe zullen wij dat dan kunnen? De dierbare Verlosser moest deze weg ook gaan. Toen een vrouw, met medelijden bewogen, Jezus in het geloof wilde zalven voor Zijn begrafenis, wilde Judas dat de zalf te gelde gemaakt werd, onder het voorwendsel om de armen te helpen. Toen de Zaligmaker hongerde of dorstte, kon Hij de vrouw bij de bron om water vragen en toen Hij Zijn volgelingen te eten gaf, kon Hij dat doen door middel van een wonder. Judas droeg de beurs en hij beminde wat daarin werd gedaan, want hij was een dief. Als de Heere een avondmaal bereidt, is Judas er ook en wanneer Hij bedroefd afscheid neemt, verkoopt Judas Zijn bloed. Als Hij in de hof in de diepste angst verkeert, komt Judas als generaal aan de spits van het leger van de satan en kust Hem; de voornaamste bevelhebbers lopen in het midden en de arme, onwetende zielen, gewapend met de wapens van de verbolgenheid, achteraan. Zo ging onze dierbare Verlosser dit pad ook. Hij werd net als wij gekweld door een huichelaar. Toch liet Hij het over aan Zijn hemelse Vader om Judas uit te trekken. Wij moeten het ook aan Christus overlaten om het onkruid uit te trekken.

Ondanks al mijn pogingen om de godsvrucht in mijn ziel levendig te houden, doofde deze vrouw soms veel van het vuur, want ze kwam en twistte met mij tot ik boos werd en dan verlieten mijn vrede en troost mij. Als dit zo was, had zij een feestmaal en moest ik vasten, want zij kon mij niet doen vasten als de Bruidegom bij mij was. Wanneer boosheid Hem echter deed weggaan, vastte ik. Tenslotte raakte ik zo ontbloot van Godsvrucht, dat haar geest over mij kwam, als ik haar hoorde twisten, zelfs wanneer ik aan het eind van de werf was. Uiteindelijk voelde ik mij gewond en naakt. "Ach, zei ik, "hoe heb ik geworsteld om deze zoete gesteldheid te verkrijgen en wat moet ik nu hard werken om haar te behouden! Predikanten en gewone mensen, de kerk en de wereld verwonderen zich erover dat ik mijn eerste liefde niet heb verlaten en proberen mij te verstaan te geven dat ik spoedig dit zoete leven zal moeten missen en geleid zal worden tot een leven door het geloof, dat geen leven of liefde kent, volgens hun zeggen". Als een predikant preekte tegen de vertroostende kracht van de godsvrucht, begon ik te beven, want ik zou liever mijn leven hebben willen missen dan mijn troost.

Ik merkte echter dat geen van hen zo'n punt kon ophelderen met het Woord van God aan zijn zijde, want er is geen woord in het hele Boek van God dat spreekt tegen geestelijk leven en Goddelijke liefde in de ziel van een gelovige. Nee, iedere belofte is zwanger van deze zegeningen en ze worden toegepast in de ziel van de mensen door de Heilige Geest. Het Evangelie moet verkondigd worden om dit leven en deze liefde aan te wakkeren en te voeden, waar levendmakende genade, die het hart doet branden, heeft gewerkt.

Mijn geweten sloeg mij vaak, omdat ik mijn meesteres niet bestrafte en sprak over haar verschrikkelijke staat, maar de gedachte dat ik arbeider was en zij mijn meesteres, weerhield mij daarvan.

Als er een eenzaam christen langskwam, nam zij onmiddellijk de Bijbel en legde die open in haar schoot. Een belijder zou haar zelden zonder de Bijbel zien en toch geloof ik echt dat ze nauwelijks een hoofdstuk las in een jaar. Op een dag kroop ik onder een heg in de tuin en bad daar tot God of Hij mij in staat zou willen stellen om met haar te spreken over haar ellendige staat. Zodra ik teruggegaan was naar de werf, riep ze mij naar binnen en zei mij dat ze wilde dat ik met haar bad. Dit was een zeer pijnlijke taak voor mij. Ik maakte echter aanstalten om neer te knielen of, anders gezegd, mijn harp te bespelen. Zij weerhield mij echter door te zeggen: "stop, William, ik wil wat met je bespreken; ik wil weten wat je denkt van de staat van mijn ziel". Ik antwoordde: "Ik ben uw knecht of arbeider en daarom is het mijn plicht u te gehoorzamen. Als u mij echter vragen stelt over Goddelijke zaken, zet u mij op de stoel van een evangeliedenaar en daarom moet ik de gedachten aan dienstbaarheid opzij zetten en u, als voor Gods aangezicht zeggen wat u naar mijn mening echt bent. Wat mij betreft, ik geloof dat u een huichelaar bent in Gods oog. Uw godsdienst is niets anders dan het misleiden van uzelf en anderen en ik kan u ook in geen enkel opzicht oprecht noemen."

Ze ontstak in woede en zei: "Jij kunt hier geen oordeel over geven".

Ik zei haar dat zij, als zij dat werkelijk dacht, mij niet om raad had moeten vragen. En ik vertelde haar hoe zij kon weten of ik haar de waarheid verteld had of niet. Als zij in haar binnenkamer zou gaan en God zou bidden om haar geweten zijn werk te laten doen en als haar geweten niet hetzelfde tegen haar getuigde als ik, had zij gelijk en ik ongelijk. Haar geweten en ik velden echter hetzelfde oordeel en nadat ik met haar had gesproken en zij enigszins tot bedaren was gekomen, bad ik met haar en smeekte God de boodschap te zegenen.

Dit was de laatste keer dat ik ooit met haar bad. Hierna ging zij naar Kingston en vertelde de mensen daar dat ik haar een huichelaar had genoemd, zonder hun te zeggen dat zij had gevraagd wat ik over haar staat dacht of te vermelden dat ik als dienstknecht mij voor haar had verontschuldigd. Dit nam veel eerbare mensen tegen mij in. Het werd de predikanten uit Londen meegedeeld en zware beschuldigingen werden tegen mij geuit vanwege mijn onbezonnen gedrag. Gods Woord gaf mij echter een rechtvaardiging voor mijn weloverwogen bestraffing en mijn geweten ook.

Zoals de achtenswaardige Bunyan zegt: "Als er wat vaker zo getrouw werd gehandeld, zou het gezelschap van de Godzaligen te heet zijn voor praatgrage mensen". Veel goede mensen, die mij beschuldigden en medelijden met haar hadden, genazen haar breuk op het lichtst, "zeggende: Vrede, vrede; doch daar is geen vrede". Toen ze ging klagen bij een achtenswaardig man, zei hij dat hij geloofde dat ik haar echt de waarheid had gezegd, want hij had vaak gezegd dat ze onder at haar vrienden niet één getrouwe vriend had, die haar kon vertellen in welke staat zij verkeerde.

Op een dag toen ik bad en zeer vrijmoedig met Christus kon spreken en een zoete toegang had tot Hem, vroeg ik de gezegende Majesteit waarom Hij mij in deze plaats hield, waar niets was dan zonde en ellende? Toen ik opstond, wist ik de reden. Voor ik naar die plaats ging, was ik niet beter geschikt voor het predikantschap dan een kind.

Ik had zo lang in mijn overtuigingen gelopen en daarna was ik gezegend met zo'n verootmoedigende verlossing, dat mijn geest als een gespeend kind was. Wie een Bijbel of gezangboek droeg, zag ik als een voortreffelijk kind van God en aan zulke mensen onthulde ik alles wat ik had ervaren, want ik verwachtte niet dat er een huichelaar was onder hen die onder het Evangelie zaten. Daarom werd het voortdurend op mijn gemoed gedrukt dat ik onderscheid moest leren maken tussen de ware genade in christenen en de imitatie van huichelaars en dat ik zou uitgaan in de openbare bediening, zodra ik daartoe geschikt was gemaakt door het onderwijs van deze vrouw. Ik ondervond dat "de getuigenis van Jezus de geest der profetie" was voor mij, want het was zo dat er voortdurend deuren voor mij geopend werden, zodra ik de werf verliet. Ik moet erkennen dat ik veel verschuldigd ben aan deze vrouw, als voornaamste instrument in Gods hand voor iedere preek die ik tegen huichelaars kon houden. Ik zag er spoedig de vruchten van toen ik in het openbaar preekte, omdat God mij als instrument gebruikte om een grote hoeveelheid oud zuurdesem uit te zuiveren. Het was ook tot verder nut, omdat het mij in staat stelde vervolging te verdragen en deze huichelachtige belijders tegen te staan.

Een geest van zachtmoedigheid is uitnemend, als er tere gewetens moeten worden onderzocht of bevestigde kuddes gevoed moeten worden. Maar als Elisa wordt geroepen om het werk van Elia te doen, heeft hij een dubbel deel van de geest van Elia nodig. Als zo'n geest van kracht en een geest waardoor wij God kunnen verbidden, er in onze dagen zou zijn, zouden sommige achtbare mannen deze een slechte geest noemen, hoewel de Schrift ons zegt dat zij die deze geest weerstonden, de Heilige Geest weerstonden, waaruit duidelijk blijkt dat de geest van Elia en van Stefanus dezelfde geest waren. Zo staat er geschreven: "Gij hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren, gij wederstaat altijd de Heilige Geest; gelijk uw vaders, alzo ook gij. Wie van de profeten hebben uw vaders niet vervolgd?".

Sommigen in onze dagen noemen dit een oudtestamentische geest, waarmee ze erop zinspelen dat de geest van het Nieuwe Testament verschilt van die van het Oude. Zo willen zij liever het Wezen van de Heilige Geest delen dan toe te geven dat Hij Zijn gaven uitdeelt "aan een iegelijk in het bijzonder, gelijkerwijs Hij wil". Ik ondervond dat ik uit alle schuilplaatsen verdreven moest worden, hetzij in de wereld of in de kerk van God, en moest staan in de beloofde kracht van de Heere alleen. Ik heb alle reden om God hiervoor altijd te loven, hoewel het beproevend was voor vlees en bloed. Ik zou hier niet zoveel over hebben moeten vermelden, maar ik denk dat het nuttig kan zijn voor arme, pas bekeerde mensen die, als zij in hun eerste liefde verkeren, gekweld worden door dorre, wettische, bittere belijders, die nooit kennis hebben gehad aan de plaag van het menselijke hart of aan de zegening van Gods Geest, opdat ze hen zouden mijden. Omdat ik er ten volle van overtuigd was dat ik daar gehouden werd voor het bovengenoemde doel, bleef ik daar met grotere blijdschap, hoewel ik dagelijks meer troost moest missen.

Toen het gerucht dat ik mensen beroofde van hun spek, ganzen en varkens, wijd verspreid was en veel vleselijke mensen dit gerucht geloofden, werd er een strik gespannen om mij en het Evangelie tot een voorwerp van verachting te maken. Er was een groep jongemannen te Ditton, in het algemeen boerenzonen. Een van hen kwam onder mijn gehoor en deed alsof hij geraakt was door het Woord. Hij scheen vele weken lang zeer ernstig te zijn. Volgens de geruchten kwamen deze jongemannen gewoonlijk bij elkaar in een kroeg te Weston Green om te kaarten en andere afleiding te zoeken. Deze jongeman zat onder mijn gehoor, terwijl de anderen herrie schopten voor de deur van het gebouw. Zijn metgezellen betichtten mij vaak van preken om geld. Op een avond volgde hij mij naar huis en zei dat hij gehoord had dat ik erg arm was. Omdat ik zijn ziel voedde met mijn preken, moest hij helpen om mij in tijdelijk opzicht te voeden, omdat hij het zich goed kon veroorloven. Ik zei hem dat God voor mij zou zorgen en als ik hem tot nut had mogen zijn, was dat alles wat ik wenste. Hij stond erop dat ik zijn geschenk aannam, maar ik wilde dat in geen geval doen. Een paar dagen later spraken ze schande van mij, omdat ik geld had aangenomen van deze jongeman. Ik geloof echter dat zijn geweten hem drong om de waarheid te vertellen tegen zijn metgezellen, want dit lasteren hield spoedig op en de jongeman zat daarna nooit meer onder mijn bediening en wilde mij ook niet onderweg tegenkomen, als hij dit maar enigszins kon vermijden. Zo zetten ze strikken op de weg en spreidden ze een net uit voor mijn voeten, maar God zorgde ervoor dat mijn voeten daarin niet verstrikt raakten.

Ook te Wooking kwam er, nadat ik in de open lucht geprekeerd had, een vriend, die mij vroeg hem een snuffje te geven. Hij gebruikte de gelegenheid om geld in mijn doos te laten vallen, dat ik eruit nam en weer aan hem teruggaf. Toen vertelde hij mij dat het niet van hem was, maar dat een jongeman die mij gehoord had, aangeklaagd werd door zijn geweten en hem had gevraagd het mij te geven. Omdat hij echter dacht dat ik het niet wilde hebben, had hij het in mijn snuffdoos gedaan. Ik zei hem het weer aan de jongeman terug te geven. Dat deed hij en spoedig daarna bevond dezelfde jongeman zich onder de oproerkraaiers en bespotters van het Evangelie. Zo sneed God "de oorzaak af degenen die oorzaak hebben willen", en bewaarde mij, zodat ik niet viel in de kuil die zij gegraven hadden.

Maar ik zal de draad weer oppakken.

Mijn meesteres maakte mij bijna net zo dood als zijzelf was, door mij voortdurend te vervolgen. Zij twistte voortdurend met mij en dit deed mijn troost wijken. Dan gaf ik er niet om, wat er van mij zou worden. Ik kwam soms zo onder de invloed van haar kijfachtige geest dat ik al het zicht op de Zaligmaker en op het lieflijke verbond der genade verloor en zeer neerslachtig werd. Ik piekerde de hele dag en overdacht de grote zielennoed die ik had moeten doorstaan. Sinds de Heere mij echter in Zijn barmhartigheid had verlost en onder Zijn kinderen had gezet, behandelde zij mij slechter dan de wereld. Een Saul is echt erger dan een leger Filistijnen. Ik verwonder mij er niet over dat Simson wilde dat de mannen van Juda niet zelf op hem zouden aanvallen en dat zij hem met een eed zwoeren dat niet te doen, hoewel ze daarna ervoor zorgden dat hij gebonden werd en hem in de handen van zijn vijanden overleverden. In onze dagen zijn er veel van zulke binders, die door mensenvrees en ellendig wetticisme geestelijk gezinde mensen in de banden brengen. Gewoonlijk liggen wij geboeid in deze banden tot de Geest van God over ons komt en dan zijn ze als touw voor het vuur. In deze zwaarmoedigheid verloor ik het gezicht op de dierbare Verlosser en ik dwaalde in werkheiligheid terug naar de Horeb, waar ik niets vond dan de aardbeving, de wind en het vuur. De wet woedde met hernieuwde kracht in mijn geweten en hield mij in de banden. Mijn hart werd hard en mijn geest verward, zodat ik gebonden was door de Geest, en ik de zalige genieting van de vrijheid van het Evangelie was kwijtgeraakt. Toen ik merkte dat ik zo in banden lag, kreeg ik zware verzoeken. Ik werd aangevochten om zeer harde gedachten van God te hebben, omdat Hij mij in de handen van zulke mensen bracht en toeliet dat ik zo uit alle vrede en geluk gedreven werd door iemand die, naar het getuigenis van de Schrift de grootste huichelaar in de wereld scheen te zijn.

Omdat mijn gebeden niet verhoord werden, begon ik dit heerlijke voorrecht gering te schatten en het gevolg was dat mijn vreugden verdorden als het groene gras. Toen de wet zo begon te woeden in mijn geweten, kreeg de zonde de overhand over mij. Hoe meer ik streed tegen mijn dagelijkse gebreken, hoe meer ik struikelde en hoe meer ze mij deden vallen. Hoe meer ik struikelde, hoe meer ik murmureerde, tot het ongelooft geheel de overhand kreeg over mij en mijn hart zich tegen de Heere vergramde.

Mijn meesteres had nu een feestmaaltijd; de getuige die haar kwelde, scheen gedood te zijn, de arme Simson was gebonden en "de Filistijnen juichten hem tegemoet". Zodra de banden van de arme dwaas waren losgemaakt, sloeg het jukbeen haar weer. Zo duurt de zege van de huichelaar maar kort, als de onschuldige zich tegen hem opmaakt.

Ik bleef lang in deze wettische gesteldheid, waarin ik vruchteloos in eigen kracht tegen de zonde streed. Mijn gebeden werden net zo wettisch als mijn gesteldheid en ze bestonden erin dat ik God vroeg mij te helpen bij het werk. Maar ach! Waar wij zelf werken, zal God onze Helper niet zijn, want dat maakt Hem niet tot "Alles in allen". Deze gebeden brachten echter niets teweeg, daarom was het vergeefse moeite.

Mijn meester, die een arminiaan was, sprak gewoonlijk met mij over goede werken en ik hield nauwlettend in de gaten welke goede werken zich in hem openbaarden. Ik vond er echter geen; daarom besepte ik dat hij het wel zei, maar niet deed. Ik merkte ook over het algemeen dat het ware geloof werkte, hoewel het niet durfde te roemen, maar dat het arminianisme roemde, hoewel het niet werkte. Want de man met heel zijn vrije wil, al zijn volmaaktheid en goede werken, hield zich bezig met zulke dingen die mij met stomheid sloegen en mijn geweten aan de poorten van de hel brachten.

Nadat ik ongeveer zes weken in deze wettische doolhof gedwaald had, zonder dat het zich enigszins liet aanzien dat ik eruit kwam, werd ik bijna wanhopig onder de last van een hard hart, een levenloze hoop en een verkilde genegenheid, zonder de macht om mijn vorige geluk weer te hervinden. Soms zag ik de christelijke vrijheid, maar ik kon mij er niet in verheugen, want ik was besloten en kon niet uitkomen. Dit maakte mij bijna radeloos, omdat een evangelisch gezicht op het verbond mijn omstandigheden eerder verergerde.

Toen ik op een dag, toen ik er, naar ik meende, het slechtst aan toe was en beroofd was van alle troost naar een veld ging dat op korte afstand van de stad lag om een paard in de wei te zetten en ik weende onder deze erbarmelijke toestand van mijn gemoed, besloot ik dat ik in het veld zou neerliggen en bidden tot God mij hoorde en verlost. Ik was vastbesloten niet op te staan voor Hij mijn ziel uit de benauwdheid voerde. Daarom bracht ik het paard in de wei en koos ik een plek die ik geschikt achtte.

Ik nam mij voor daar te sterven of verlossing te ontvangen. Voor zover ik mij kan herinneren sprak ik de Almachtige op de volgende wijze aan: "O God! Als deze verandering in mijn ziel is gewerkt door mij of door enig ander wezen of schepsel buiten U, dan kan ik niet verwachten dat U die zult erkennen of zegenen. Als U het niet hebt gedaan, vertel mij dan wie het wel heeft gedaan; vertel mij, o Heere, wie mijn ziel heeft kunnen verlossen van zulke verzoeken, schuld, wanhoop en ontsteltenis en wie mij die verlossing en onuitsprekelijke liefde tot U schonk. Wie mijn ziel heeft kunnen spenen van ieder ander voorwerp en U nog dierbaarder voor mij kunnen maken dan mijn eigen leven? Als het Uw werk niet is, vertel mij dan wie het heeft gedaan en laat mij het ergste weten. Maar als het Uw eigen werk was, erken het dan, o Heere, als zodanig. Als U erkent dat het Uw werk was, dan moet ik de Uwe zijn en als ik de Uwe ben, neem mij dan voor Uw rekening en verlos mij uit deze erbarmelijke toestand van mijn gemoed, die mij nu overmant. Ik kan zo niet verder, ik zal niet opstaan voor ik verlost ben. Als ik de Uwe ben, erken mij dan als Uw kind en verlos mij. Maar als dat niet zo is, verdelg mij dan, want als ik de Uwe niet ben, dan laat het mij onverschillig wat er van mij wordt".

Ik had nog niet zo lang gebeden of de voorhang van Mozes scheurde van boven af tot beneden toe en Christus, "het Einde der wet tot rechtvaardigheid", werd op lieflijke wijze aan mijn ziel geopenbaard. Ik zou deze gebeurtenis niet vermeld hebben, als niet mogelijk een arme ziel, die in hetzelfde net verstrikt is geraakt, dit zou lezen. Ik denk dat geen enkele bevindelijke christen er aanstoot aan zal nemen, omdat hij dit in meerdere of mindere mate zelf heeft ervaren. En de man die een vijand is van de ware godsdienst, kan dit niet veroordelen, omdat hij het niet verstaat. Bevindelijke godsdienst zal nooit veracht worden door de wijzen en kan niet veroordeeld worden door de dwazen.

Ik werd verlost door de toepassing van de volgende teksten. "Wendt U naar Mij toe, wordt behouden, alle gij einden der aarde". "Dat, hetwelk bevestigd is van gedachten, zult Gij bewaren in allerlei vrede, want het heeft op U vertrouwd". "Vertrouwt op de HEERE tot in der eeuwigheid, want in de Heere HEERE is een eeuwige rotssteen". Vanaf dat moment kon ik mijzelf zien als volmaakt in Christus Jezus en "onbevlekt", gerechtvaardigd door Zijn gerechtigheid, zoals er staat geschreven: "Geheel zijt gij schoon, en er is geen gebrek aan u".

En zolang ik Christus door het geloof mocht zien als mijn gerechtigheid, mijn kracht, mijn hoop, mijn vrede, mijn wijsheid, mijn heiligheid, mijn licht, mijn weg, mijn poort, mijn toevlucht, mijn sterkte, mijn deel, mijn Hoofd, mijn Plaatsbekleder, mijn Advocaat, mijn Raadgever, mijn Leidsman, mijn Verlosser, mijn Meester, mijn God en Heere, ja, zolang ik door het geloof zo op Christus mocht zien, zag ik dat ik volmaakt was in Hem, omdat Hij ons zo aan God voorstelt.

Nu was alles goed voor mij. Mijn hart vond vrede en geluk en Christus was. Alles in allen voor mijn ziel. Ik zag terug op mijn dwaasheid en begreep goed wat de waarschuwing van de apostel betekende, toen hij zei: "staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft, en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen". Ik zag duidelijk dat ik weer terug was gedwaald naar de wet en dat Mozes mij opnieuw zijn rekeningen voor mijn dagelijkse zwakheden had voorgehouden. Dus had ik geprobeerd de zaak met Mozes bij te leggen, maar tevergeefs, want hoe meer ik tegen de zonde streed, hoe meer de wet woedde en de kracht van de zonde groter maakte. Nadat Mozes mijn ogen had verblind met zijn sluier, bracht hij mijn geweten in de gevangenis en sloeg mij in de boeien. Dat verhardde mijn hart en wekte de vijandschap van mijn gemoed op tegen de Heere. Dit is het voorbeeld van werkheiligheid.

Lezer, probeer nooit rekeningen te vereffenen met Mozes zonder de toegerekende gerechtigheid en een algenoegzame verzoening in de hand van het geloof te nemen. Als u dat doet, zult u met uw voeten in het blok terecht komen en daar liggen tot u ziet op het grote Rantsoen Dat u alleen verlossen kan.

Terwijl mijn ziel op deze zoete berg met haar luisterrijke, blinkende top verkeerde, had ik een aangenaam zicht op de moeilijke wegen waarover mijn ziel was gegaan. Met recht kon Job hiervan zeggen: "De roofvogel heeft het pad niet gekend en het oog der kraai heeft het niet gezien. De jonge hoogmoedige dieren hebben het niet betreden, de felle leeuw is daarover niet heengegaan". Ik had nu een zoete gemeenschap met de Heere, ik had een helderder zicht op het eeuwig geprezen verbond dan ooit en ik ondervond wat Hiskia zei dat men bij deze beproevingen leeft en dat in dit alles het leven van zijn geest was. Geen gemoedsgesteldheid op de aarde is zo zoet als deze die voortvloeit uit een gelovig gezicht op de gekruisigde Christus, terwijl de onverdiende liefde voor zondaren, die Hem ertoe bewoog om zondaren voor Zijn rekening te nemen en voor hen te sterven, zoet in de ziel vloeit en haar welriekende balsem verspreidt over ieder vermogen van de ziel. Dit doet de ziel opspringen in de lente van Goddelijke en eeuwige liefde, tot de wereld en al haar ijdele genoegens alle drukkende lasten aan de voet van de berg achtergelaten worden. O, dat mijn lezer veel van deze eb en vloed ervaren mag! Dan zal hij de schrijver niet brandmerken als een dweper, want het is werkelijk een bevindelijk baden in de rivier van Ezechiël. Ik genoot deze heerlijke gemoedsgesteldheid voor enige tijd na deze lange en pijnlijke oefening onder de geest der dienstbaarheid en ik dacht echt dat het onmogelijk was dat Mozes mij weer gevangen zou nemen, omdat ik de werken van het wetticisme zo duidelijk zag. Maar ach, in Gods "licht zien wij het licht" en als Hij Zijn aangezicht verbergt, worden wij spoedig benauwd.

Omdat ik merkte dat God mij met Zijn dienstwerk had belast, was ik vastbesloten mijn werk als kolendrager op te geven, omdat ik geen gemeenschap met God kon hebben terwijl ik dit werk deed. Daarom maakte ik mijn voornemen aan mijn baas bekend en verliet hem ook. Mijn ziel was nooit gelukkiger dan toen ik verlost werd van dat ellendige gezelschap, dat ellendige werk en die ellendige meesteres. Er werden nu veel deuren voor mij geopend, ik had nu de vrijheid om de koorden van Sion lang te maken en haar pinnen vast in te steken en uit te breken ter rechter- en ter linkerzijde.

Omdat mijn ziel enige tijd zo aangenaam gesteld was geweest, verkondigde ik voornamelijk troost in mijn preken. Dit trok veel mensen om mij te horen, zowel goede als slechte. Daarom had ik ter beproeving een ander kruis nodig. Mijn meesteres, die niet goedkeurde dat ik mijn betrekking bij haar had opgezegd, vertelde aan verscheidene predikanten en christenen dat ik hen plotseling had verlaten, voor ze een andere knecht hadden. De waarheid was dat dezelfde persoon die ik opgevolgd was, mijn plaats innam bij mijn vertrek en dat ik het werk van mijn hemelse Vader ging doen. Mijn meesteres nam het hart van veel goede mannen echter tegen mij in door te zeggen dat mijn vertrek schadelijk was voor hun zaken. Zelfs dit was nuttig voor mij, omdat het ertoe diende dat ik gespeend werd van alle menselijke steunpilaren en mij ertoe bracht om alleen op mijn beminde Verlosser te vertrouwen. Ieder kwaad gerucht dreef mij uit tot gebed. In antwoord daarop merkte ik dat het getuigenis van mijn God nog met mij was.

Mijn afscheid van het kolendragen was als Jakobs afscheid van het hoeden van schapen en mijn meesteres wilde mij even graag voor weinig of niets in dienstbaarheid houden als Laban Jakob wilde houden, omdat hij zag dat zijn veestapel groeide. God had mijn gezicht echter gericht naar de berg Gilead en mijn werk was het vergaderen van veel getuigen voor Hem. Omdat ik een lange tijd zeer aangenaam gesteld was, verkondigde ik de mensen voortdurend troost en mijn preken waren voor een goed deel doortrokken van de vreugde van de berg waartoe sommigen van de arme, beproefde mensen niet konden geraken.

Daarom behaagde het de Heere om mijn ziel in de boeien te slaan, opdat ik zou spreken tot hen die in de vreselijke put verkeerden. Ik merkte dat mijn boeien verzaard werden en verwachtte dat ze, zoals gewoonlijk, zouden breken zodra ik de preekstoel beklom. Maar nee, ik moest in het blok blijven staan, zoals een goede man het noemt. Ik bedoel hiermee dat ik in de banden moest preken.

Terwijl mijn ziel zo terneergeslagen was, preekte ik over schriftgedeelten die pasten bij de zwaarmoedigheid van die tijd. Ik was zeer verbaasd te merken dat de mensen er welwillend naar luisterden, dat ze er mee instemden en zich erover verheugden. Toen ik van de preekstoel afkwam, durfde ik hen niet aan te kijken, omdat ik dacht dat ik hun zo'n ernstige en zwaarmoedige boodschap had gebracht. Maar ach, ze grepen mijn hand, zegenden mij en schenen in vervoering te zijn. Dit was een pad dat ik niet eerder had begaan, daarom wist ik niet wat ik ervan denken moest.

's Middags was het weer hetzelfde. "Ach", zei ik, "houdt God mijn ziel in ellende en zegent Hij hen met zoveel troost onder mijn bediening? Ik zal toch niet het Evangelie aan anderen preken en zelf een verworpene zijn?" Daarom was ik zeer verontrust toen ik zag dat zij zo gelukkig waren, terwijl mijn ziel in mij neergebogen was. Soms, wanneer ik in mijn preken sprak over de noden van mijn ziel, schenen zij met vreugde vervuld te zijn. Ik kon de bedoeling hiervan niet begrijpen. Hun vreugde scheen mij hetzelfde te zijn als het geroep van de Filistijnen toen Simson gebonden was. Tenslotte begon ik hun geluk te benijden en mijn hart was met droefheid vervuld, toen ik zag dat zij zoveel troost ontvingen onder het woord terwijl er geen druppel troost in mijn hart vloeide. Ik verstond dit tekstgedeelte nooit, tot ik uit die ellendige toestand bevrijd was: "Doch hetzij dat wij verdrukt worden, het is tot uw vertroosting en zaligheid".

Op weg naar huis was ik zeer bedroefd vanwege deze ongewone ervaring. Ik bleef echter in de banden, wat ik ook deed, en kon mijzelf er ook niet uit bidden. Tenslotte was ik vervuld met bittere jaloezie en benijdde het geluk van degenen die zich verheugden in de dierbare Verlosser. Deze betreurenswaardige gemoedsgesteldheid vervulde mij met verschrikking, de gedachte dat mijn hart vervuld zou worden met wrevel jegens hen die de zoete werkingen van de Heilige Geest genoten! "Ach", zei ik, "dit is niet beter dan zondigen tegen de Heilige Geest Gods". Ik zat nu verstrikt in een nieuwe verborgenheid en kon deze op geen enkele wijze oplossen. Ik bleef nog steeds preken over teksten die spraken van moeiten, zoals deze: "Hij beproeve mij; als goud zal ik uitkomen". "Wij, die in deze tabernakel zijn, zuchten, bezwaard zijnde". "Dezen zijn het, die uit de grote verdrukking komen; en zij hebben hun lange klederen gewassen". "Och, of ik wist, dat ik Hem vinden zou". Onder deze sombere preken werden de mensen die mij hoorden, rijk gezegend, zodat hun vreugde mijn ellende tenslotte verzwaarde en ik geneigd was hen hun troost te misgunnen, omdat ik de hele dag treurde zonder de zon te zien. Ik wilde veel liever weglopen voor het werk dan blijven en troost verkondigen aan anderen, terwijl mijn ziel in mij neergebogen was.

Ik heb vaak gedacht dat het evenzeer deze zielsbenauwdheid was die de profeten deed uitroepen: "de last van het woord des Heeren" als de zware oordelen die in dat woord lagen opgesloten. De banden waarin ik toen verkeerde, gingen gepaard met een andere pijnlijke beproeving, die van de geestelijke jaloezie. Want als ik jonge christenen onder mijn bediening zag zegevieren in de liefde van Christus, terwijl ik treurde vanwege de verberging van het aangezicht van de Zaligmaker, in boeien reisde, gekweld werd door de satan en benauwd was vanwege de hardheid van mijn hart en toch moest preken vanwege de vrees voor afvalligheid die mij zo benauwde, dan kon ik niet verdragen dat de Verlosser anderen zulke Goddelijke vertroosting deed smaken, terwijl mij Zijn gezegende nabijheid werd ontzegd. Deze ervaring leerde mij heel goed de betekenis van de dringende bede en ootmoedige belijdenis van de bruid uit het Hooglied van Salomo: "Zet mij als een zegel op Uw hart, als een zegel op Uw arm; want de liefde is sterk als de dood; de ijver is hard als het graf; haar kolen zijn vurige kolen, vlammen des HEEREN. Vele wateren zouden deze liefde niet kunnen uitblussen; ja, de rivieren zouden ze niet verdrinken; al gaf iemand al het goed van zijn huis voor deze liefde, men zou hem te enenmale verachten".

Terwijl ik met deze bittere jaloezie was vervuld, preekte ik vaak over teksten als deze: "Zij hebben Mij tot ijver verwekt door hetgeen dat geen God is; Ik dan zal hen tot ijver verwekken, door een dwaas volk". En: "De zaligheid is de heidenen geworden, om hen tot jaloersheid te verwekken". Ook dit scheen mijn hoorders rijke troost te schenken. De leerstukken die ik koos, veranderden als mijn gemoedsgesteldheid wisselde, omdat ik er altijd toe werd aangezet om een tekst te kiezen die paste bij mijn gevoelens. Zo hield God mij in de banden om te spreken tot hen die gebonden waren als één die met hen gebonden was, deed Hij mij reizen in het donker om te spreken tot hen over wie de dageraad nog maar pas was opgegaan en slingerde Hij mij door de twijfel om te spreken tot twijfelachtige zielen. Terwijl ik zo neerslachtig was, ontkwamen er onder mijn bediening velen aan de vreselijke put, omdat ik tot hen sprak in de taal van hun benauwdheden. Dit verstond ik echter pas later; ook begreep ik voor ik hieruit verlost werd niet wat Paulus bedoelde met het arbeiden om kinderen te baren, totdat Christus een gestalte in hen krijgt.

Ik ging op een avond preken in het huis van een goede vrouw die in grote benauwdheid scheen te verkeren. Ik vroeg haar wat de reden was waarom zij zo bedroefd keek. Zij vertelde mij dat haar man nooit veel van de kracht van het Evangelie had gesmaakt, hoewel hij zich lang had laten leiden door het Evangelie, maar dat zij veel had mogen smaken van de aangename gemeenschap met Christus. "Maar onlangs", zei ze met tranen in haar ogen, "is mijn echtgenoot gezegend met rijke vertroosting en mijn troost is geheel geweken". Dit is als toen de Heere Saul verliet en tot David ging. Ik kan mijzelf met niemand dan met Saul vergelijken, want ik benijd mijn echtgenoot echt mijn geluk. Dat ik zulke dingen hoorde van een oude moeder in Israël, was een lieflijke bemoediging voor mij. Omdat ik in hetzelfde net verstrikt was, kon ik het haar op gevoelige wijze beschrijven en haar vanuit de Schrift tonen dat anderen hetzelfde hadden ervaren. Mijn woorden werden gezegend voor haar en zij werd uit de benauwdheid verlost. Toen ik merkte dat zij verlost was door mijn woorden en dat de Heere mij voorbijgegaan was, maakte dit mijn ellende des te groter. Ik benijdde haar net als de anderen en ging kermend naar huis, bijna wanhopig.

Mijn vrouw, die zag dat ik gedurig terneergeslagen was, begon zich daarover te verwonderen, omdat ze gezien had dat ik vroeger zo gelukkig en ijverig was in de wegen des Heeren. Dit had haar, geloof ik, tot jaloezheid verwekt toen zij in zielsbenauwdheid verkeerde. Omdat ze zag dat ik nu terneergeslagen was, terwijl ze meende dat ik een sterk geloof had, gaf dit haar enige grond om te hopen dat haar godsdienst oprecht was. Ze zag namelijk dat ik in benauwdheid verkeerde, net als zij, wat haar zeer vertroostte; ook scheen ik niet zo opgewekt en gelukkig te zijn als voorheen. Dit maakte mijn ellende des te groter. Ik herinnerde mij dat ik dag en nacht voor haar had gebeden, haar had vermaand, over haar had gewaakt, haar had gewaarschuwd en nu had God mijn gebeden voor haar verhoord en mij verstoten. Dus benijdde ik haar ook.

Terwijl ik zo zwaarmoedig was, scheen mijn vrouw zich zeer koel jegens mij te gedragen, naar ik dacht, en opgewekter met andere mensen te spreken dan met mij. Dit was een nieuwe kwelling voor mij en een geest van huwelijksijver of vleselijke jaloezie kwam over mij. Ik was jaloez op mijn vrouw, hoewel zonder de minste reden. Deze jaloezheid werd zo hevig dat ik niet kon verdragen dat iemand naar haar keek. Dit had ik nooit eerder gevoeld; ik kon ook niet bekijken hoe het zou aflopen. Mijn vrouw begon mij tenslotte te tergen en zei dat ze aan mijn staat twijfelde. Dit was echt zeer grievend voor mijn ziel. Ik zei haar dat ze niet moest zegevieren, want zo zeker als zij geboren was, zou de geest waaronder ik nu zwoegde over haar komen, zodra de Heere mij verlost. En zo geschiedde; zij verkeerde vele maanden, zo niet enige jaren, onder deze geest. Zo scherpt Lea Rachel op, scherpt Rachel Lea op en scherpen zij beiden Jakob op. Onder dit jaloezse gekrakeel werkt verootmoedigende genade, worden er vurige gebeden opgezonden door de partijen die menen dat zij benadeeld zijn en bevestigen duidelijke antwoorden van God hun zielen in het geloof. "Dewijl de HEERE gehoord heeft, dat ik gehaat was, zo heeft Hij mij ook deze gegeven", zei Lea. "De Heere is gewis met mij", zei haar geloof. "Toen zeide Rachel: God heeft mij gericht, en ook mijn stem verhoord en heeft mij een zoon gegeven; daarom noemde zij zijn naam Dan". En Jakob zei: "Tenware de God mijns vaders, de God Abrahams, en de Vreze Izaks, bij mij geweest ware, zekerlijk, gij zoudt mij nu ledig weggezonden hebben. God heeft mijn ellende aangezien". Zo beproefden zij elkaar en God beproefde en louterde hen allen.

Ik verkeerde vele weken in deze pijnlijke bezoeking, tot ik bijna radeloos was, en tenslotte twijfelde ik zelfs aan mijn zaligheid. Dit dreef mij ertoe uit om met God te worstelen in het gebed, maar er kwam geen verlossing. Ik had veel stof en grote vrijmoedigheid om te spreken op de preekstoel en de kracht van God paarde zich aan het woord dat gesproken werd. Tenslotte was ik verbolgen vanwege het geluk van de mensen en zwoer ik heimelijk dat ik geen troost meer aan anderen zou verkondigen als ik zelf aan het verderf overgegeven was.

Het gebeurde eens, terwijl ik op weg was naar huis, tussen Cobham en Esher, dat ik hevig werd aangevochten om te geloven dat God mij voor altijd had verworpen, dat Hij Zich nooit meer aan mij zou openbaren, dat ik de onvergeeflijke zonde had gedaan, dat mijn harde hart en verschrikkelijke woede vanwege de troost van anderen daar een bewijs van waren en dat mijn jaloezie en mijn vaste voornemen om nooit meer te preken, niets anders waren dan de opstand die op de troon zit en heerst in de harten van zulke zondaren. Dit dreef mij onderweg uit tot het gebed, maar toen ik merkte dat mijn gebed vruchteloos bleef, zei ik de eeuwig geprezen en altijd heerlijke God dat ik, als Hij mij naar de hel zond, voor alle verdoemden, zowel duivelen als mensen, zou verklaren tot Zijn schande, dat Hij mij had geroepen door Zijn genade, mij had wedergeboren door Zijn Geest en had verzegeld tot de dag van de eeuwige verlossing, mijn ziel had vervuld met de troost van de Heilige Geest en mij had gerechtvaardigd en geheiligd overeenkomstig Zijn eigen Woord, maar dat Zijn getrouwheid nu gefaald had en dat ik was teleurgesteld in mijn hoop.

Zeer spoedig daarna begonnen mijn banden te breken en de gezegende Verlosser verlost mijn ziel uit al mijn benauwdheden. Hij was even zoet voor mijn ziel als ooit tevoren.

Nu kon ik duidelijk zien waarom ik zo was geoefend. Daarop begon ik te preken over de getrouwheid en onveranderlijkheid van God, de onmogelijkheid van het omkomen van een gelovige en te verkondigen dat God, als Hij ons door bezoeken bracht tot de poorten van de hel, ons zeker vandaar zou opvoeren, want de kloof van Gods besluit was bepaald en geen verkoren vat zou daarover gaan. Zo ondervond ik dat God mij zolang in benauwdheid had gehouden om te voelen wat er omgaat in het geweten van benauwde mensen en hen te troosten met mijn beprovingen. Zo had Hij mij nu verlost uit al mijn vrees, opdat ik hun zielen zou kunnen bevestigen in het geloof in de onveranderlijke liefde van God. Dit leerstuk was nu op lieflijke wijze aan mij verzegeld en ik preekte dit met alle gezag. De leer van de volharding der heiligen werd door mijn kudde met blijdschap ontvangen als een zeer troostrijke leer waardoor de ziel werd bevestigd.

Zo, lezer, sprak ik wat de Heilige Geest gaf te spreken en Die werkte door middel van mijn verschillende kruisen, zoals door predikanten van de Anglicaanse Kerk wordt gezegd bij hun wijding. Wij kunnen ook nooit anderen door onze prediking van nut zijn, tenzij dat zo is, want een predikant moet zijn kudde leiden en dat zag ik duidelijk. Geloofd zij God, Die mij bekwaamde om mijn weg zuiver te maken, door er naar Zijn Woord acht op te geven.

Toen ik mijn roeping vastgemaakt had door de bevinding van de waarheid en met Gods Woord had aangetoond dat mijn bevinding echt was, leidde ik mijn kudde in dezelfde leer waardoor mijn ziel zo bevestigd was, zoals er staat geschreven: "Zie dit, wij hebben het doorzocht, het is alzo; hoor het en bemerk gij het voor u". Zo proeft de predikant alles voor Gods kinderen. Ezechiël moest de rol opeten voor hij aan anderen profeteerde en Johannes moest het kleine boek eten en het bittere en het zoete proeven, voor hij opnieuw mocht profeteren. Jeremia moest eerst het Woord van God zoeken en het ook opeten, voor hij anderen kon voeden. Als dit de beleving is van een predikant, mag hij met Paulus zeggen: "Gij allen zijt mijner genade mede deelachtig". Maar ik zal de draad weer oppakken.

Na mijn verlossing kon ik duidelijk zien dat deze beproeving aan mij was geopenbaard voor ze kwam, maar ach: "Maar God spreekt eens of tweemaal; doch men let niet daarop. In de droom, door het gezicht des nachts, als een diepe slaap op de lieden valt, dan openbaart Hij het voor het oor der lieden, en Hij verzegelt hun kastijding".

Ik had op een nacht de volgende droom die mij zeer verschrikte. Ik droomde dat ik in een groot veld was en zie, een beest met een lelijke gedaante en met een vreselijk voorkomen rende zeer onstuimig met open bek op mij af. Dit beest leek enigszins op een leeuw, het was ruig behaard en had een angstwekkend grote muil. Toen het zo onstuimig op mij afrende, keerde het plotseling terug toen het minder dan een meter van mij verwijderd was, wat mij zeer verbaasde, omdat het zo dicht bij mij gekomen was. Het ontzagwekkende voorkomen van dit schepsel vervulde mij in mijn slaap met grote angst, vooral omdat het plotseling voor de tweede keer op mij afkwam en dicht bij mij scheen te komen. Toch keerde het opeens weer terug, net als de vorige keer. Een derde keer vloog het schepsel op mij af, maar nog steeds werd het tegengehouden toen het zeer dicht tot mij genaderd was. Toen ik zag dat het niet bij mij kon komen, stond ik tenslotte stil om te zien wat de reden was. Toen zag ik dat er een keten om de lendenen van het beest was en aan het eind van de keten stond Een van de schoonste mannen Die ik ooit had gezien met een gezicht dat blonk als het gezicht van een engel. Hij hield de keten in Zijn hand en terwijl ik Hem in het gezicht keek, lachte Hij liefelijk naar mij en hield Hij het beest dicht bij Zijn voeten. Toen ik zag dat het schepsel aan de ketting lag, nam ik stenen op en wierp ze naar hem en door het bewegen van mijn armen werd ik wakker. De gedachte drong zich sterk aan mij op dat deze droom van God kwam als een voorspel op een verzoeking; hij scheen zo schriftuurlijk. Ik overdacht dat de duivel met een hond en een leeuw vergeleken wordt.

Ten eerste met een hond: "Red mijn ziel van het zwaard, mijn eenzame van het geweld des honds".

In de tweede plaats met een leeuw: "Zijt nuchteren en waakt; want uw tegenpartij, de duivel, gaat om als een briesende leeuw, zoekende wie hij zou mogen verslinden; dewelke wederstaat, vast zijnde in het geloof".

De ketting die ik zag in mijn droom, bleek ook schriftuurlijk te zijn: "En ik zag een Engel afkomen uit de hemel, hebbende de sleutel des afgronds, en een grote keten in zijn Handelingen. En hij greep de draak, de oude slang, welke is de duivel en satanas, en bond hem duizend jaren". Deze Engel is Christus Jezus, de Engel van het eeuwige verbond, zoals blijkt uit het feit dat Hij de sleutel van de bodemloze put draagt. Zo kunt u lezen: "Ik leef, en Ik ben dood geweest; en ziet, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods". Het werpen van stenen naar het beest blijkt ook schriftuurlijk te zijn. Zo staat er geschreven: "De HEERE der heirscharen zal hen beschutten, en zij zullen eten. En zij zullen hen met slingerstenen ten onder brengen".

Nadat ik van dit inwendige kruis verlost was, kreeg ik spoedig enige uitwendige kruisen.

Deze kruisen zijn echter niets, wanneer ze vergeleken worden met de verberging van Gods aangezicht.

Dit lijkt het meest van alles op de hel, omdat Zijn afkeurende blikken in een wolk altijd op toorn wijzen, zoals er staat geschreven: "In een kleine toorn heb Ik Mijn aangezicht van u een ogenblik verborgen, maar met eeuwige goedertierenheid zal Ik Mij uwer ontfermen".

In het algemeen ondervond ik dat er dagelijks een kruis was dat ik moest opnemen en dat ik soms veel meer moest dragen dan geloof en lijdzaamheid kunnen verdragen. Niets is echter zo verschrikkelijk voor een gekoesterd kind dan de verberging van het aangezicht van zijn vader.

Mijn volgende kruis bestond in de tegenstand die ik ondervond van dwaalzieke mannen. Te Farnham in Surrey begon een doopsgezinde predikant, die de vrije wil verkondigde, op mij af te geven zodra ik mijn boodschap had gebracht en deze woordentwist duurde tot middernacht. God maakte mij echter bekwaam om stand te houden tot hij helemaal buiten adem was en ik geloof dat hij ook geen munitie meer had. Het stellen van vleselijk verstand tegenover de besluiten van God is als het pogen om een koperen berg omver te werpen met een spinnenweb. De man, die woedend was en verpletterend was verslagen, daagde mij naderhand uit om een woordentwist met hem te hebben in een bar. Hij zou daarheen veel vrienden meebrengen, als getuigen van de grote daden van de vrije wil. Ik had echter geen reden om daarheen te gaan en redevoeringen aan te horen over de zegetekenen van de vrije wil. Ik kon ze dichter bij huis wel krijgen, want mijn eigen hart zei mij dat de duivel zelf op de troon zit, waar de vrije wil wordt gekoesterd. Sinds de val van Adam is er nooit iemand, uitgezonderd Christus, in de wereld geweest met een vrije wil, die niet onder de heerschappij van de duivel en niet door hem werd gevangengenomen, zodat hij steeds weer in dezelfde zonde verviel. Dus zond ik die man bericht dat ik zou blijven preken op de plaatsen waarvoor ik een roeping had, dat ik niet voor de duivel zou wijken wanneer ik hem ontmoette, maar dat ik geen opdracht had om de satan tegemoet te gaan of met hem op onheilige grond te twisten. Hierna bestookte een ariane baptist mij te Worpolsdon in Surrey en hij nam anderen mee. Zij vielen mij bij tijd en wijle aan gedurende een jaar of twee, maar God gaf mij de bekwaamheid om hun dwalingen te bestrijden, zodra zij ze zelf aan het licht hadden gebracht. Ik verloor door deze avondwolven niet één schaap.

Sommigen van mijn vrienden waren soms boos op mij, omdat ik zo vurig en scherp was in mijn preken, maar de bestraffingen van de Zaligmaker aan het adres van de engelen van de gemeenten in Openbaring ondersteunden mij en billijkten mijn vurigheid. Ook konden mijn vrienden mij niet overhalen om een stomme hond te zijn, terwijl deze honden de kudde achtervolgden. Er was ook een Schotse afvallige te Guildford, die een helder verstand had. Hij twistte soms met deze oude, vooraanstaande ariane en mij werd gezegd dat hij diens argumenten ontkrachtte. Spoedig daarna viel hij echter zelf in die dwaling en verviel hij in openlijke godslastering, zodat hij nu een ariane is in leer en in leven. Deze gebeurtenis leerde mij dat een helder verstand niet genoeg is om de duivel uit het hart te houden. Satan geeft niets om ons hoofd, hij wil ons hart hebben: de sterke gewapende bewaart zijn hof. De duivel is in dit opzicht de aap van God, want God zegt: "Mijn zoon, geef mij uw hart". Ik merkte dat deze tegenstand mij tot groot nut was, want God had mij met zo'n ongewone zachtmoedigheid bedeed toen ik voor het eerst uitging om te preken, dat ik mijzelf wat te teer vond om de hele raad van God te verkondigen. Ik was meer geschikt voor verpleegster dan voor soldaat. Maar toen deze ariane kwamen om het fundament van mijn hoop aan stukken te slaan, maakte deze zachtmoedigheid plaats voor een vurige ijver. Als ik in het verborgene voor God kwam, was mijn ziel overstelpt door berouw, maar wanneer ik de preekstoel beklom, deed ik de ijver aan als een mantel Jesaja.

Vaarwel zachtmoedigheid, wanneer wij met duivelen te doen hebben! God geve dat mijn ingewanden nooit rommelen van medelijden vanwege zachtmoedigheid, waar de wraak des hemels brandt vanwege verbolgenheid. Toen onze dierbare Verlosser met Zijn volgelingen Maria en Martha was bij het graf van hun broeder, weende Hij en kermde Hij in de geest. Maar als Hij Kapernaüm bestraft, de addereengebredsels vermaant, de kopers en de verkopers uit de tempel verjaagt, dan verteert de ijver van Gods huis Hem en openbaart Hij Zich als de verschrikkelijke Rechter. Zo ziet u de rechtvaardige God en de Zaligmaker, Die zo wonderlijk werden geopenbaard bij de Rode Zee. Christus zag met medelijden neer op Zijn Israël, Hij leidde hen als een kudde, verlost hen en redde hen, maar Hij zag als Rechter neer op de Egyptenaren en deed hen ten onder gaan.

Zie dan, hoe een rechtvaardige God en Zaligmaker, Immanuël, God met ons, zowel goedheid als strengheid toont. Als Verlosser verlost Hij Israël en als rechtvaardig God gaf Hij Egypte als hun losprijs. Maar ik zal de draad weer oppakken.

Ik ondervond dat de satan mij bestookte met de verschrikkelijkste aanvechtingen om ariane te worden. Hij schoot voortdurend zijn pijlen af op mijn verstand en deed mij hun vervloekte spitsvondigheid onophoudelijk voor de geest komen.

Terwijl ik zwoegde onder deze verschrikkelijke verzoeking, gaf God mij een zeer kostelijke belofte: "Roep tot Mij, en Ik zal u antwoorden en Ik zal u bekendmaken grote en vaste dingen, die gij niet weet".

Dit schriftgedeelte vervulde de Heere op zoete wijze aan mijn ziel, nadat Hij had toegelaten dat ik lang verzocht werd, want Hij gaf mij een zeer heerlijk visioen te Ripley Common, precies bij de kroeg die "De Hut" genoemd wordt. Daar toonde Hij mij, in het licht van de Schrift, Zijn Godheid en liet Hij mij zien dat iedere volmaaktheid van de Godheid door God de Heilige Geest wordt toegekend aan Jezus Christus. Ik denk dat het oordeel, de openbaring en de toepassing van de Heilige Geest voldoende zijn om iedere christen op dit punt zekerheid te geven, al zouden alle arianen in de wereld dat tegenspreken. Ik kon zien dat de Godheid van de Zaligmaker voor ons bevestigd werd door de volgende getuigenissen.

Eerst door het getuigenis van God de Vader. "En de Vader Die Mij gezonden heeft, Die heeft Zelf van Mij getuigd". In de tweede plaats door God de Zaligmaker. "Hoewel Ik van Mijzelf getuig, zo is nochtans Mijn getuigenis waarachtig". In de derde plaats door God de Heilige Geest, zoals er staat geschreven: "Hij zeide tot hen: Hoe noemt Hem dan David in de Geest zijn Heere? zeggende: De Heere heeft gezegd tot Mijn Heere: Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden zal gezeet hebben tot een voetbank Uwer voeten. Indien Hem dan David noemt zijn Heere, hoe is Hij zijn Zoon? En niemand kon Hem een woord antwoorden". In de vierde plaats door de engelen: "En de engel zeide tot hen: Vreest niet, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, Welke is Christus de Heere, in de stad Davids". Ten vijfde door de patriarchen. Ten zesde door de profeten. Ten zevende door de apostelen. Ten achtste door de aanbidding van al de heirlegers des hemels. Ten negende door het getuigenis van de duivelen. En ten tiende door de voorzegde bekentenis van alle verdoemden.

Ik zag duidelijk dat, wanneer er geen drie onderscheiden Personen of persoonlijke Zelfstandigheden in de Godheid zouden zijn, de wet, als de bediening des doods tenietgedaan zou worden, want geen mens wordt ter dood gebracht door het tijdelijke of geestelijke zwaard dan door de mond van twee of, maximaal, drie getuigen, Deut. 17:6. Neem de tijdelijke dood weg en de eeuwige dood wordt onttroond.

Daarom werd Israël, in de beschuldigingen die tegen hen werden ingebracht, aangeklaagd vanwege het zondigen tegen de drie heerlijke Personen in de Godheid, ja, tegen iedere Persoon afzonderlijk, overeenkomstig de Schrift.

In de eerste plaats zondigden zij tegen de Vader, de eeuwige Wetgever, Die Zijn Engel beloofde te zenden, de Engel van het eeuwige verbond, Die hen hun ongelooft niet zou vergeven. Dit was Christus, de Steenrots Die volgde en door Wie zij gedood werden.

Ten tweede zondigden zij tegen Christus Zelf, de Steenrots Die volgde, zoals er staat geschreven: "Hij versmaadde de Rotssteen zijns heils".

Ten derde, "zij zijn wederspanning geworden en zij hebben Zijn Heilige Geest smarten aangedaan; daarom is Hij hun in een vijand verkeerd, Hij Zelf heeft tegen hen gestreden".

Zo is de Drie-enige God een snel Getuige tegen een ongelovig en opstandig Israël. Zo zien wij dat zij zondigden tegen de Wetgever op de berg, de Middelaar in de wolk en de Heilige Geest van alle genade in Mozes, Aäron en Mirjam.

Indien door uw verklaring geen plaats overblijft voor de eeuwig geprezen Drie-eenheid heeft de wet heeft geen kracht meer. Daarom valt de troon des oordeels dan ook. Recht is gefundeerd op een gebod en gericht wil zeggen dat een oordeel ten uitvoer wordt gebracht aan overtreders van een gebod: "Gerechtigheid en gericht zijn de vastigheid Uws troons", neem de eerste zaak weg en de laatste valt.

Met betrekking tot het verbond der genade geeft de Vader aan de Zoon de rol van de verborgen besluiten of het boek des levens en niemand dan Hij kan dat openen. De Zoon neemt het boek en vervult de voorwaarden. De Heilige Geest verschijnt als Getuige en Verzegelaar van het verbond, en verzegelt het getuigenis aan het hart van iedere verkoren discipel. Zo zijn er "Drie Die getuigen in de hemel, de Vader, het Woord en de Heilige Geest; en deze Drie zijn één". Neem de Goddelijke Getuigen weg en het verbond der genade heeft geen wezenlijke betekenis. Zo doet de ariiaan de Wet en het Evangelie beide teniet, doet hij de troon der genade en de troon des oordeels vallen en zet hij een sluis open voor het snelstromende water van het atheïsme en deïsme, zodat ze de christelijke wereld kunnen overstromen.

Als Christus een waarachtige engel zou zijn, zou Hij het boek niet kunnen openen of het kunnen inzien, want engelen zijn schepselen. Hij Die verlost, moet de allerhoogste God zijn. Als Christus slechts een bloot schepsel zou zijn, zijn de engelen afgodendienaars, zijn de apostelen afgodendienaars, en is Zijn verlossing krachteloos, want niemand kan zijn broeder verlossen of God een rantsoen voor hem geven. Als Christus een schepsel zou zijn, is Hij dood en geenszins de Opstanding en het Leven, want geen man kan zijn ziel bij het leven houden. Als Christus slechts mens zou zijn, geldt dat zij vervloekt zijn, die vlees tot hun arm stellen en in hun hart afwijken van de HEERE. Bovendien, als Christus niet de God is Die hemel en aarde gemaakt heeft, is Hij vergaan. Maar Christus is de Heere uit de hemel, en zalig zijn zij die op Hem betrouwen.

Maar ik zal de draad weer oppakken.

Te Ditton werd ik voortdurend omsingeld door de arminianen, die een slechte invloed hadden op iedere mens die maar de minste ernst vertoonde. Deze dingen beproefden mijn ziel zeer, omdat ik onkundig was van zulke dwalingen. Ik had nooit ketterse boeken gelezen, sinds God mij in de vrijheid van het Evangelie had gesteld; daarom wist ik niet hoe ik moest omgaan met dwalingen, behalve dan de dwaling van het arminianisme, waarin ik gevallen was toen ik nog maar net op de weg was, zoals verhaald wordt in mijn boek het Arminiaanse geraamte. Daarom wist ik niet wat dit betekende, want alle andere dwalingen waren geheel nieuw voor mij. Van deze twee zou ik liever een deïst zijn dan een arminiaan, want een overtuigd deïst schroeit zijn eigen geweten toe, zodat hij naar de hel gaat in de gemakkelijke stoel van de gevoelloosheid. De arminiaan echter, die met open ogen strijdt tegen de soevereiniteit van God, levert de meeste van zijn veldslagen onder de vrees en verschrikking van de hel.

Te Richmond had ik zowel met arminiaanse als met antinomiaanse dwalingen te kampen. Van de laatste had ik nog nooit gehoord. Ook wist ik niet wat ik moest doen met zo'n vreemd beest, dat alleen uit een tong scheen te bestaan en geen hart had. Spoedig merkte ik echter dat het geen schaap was, omdat het geen teken had, en het niet kon grazen in de groene weiden. Ik zag dat het een te luidruchtig schepsel was om te legeren in de middag. Ik zei de goede mensen te Richmond in het openbaar van de preekstoel dat dit beest als een strik gezonden was om twee of drie van hen te verstrikken en weg te voeren en dat ik in mijn hart meende te weten wie dat waren. En mijn oordeel was juist, want slechts deze mensen kwamen in de strikken van deze dwaling. Spoedig daarna zeiden zij dat ze geen inzettingen meer nodig hadden. Ze zeiden dat de wet er niet meer was, dat de sabbat of dag des Heeren niet gehouden hoefde te worden en dat alle prediking ijdel was.

Nadat ik twee of drie jaar had moeten waden door de wateren van deze dwaling, werden ze gestuit in hun stroom. De baptist te Farnham die de vrije wil verkondigde, verliet het slagveld vanwege gebrek aan munitie. De arianen te Guildford klaagden dat zij niet rustig onder mijn gehoor konden zitten; daarom verlieten zij de kudde en de herder met verontwaardiging. Ik had echter liever dat zij de schaapherder haatten dan dat zij de schapen doodden.

Te Ditton bad ik God dag en nacht en nodigde ik anderen uit om met mij te bidden om het vertrek van de arminianen. Op een avond kwam juiste degene om wiens vertrek wij hadden gebeden, en ook om dat van zijn vrouw, langs om mij te zeggen dat zij de plaats gingen verlaten. Zo liet God een antwoord geven op ons gebed door de persoon om wiens vertrek wij zo vurig hadden gebeden. Ook uit Richmond trokken de antinomiaanse hoorders weg en ze namen de mensen met zich mee van wie wij vermoedden dat zij geen levende takken van de ware wijnstok waren.

Nadat deze storm was overgewaaid, begon ik wat rust te ervaren in mijn bediening en hoopte ik op een wapenstilstand. Maar ach, "wij moeten door vele verdrukkingen ingaan in het Koninkrijk Gods". Want spoedig nadat deze wervelwind van dwaling was gaan liggen, moest ik in Londen preken in een kapel die te vergelijken was met een nest horzels. Op deze plaats preekte de ene avond een deïst, een andere avond een antinomiaan, daarna een ariiaan, toen een arminiaan en vervolgens een man die verkondigde dat de zielen van overledenen de aarde weer bezochten na de dood! Tenslotte verscheen God echter en sloot Hij de arminiaan op in de gevangenis. De deïst zei de preekstoel vaarwel en ging andere goden dienen. De antinomiaan ging terug naar Schotland, waar hij vandaan kwam. De ariiaan raakte zijn klanten kwijt en verliet zijn winkel. Maar God gaf mij gebed om te smeken of Hij mij een plaats wilde beschikken om in te preken, opdat ik zou ontkomen aan "de woningen der leeuwinen, aan de bergen der luipaarden". En geloofd zij Zijn heilige Naam in eeuwigheid, Hij leidde mij en mijn kleine kudde naar Bethel, waar wij het opgerichte teken gezalfd hebben. De ellendige David zegt: "Ik ben velen als een wonder geweest", en ik denk dat ik zeggen mag: "Ik ook". Maar ik ben mijzelf tot een groter wonder dan iemand anders, wanneer ik mijzelf zie als een mens zonder talenten, vermogens of kennis; niets dan een gekrookt riet en toch werd ik ondersteund door de almachtige hand van een zeer genadig God! Ik ben er verwonderd over geweest dat ik tot nu toe niet gevallen ben. Nee, bij tijden heb ik gedacht dat het onmogelijk was dat zo'n weerloze worm zich door zulk een tegenstand zou worstelen, terwijl zo velen die pilaren leken, bezweken zijn. Maar deze woorden zijn mijn ziel vaak tot grote troost geweest: "De wet zijns Gods is in zijn hart; zijn gangen zullen niet slibberen". En ook: "Wanneer ik gevallen ben, zal ik weder opstaan; wanneer ik in duisternis zal gezeten zijn, zal mij de HEERE een Licht zijn".

Ik merkte in al deze moeiten dat God mijn moeiten in evenwicht hield met veel vertroosting, want hoewel dwaalzieke mannen zich tegen mij kantten, gaf God dat veel vrome zielen mij genegen waren en naar mij hoorden. Als ik zo'n scherpe prediking had gebracht dat veel vormdienaars en huichelaars tegen mij uitvoeren, stuurde God een ellendige ziel die lieflijk gezegend was onder dezelfde preek. Zo heeft "God, Die de nederigen vertroost, ons getroost door de komst van Titus".

En ik ben er in mijn geweten van overtuigd dat God mij gezegend heeft met een volk dat net zo liefhebbend, vrijgevig, rechtzinnig, ootmoedig en opmerzaam is in het algemeen als enig volk waar ik ooit voor heb gestaan. Voor hun nut en profijt zijn mijn eenvoudige geschriften met name bedoeld. Moge God ze zegenen voor het overblijfsel van Zijn uitverkorenen, die zullen achterblijven als de arme, verdrukte kolendrager er niet meer zal zijn!

Amen, ja amen!

Zo, geachte lezer, heb ik u iets verteld van de voornaamste handelingen van de Heere met mij, ja zelfs zoveel als ik mij kan herinneren en zo nauwkeurig als ik het op dit moment kan vertellen, omdat het ongeveer 12 jaar geleden is sinds het de Heere behaagde mij vrijheid uit te roepen. Maar de angsten der hel en de voorsmaak van de hemel kunnen in dit leven nooit goed worden afgeschilderd, nee, niet door geleerden en nog veel minder door mij.

Maar als mijn lezer een arme, twijfelmoedige, beproefde zondaar is die zichzelf moet aanklagen, dan kan hij zeggen: "Ik heb gelezen over al uw beproevingen en het waren er vele. Een zeer barmhartig God heeft u daardoor geholpen, maar de mijne zijn erger dan die u hebt genoemd". Ik had niet één van mijn verzoeken kunnen noemen om die te verdedigen als de Schrift erover had gezwegen, maar omdat dit niet zo is, heb ik erop toegezien dat ik die en die alleen vermeldde en dat op duidelijke wijze. Er was één verzoeking waarvan ik veertien maanden of langer last had en die veel erger was dan alle verzoeken die ik hier heb verteld, omdat ze geheel gericht was tegen de eeuwig geprezen Zoon van God. Satan richt zijn venijnigste pijlen op de Zaligmaker, want Hij is de Rots der ergernis. Hij was het die de kop van satan vermorzelde en dat zal hij nooit vergeten. Als satan ons ertoe kan aanzetten om tegen Christus te strijden, heeft hij zijn werk volbracht, als genade het niet verhoedt.

Als er in de Bijbel wordt verwezen naar de verschrikkelijke verzoeking waarover ik heb gezwegen, dan is het in een van de volgende teksten: "menigerlei", "velerlei", en "allerlei soort". Zelfs deze verschrikkelijke beproeving was mij tot nut in mijn bediening, want eens ontmoette ik een arme, ontwaakte ziel die zeer terneergeslagen was en graag iets wilde onthullen van zijn zware strijd. Het was echter te zwart om het uit te spreken en alle strijd was gericht tegen de dierbare Verlosser, het voornaamste mikpunt van de vurige pijlen van satan. De arme man sprak slechts een half woord en ik raadde de rest. Toen vertelde ik hem over mijn aanvechtingen en de verzoeking verloor haar kracht. Hij kon verlicht ademhalen en ontving daarna veel troost.

Over het geheel genomen merkte ik dat, hetgeen Luther zegt: waarheid is, namelijk dat "aanvechting, overdenking en gebed", een leraar vormen. Deze aanvechtingen waren mij van zeer groot nut, zowel toen ik nog naar de kerk ging, als nadat ik geroepen werd om te prediken. Want als ik onder de verkondiging der Woords zat, waren mijn aanvechtingen soms zó hevig, dat ik niets van hetgeen er van de predikstoel kwam, kon aannemen, tenzij het duidelijk uit het woord Gods bewezen kon worden. Droevige en hevige aanvechtingen maken, dat iemand goed let op de grond van zijn hoop, en op de aanstelling van zijn weg; want als hij voor zijn geloof en hoop de goedkeuring Gods mist, kan hij niet voldaan zijn, vanwege de hevige strijd, die er tussen hem en de Satan plaats heeft.

Ik herinner mij daar, dat ik eens een heer te Kingston hoorde prediken. Hij scheen het er voornamelijk op toe te leggen, om het volk troost toe te spreken. Hij zei: "Sommigen onder u zijn bedroefd, omdat zij geen ondervinding hebben van een diepgaand wettisch werk, in hun hart. U meent, dat uw overtuigingen, niet sterk genoeg geweest zijn, en daarom wordt u daarover erg geslingerd. Maar, waarom toch? Indien de Heere, door de achterdeur, een vurige kool in uw hart gelegd heeft, dan is het uw werk om die aan te blazen". Velen, waren over deze uitdrukking ten zeerste verheugd, en sommige die met mij mee naar huis gingen, verblijdden zich daarover bijzonder. Ik zei echter niets, maar dacht, dat, als zij zoveel geloof hechtten aan, en zo getroost werden door dergelijke onschriftuurlijke uitdrukkingen, zij zichzelf bedrogen. Wat was er toch in die woorden, dat hen in het uur der verzoeking kon staande houden? Niets, nee niets. Maar het is zoals de wijze man zegt: "De slechte gelooft alle woorden, maar de kloekzinnige merkt op zijn gang". Ik hoop, dat de Heere mij, naar het weinigje licht mij gegeven, verwaardigen zal, om mij kort te houden bij "het woord Zijner genade, dat ons kan wijsmaken tot zaligheid" door de Geest des geloofs, die is in Christus Jezus onze Heere.

Wellicht is mijn lezer begerig om te weten of ik vóór mijn roeping buitengewoon goddeloos was. Daar ik u beloofd heb, zowel de donkere, als de lichtzijde te laten zien, wil ik het u vertellen. Van kinds aan was ik van natuur zeer geneigd tot gekscheren, en kon ik de mensen netjes nadoen. Daarom geloof ik, dat ik een aller ellendigst lasteraar zou geworden zijn, indien de Heere mij dat door sommige zware overtuigingen niet belet had.

Deze overtuigingen ondervond ik jarenlang, totdat zij ten laatste in een oprechte verandering van hart overgingen, waarvoor ik tot in eeuwigheid, een schuldenaar aan vrije genade zal blijven. Inderdaad, ik kreeg nu en dan zulke hevige nepen in mijn consciëntie, dat ik het veld inliep, urenlang weende. Gingen echter deze overtuigingen weer over, dan sloeg ik gewoonlijk de weg der ijdelheid weer in.

Wat het kaartspelen betreft, daar had ik een afkeer van. Ik heb ook in mijn hele leven nooit met de kaarten gespeeld, want ik wilde het niet leren. Andere spelen om geld, haatte mijn ziel. Waarzeggerij hield ik voor een duivelswerk en dat doe ik nog. Dikwijls smartte het mij, als ik zag hoe "wellustige dochters van Belial" uit de kelders en spinden (provisiekasten) van hun meesters stalen, om daarmee de zogenaamde waarzegsters te belonen, voor het voorspellen van de toekomst. Dit bestaat dan voornamelijk in een leugenachtige voorzegging omtrent de een of ander die zij beminnen en met wie zij spoedig denken te trouwen. Dit is het geslacht van de Mammon, die het loon der ongerechtigheid ontvangen van de kinderen Belials. Maar ik was zeer gesteld op vrolijk gezelschap, zingen, schertsen, grappen maken, verhaaltjes vertellen en dergelijke om de zotten te doen lachen. Daar heb ik echter naderhand duur genoeg voor moeten betalen. De wettische nepen in de consciëntie zijn niet voldoende om "het veulen van een woudezel" in toom te houden. Hij moet met een beter "toom en gebit" worden gebreideld.

Ik heb het slechte gedeelte van mijn leven niet aangehaald, om andere in de zonde voort te helpen, maar om te laten zien waarom ik zo droevig werd verzocht, en opdat het tot waarschuwing voor anderen dienen mocht. Indien de ware boetvaardige nauwelijks zalig wordt, waar zullen zij dan verschijnen, die in hun onboetvaardigheid sterven?

Maar indien mijn lezer begerig is, om meer in het bijzonder, mijn geslachtsboom te leren kennen, dan moet ik hem naar mijn geboorteplaats Cranbrook, in het woud van Kent, zenden. Het huis waarin ik geboren werd, ligt tussen Goudhurst en Cranbrook, omtrent in het midden tussen die twee parochies, maar het behoort tot de parochie van Cranbrook. Als iemand de gewone weg van Goudhurst naar Cranbrook loopt, komt hij aan een klein groentje, met wat genoemd wordt het oude Park aan de linker- en het Glassenbury-huis vroeger de woonplaats van Mijnheer Walter Robarts, aan de rechterzijde. Door dat parkje loopt een weg links, door het woud totdat men te Cranbrook komt. Ongeveer een vierde mijl daarvandaan komt u op de straatweg, aan een plaats genoemd "de vier wegens", waar vier paden of wegen elkaar kruisen. Op die plaats staan drie huizen; een boerenhofstee aan de linkerhand en twee kleine huisjes aan de rechterhand. In het eerste van die huisjes aan de rechterhand, is de plaats waar mijn moeder mij heeft voortgebracht "om vele kwade dagen te zien".

Maar geloofd zij God, voor Zijn grote genade. "Ik weet in wie ik geloofd heb" en door genade, vertrouw ik, dat Jezus "het pand dat ik Hem heb toevertrouwd, tot op die dag zal bewaren".

Lezer, vaarwel. Is enig gedeelte van dit verhaal voor U tot nut, verheerlijk dan de Heere te mijnen opzichte, en gedenk, voor de troon der genade Hem, die met datgene wat de Heere hem gegeven heeft, U dienen wil. William Huntington S.S.

Brief van William Huntington, aan het einde van zijn leven; niet gepubliceerd in de verschenen boeken

Mijn waarde broeder in Christus Jezus.

Genade vrede en barmhartigheid zij met u!

Ik ben al vele dagen erg beproefd door de mogelijkheid van een naderende hongersnood. De lange vervelende oorlog, mijn eigen ongesteldheid en niemand om mij op te volgen: De gedachten aan een gezin zonder vader, en een kudde zonder herder achter te laten, heeft mij zeer beproefd.

Ik heb lang in 't gebed geworsteld tegen dit gure weer; verleden maandag heb ik mezelf de hele dag in de kapel opgesloten, teneinde de Heere hieromtrent te smeken. Maar, ik zie dat mij geen verhoring vergund wordt. Daarom maak ik het besluit op dat het zo bepaald is. Ofschoon ik moet bekennen dat Hij mij veel vrijheid in 't gebed tot Hem gaf. Het was alsof de zorg en leiding van zowel de wereld als de kerk op mijn schouders lagen. Als ik dwazen hoorde praten over het grote aantal Evangeliedienaars, alsmede over de bloei in Gods Kerk, heeft dit mij bijna waanzinnig gemaakt. De duivel heeft zo'n vat op mij gehad en zo'n macht over mijn verdorvenheden, zodat hij mij enkele gewaarwordingen, - eigen aan zijn duister verblijf - deed gevoelen. Uitgenomen de prikkel des doods, de vloek der wet, en de onbevredigde toorn Gods.

Hij kwam inderdaad in grote toorn op mij af. En hij trof genoeg verwanten in mij aan - opstand, vijandschap, wraakzucht, harde gedachten, verdorvenheid, hardheid des harten, ongeloof, weerspannigheid, stijfhoofdigheid, eigenwilligheid en vermetelheid.

Terecht mocht Paulus zeggen: "Dat in mijn vlees geen goed woont". Het is "een woning der draken". Het is wonderlijk dat genade en verdorvenheid zó dicht bij elkaar verblijven. En nog wonderlijker dat de duivel zo'n toegang vindt in een hart waar, - ik weet het -, de Heilige Geest dikwijls waarneembaar woont.

Gisteren begon ik mijn hoofd te verheffen en mij weer te verheugen in de geest. De duivel is voor een korte tijd vertrokken. En al zijn verwanten hebben zich in hun holen neergelegd, totdat zij door hun overste weer ten oorlog gealarmeerd worden. Wat mij het meest verbaast, is dat de Heere mij een bezoek verwaardigt, zonder wrok te koesteren. Maar, Hij weet dat wij deze vervloekte inwoners niet uit kunnen drijven, ofschoon wij altijd met hen in oorlog zijn.

Mijn ongesteldheid is heel wat afgenomen, en ik krijg meer kracht. Nu deze beproeving afneemt, wordt mijn jeugd vernieuwd als eens arends. O, hoe dood ben ik voor deze wereld geweest onder deze vurige beproeving! Hoe vreselijk slecht en opstandig is het menselijk hart! Hoezeer weet God ons daaraan te ontdekken, en hoe hevig stelt Hij het op de proef. Welk een almachtige zaak is geloof, het ondersteunt hem vanwege de liefde zijns harten, terwijl de ziel, bewerkt door satan, ziet van haat tegen Hem vanwege Zijn scherpe leidingen.

Ik noem Hem mijn God, zelfs als ik denk dat de duivel en ik tegen Hem samenspannen. Hoe vast staat Zijn verbond, hoe zeker Zijn belofte en het getuigenis van Zijn Geest, en vele onveranderlijke dingen! We hebben veel kracht nodig en een bijzonder anker om ons in zulke geduchte stormen te houden, zoals mijn ziel heeft doorworsteld. Maar het is: "Mij deze dingen leeft men en is het leven mijns geestes". Want in de ergste benauwdheden is Hij krachtelijk een Hulp bevonden. Naar dat onze dagen der beproeving zijn, zo zal ook onze sterkte zijn. Want Zijn kracht wordt in zwakheid volbracht.

Vanaf het eerste uur dat God Zijn werk in mij begon, tot op heden, ben ik min of meer door de duivel aangevochten geworden. Zijn eerste werk was mij in wanhoop te brengen. Maar toen mijn verlossing gewrocht was, en God mij verliet om mij te beproeven trok hij heel het werk in twijfel. Niet één belofte heeft God mij gegeven, nog een teken ten goede, niet één antwoord is op mijn gebeden vergund geworden of de duivel kwam ertussen. Maar nu is zijn (de duivel) voornaamste werk mij tot opstandigheid aan te zetten, en te murmureren tegen de rampspoedige tijden die mij overkomen. Maar de tijd zal komen dat deze strijd beëindigd zal worden. Ondertussen is strijd met de oude mens en satan beter dan rust, want wij moeten meer dan overwinnaars zijn door Hem Die ons liefheeft.

Hij heeft overwonnen en de victorie is zeker de onze. Daar het pad der verdrukking de weg naar het koninkrijk is, is dit pad beter dan rust. Want, ná elke strijd bevind ik min of meer dat ik te voorschijn kom in de kracht des Geestes. En bij wie geen verandering is, die vreest God niet. Gods verkiezing van ons en de oven der verdrukking gaan samen.

Waarde broeder, vaarwel!

Genade en vrede zij met u en met uw gade. De uwe om u te dienen in de Heere Jezus,

Willam Huntington, S. S.